

ناول: د دوزخ څخه یو سپی.

لیکوال: امیر عشیری.

نشرکونکې: خواجه زی خپرونډویه اداره. <https://t.me/pashtoonovels0>

خواجه زی خپرونډویه اداره

[HTTPS://T.ME/PASHTOONOVELS0](https://t.me/pashtoonovels0)

@shuhab09

ناول

د دوزخ

خخه

یو

سپی

لیکوال

امیر عشیری

زباړونکے

خواجہ زی

<https://t.me/pashtoonovels0>

"بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ"

مخکې له دې چې د اترار د ښار دروازي بندي شې دوه ځوانان چې دواړه د اترار د امير ځانگړي ساتونکي وه او سپاره وو، له ښاره ووتل او د شپې په تياره کې يې د مغولستان پر لور په چټکۍ اسونه وځغلول. ډېر ژر يې د اترار ښار شاته پرېښود.

بالخاش، چې د هغه بل ساتونکي مشر و، وويل:
- ته فکر کوې چې موږ به د لمر ختو مخکې کاروان ته ورسېږو؟
احمد آق سو، چې د هغه تر څنگ اس ځغله وو، ځواب ورکړ:
- معلومه نه ده، ښاغلی! کاروان د ماښام نږدې وخت کې له ښاره ووت، هغوی له موږ څخه څو منزلونه مخکې دي.

بالخاش وخنډل او ويې ويل:
- هغوی زموږ د حرکت چټکتيا نه لري.

احمد وويل:

- ښاغلی، موږ بايد د خپلو اسونو فکر هم وکړو. که بې له وقفي وځغلو، کېدای شي دا بې ژبې حيوانات له پښو ولوېږي.
بالخاش په کلک لهجه وويل:
- خو زه غواړم په هر قيمت چې کېږي د لمر له راختو سره سم کاروان ته ورسېږم.
هغوی له موږ ډېر لرې نه دي.

احمد وويل:

- زما په اند موږ بايد بېړه ونه کړو، که د لمر ختو مخکې ونه رسېدو، خامخا تر نيمې

ورځې به کاروان ته ورسېږو.

بالخاش وویل:

- ما تر اوسه داسې سست جنگیالی نه دی لیدلی! ته پخپله پوهېږې، که زما ملاتړ نه وای، غایر خان به ته له دندې ایستلی وای، هغه ستا پشان ټنبل سرتېري خپل په ځانگړي ساتونکو ډله کې نه خوښه وي.
بیا یې اس ته پښه ورکړه او ویې ویل:
- بیرې وکړه!

احمد هڅه کول چې بالخاش له دې تلوار څخه راوگرځوي، نو ځکه خپل ځان یې تر هغه ورسه وو او ویې ویل: ښاغلی هوا تیاره ده او لاری خرابې.
بالخاش په ټنده لهجه وویل: فکر کوم که چوپ اوسیږي نو ښه به خپل لاری ته دوام ورکړو.

- تاسو حتا خپل د روغتیا په فکر کې هم نه یاست.
- نغواړم بیځایه خبری واوړم.

احمد آق سو چې پوه شو "بالخاش" قانع کېدونکی نه دی، نو چوپ شو او خپل اس یې ورپسې وځغلو.

د اسونو د ځغاستو غږونه د شپې په تیاره کې د دښتي خاموشي ماته کړه. دوی د اترار د امیر، غایر خان، له خوا مامور شوي وو چې د سوداگرو د هغه کاروان ساتنه وکړي، چې د ماښام مخکې د مغولستان پر لور روان شوی و.

بالخاش د یو څه مزل وروسته چوپتیا ماته کړه او ویې ویل:
- معلومه نه ده چې غایر خان ولې د کاروان د تگ وروسته دا ماموریت موږ ته راکړ؟

احمد آق سو ځواب ورکړ:

- بې شکه، هغه غواړي چې موږ له شالخوا د کاروان ساتنه وکړو ترڅو کوم خطر کاروان ته و نه رسیږي.

بالخاش وويل:

- که د سوداگرو سره کومه بده واقعه پېښې هم شې نو زموږ دوه نفرو له لاسه څه کېږي؟ حتماً امکان لری تر اوسه د غلو لاس ته لوېدلي هم وي؟

بيا چوپتيا خپره شوه.

بالخاش يو قوي، منځنی، ونه لرونکی ځوان و، چې د غاير خان په ځانگړي ساتونکي گارد کې يې خدمت کاوه. تازه ورته د "ساتونکي ډلی قومندان" مقام ورکړل شوی و.

کله چې اس يې د شپې په تياره کې روان و، فکرونه يې د "خان سلطان" پر شاوخوا راټول وو، هغې ښکلي تور سترگې نجلۍ، چې بالخاش پرې زړه بایللی و. خان سلطان د اترار له ښکلو نجونو څخه شمېرل کېده. همغه شپه، بالخاش له احمد آق سو سره د خان سلطان کور ته تللی و، ترڅو تر ماموريت مخکې ترې خدای پاماني واخلي. کله چې نجلۍ د بالخاش د ماموريت خبر واورېد، ژوره خپه شوه.

بالخاش هغه په خپلو قوي لاسونو کې کلکه ونيوله، په غومبرې ښکل کړل او داسې حال کې چې د هغې اوښکي خپل په گوتو پاک کولې دلدارۍ ورکول چې ډېر ژر به د ارزښتناکه ډالېو سره د مغولستان څخه راواپس کېږي او دا به خپل کور ته بيايې. خان سلطان چې سر د هغه په سيني کيځودلې وو او ژړل يې ناڅاپه يې خپل ځان د بالخاش له غېږې ازاد کړ، بې له دې چې څه ووايي، تيزه بېرته کور ته ننوتله.

بالخاش همداسې ولاړ پاتې شو، او په تياره کې يې د هغې د تلو لار ته کتل.

"ښاغلی بېره وکړئ، د ښار د دروازو بندېدو وخت رانږدې دی!"

دا د احمد آق سو غږ و، چې څو گامه وړاندې ولاړ و او د دواړو د خدای پاماني صحنه يې کتل.

بالخاش داسي حال کې چې د خفگان څخه تندي تريو شوی و، د احمد پر لور لاړ، پر اس سپور شو د اس واگې لاس کې واخيست او بې له ځنډه د ښار د دروازې خوا ته روان شو، احمد هم ورپسې خپل اس ځغلولو.

بالخاش اوس که څه هم د دښتې په تپه تياره کې روان و، خو فکر يې لا هم په اترار او د خپلې محبوبې کور کې و. د هغې د سترگو اوښکې، چې د څراغ په رڼا کې يې ليدلې وې، لا هم د ده په سترگو کې مجسمې وې. هغه احساس کاوه، چې له خان سلطان پرته ژوند نشي کولی، او روح يې د دوه تور سترگو جنۍ په جال کې کير پاتې.

بالخاش له مجبوريت څخه دا دنده په غاړه اخيستې وه، د غاير خان له ويرې، چې يو ظالم او بې رحمه سړی و، چې خپل له خبرې څخه نه اورېدي. بالخاش اراده درلود چې په هر قيمت چې کېږي د لمر له راختمو مخکې کاروان ته ورسېږي، نو بې له دې چې د احمد آق سو خبرو ته غوږ ونيسي، خپل اس يې يو نفس ځغلولو...

احمد خپل چوپتيا مات کړل او ويې ويل:
- قربان، که اجازه راکړئ، په راتلونکي منزل کې لږ استراحت وکړو. اسونه ستري دي او ويړه ده چې له پښو نه ولوېږي. زما اس ډېر ستړی شوی، له ډېره وخته په لاره يو. دوه منزلونه مو تر شا پرېښي دي.

بالخاش لږ سوچ وکړ، که اسونو ته دمه ورنه کړي، نو د هغوی د مړينې خطر حتمي دی. په دروند اواز يې وويل:
- زه نه پوهېږم ته ولې دومره ټېنگار کوې چې دمه وکړو؟ سمه ده، ځان تيار کړه، چې په راتلونکي منزل کې استراحت وکړو.

احمد، چې د بالخاش تر څنگ يې اس ځغلولو، وويل: د دې غونډۍ شاته، زموږ د لارې پر سر يوه کوچنۍ ښارگوټي دی، چې د سړک ښي اړخ ته موقعيت لري. هلته زموږ او د اسونو لپاره د استراحت لپاره مناسب ځای دی.

- د دې ښارگوټي نوم څه دی؟

- هرسبان ...

بالخاش د ژبي لاندي دا نوم ځان سره تکرار کړو: هرسبان...

بيا لږ تم شو، او ويې ويل:

- دا نوم راته آشنا ښکاري، او ما ته د تېر کال يوه خونړۍ پيښه راپاده وى، چې هلته شوې وه. هغه وخت شاوخوا زر باغيان د غايرخان د حکومت د نسکورولو په پار سره راټول شوى وه، موږ په همدې هرسبان کې د هغوي سره مخ شو. سخت جنگ وشو، ټول مو تيت و پرک کړل. په هغه جگړه کې زه يو عادي جنگيالی وم او سخت ټپي شوم.

احمد وويل: ښاغلى زه هم په هماغه جگړه کې وم، ما د ښي اړخ په ليکه کې جنگ کاوه.

بالخاش په حيرانتيا ورته وکتل او ويې ويل: خو ما ته ياد ته نه راځي.

- هو. ما هم هغه جگړه کې تاسو ونه لېدلې هغه وخت تاسو يو معمولي جنگيالی وې.

خو اوس د غايرخان د ساتونکي ډلي قوماندان ياست!

- د ساتونکي ډلي قوماندان؟!

- لکه چې ستاسو فکر تراوسه هم اترار ښار کې پاتي؟

- هو، صحيح پوه شوي، زه د خان سلطان په اړه فکر کوم.

- تاسې حق لرئ. هغه يوه ډېره ښکلې نجلۍ ده. په اترار کې تر هغې بله ښکلۍ

انجلې شتون نلري.

بيا يې معنا داره خندا وکړل او ويې ويل: تاسو ډېر نيکمرغه سړى ياست چې تراوسه

غايرخان د داسي ښکلۍ انجلۍ د شتون څخه بېخبره دى.

بالخاش په جدي لهجه وويل: خان سلطان زما ده، هر څوک چې د هغې د ترلاسه

کولو خيال وکړي، زه به يې ژوندى پرېښدم.

احمد وويل: تاسې يو زړور او بې باک سړى ياست.

- او ته يو وفادار جنگيالی.

دواړه غلي شول. لاره له يوې غونډۍ تېرېده. كله چې غونډۍ يې تر شا پرېښوده، احمد وويل:

- تر هرسبان ډېر لږ فاصله پاتې ده، كه هوا روښانه واى، د ښار سيورى به مو ليدلى واى.

بالخاش وويل:

- د سړك د دواړو خواوو باغونه دا ښكاره كوي چې موږ د ښارگوټي څنډې ته رسېدلي يو.

لږ وروسته، هغوى ښار ته ننوتل، د اسونو سرعت يې كم كړ. احمد وويل:

- دلته يو شرابخانه ده، چې مسافرو ته د استوگنې ځاى وركوي، هلته څو - بېړه وكړه.

- له دې لارې راځې.

هرسبان په تياره كې ډوب وو، د اسونو د پښو غږونو د ځمكي سره په لگيدو د هغه

ځاې چوپټيا ماتول، د كوڅې پاى كې يو كوچنى ميدان و، چې شرابخانه د شمال

لوېديځ په څنډه كې وه. بالخاش وويل:

- ته له دې ځايه زما څخه زيات خبر يې، مخكې لاړ شه او مناسب ځاى پيدا كړه.

احمد آق سو، خپل اس ته لغته وركړه ترڅو ځان ژر شرابخانې ته ورسه وي. كله چې

هلته ورسیده لا هم پر اس ناست ځان يې ورتيټ كړ، او د شرابخانې دروازه يې څو

ځله په لاس ووهله، هېڅ غږ راونه وت. دا ځل له اس څخه راښكته شو او دروازه يې لا

پسې كلك وټكول.

بالخاش هم هغه ته ورسیده او ويې ويل: بې فايدې ده، گورې چې شرابخانه بنده ده.

احمد وويل:

- قربان، د شرابخانې مالک همدلته اوسېږي.

بالخاش له اس ښكته شو. هماغه مهال، د دروازې له درز څخه كمزورې رڼا راووتله او

د یو کس غږ رانېکاره شو، چې له عمره لوی ښکارېده:

- څوک یې؟

احمد وویل: دروازه خلاصه کړه، آشنا یم!

هغه سړی وویل: نه شم خلاصولای، شرابخانه بنده ده.

احمد آق سو دا ځل په امر کونکي لهجې وویل: موږ د غایرخان سپاره یو، که دروازه خلاصه نه کړې، په زور به درننوځو!

کله چې د شرابخانې مالک د غایرخان نوم واورېد، ویره پرې خپره شوه او دروازه یې پرانیسته. هغه خپل د لاس څراغ پورته کړو، چې له شا یې دواړه سړي وکولای شي وويني، او په لږزانه غږ یې وویل:

- ښاغلیو، زما کور ته ښه راغلاست!

بالخاش او احمد یو بل ته وکتل، احمد په کراره غږ بالخاش ته وویل: ښاغلی د غایرخان ځواک وینې؟

بوډا سړي وپوښتل:

- څو کسان یاست؟

احمد بغیر له دې چې د هغه خبرو ته غوږ ونیسې شا ته یی تیل واهه، لاره یې بالخاش ته پرانیستل او ویې ویل:

- دننه راځې ښاغلی دا ځای د استراحت لپاره مناسب دی، ښه شراب هم لري!

بالخاش گام د شرابخانې دننه کیخود بوډا ته یې وکتل، او ویې ویل:

- اسونه له موږ څخه زیات استراحت ته اړتیا لري.

احمد آق سو وویل:

- ښاغلی زه دلته پاتې کېږم، ترڅو دا بوډا تاسو ته یوه خونه درکړي، بیا به موږ دواړه اسونه طویلي ته بوځو.

بالخاش دننه شو او زوړ سړي ته یې وویل: ډېر وخت نه لرو، بېړه وکړه، موږ دلته لږه موده پاتې کېږو.

د شرابخانې مالک، چې نوم یې "سایان" و، مخته لار او بالخاش یې دوهم پور ته بوت. کله چې د یوې خونې مخې ته ورسېدل، ویې ویل: اجازه راکړه چې خونه لږه سمبال کړم.

بیا دننه لاړ، لږ وروسته بهرته راووت او ویې ویل: دا زما د لور خونه ده، پرته له دې، بله مناسبه خونه چې ستاسو مناسب وی نه لرم. هغه اوس راوتونکې ده.

بالخاش خواشینی شو او ویې ویل: مهرباني وکړه خپل لور ته ووايه چې له خونې دې نه راوځي، موږ کولی شو د ننه په شرابخانه کې استراحت وکړو.

په همدې وخت کې د خونې دروازه خلاصه شوه، او یوه ځوانه، ښایسته نجلی، چې خپل اوږده ویشتان یې د یوه سپین ټیکری لاندې پټ کول د دروازې په چوکاټ کې رابښکاره شوه.

بالخاش سر د هغې لور ته واړاوه، او د څو شیبو لپاره د دواړو سترګې سره ونښتې. نجلی لوړ قد، ښکلي سترګې، او زړه رابښکونکې څېره درلوده. شرم د هغې پر مخ سوړوالی راوستلی و، او د هغې له نظره داسې ښکاره کېده، لکه چې د بالخاش درناوی او یو ډول د لیدو شوق لری!

بالخاش، سترګې ترې واړولې او غوښتل یې سایان ته څه ووايي، خو زوړ سړی په همدې لنډو شېبو کې لا د هغه ځای څخه تللی و. بالخاش یو څه حیران و، خو انجلۍ تراوسه دوه سترګي هغه ته نیولې وه، بالاخره، نجلی چوپتیا ماته کړه او ویې ویل: زه فکر کوم چې ته یو اصیل جنگیالی یې.

بالخاش موسکۍ شو او ویې ویل: دا ستاسو نیک نظر دې اغلی.

نجلی وویل: مهرباني وکړئ، استراحت وکړئ.

بالخاش- ستاسې له دې میلمه پالنې مننه.

نجلی- شراب خوښوئ؟

بالخاش- د دې ځای د شرابو ډېر تعریفونه مې اورېدلي.

نجلی- دا ځل باید خپله یې تعریف کړی.

بالخاش- بښنه غواړم، ستا نوم څه دی؟

نجلی- سر ټیټ کړ او په ورو اواز یې وویل: ایلي.

بالخاش وویل: ستا نوم هم ستا په خبر ښکلی دی.

بیا بالخاش د خونې دروازه پرانیسته او دننه لاړو پرده یې لږه پورته کړه، سترگې یې د نجلی پر بستر ولگېدې، چې لا هم گډوډ و، د هغې د سر نښه لا پر بالښت وه.

ایلي، چې د بالخاش تر شا ولاړه وه، وویل: دننه لاړ شې سردار!

بالخاش وخنډل او ویې ویل: ډېر وخت پاتې دی چې زه سردار شم، ښه به وي چې ما د بالخاش په نوم غږ کړی.

ایلي وویل: اجازه راکوی تاسو ته شراب راوړم؟

بالخاش- هو زړه مې غواړی د دې ځای شراب وڅښم.

ایلي په بیرې شرابخانې ته ولاړه...

بالخاش ورو ورو قدمونه واخستل، د تخت پر څنډه کېناست، دواړه لاسونه یې پر نالې کېښودل، او لږ شاته لاړ. نالې لا هم د ایلي د بدن تودوخه ساتلې وه، بالخاش دا تودوخه احساس کړه، او ناڅاپه پوه شو چې سترې دی او استراحت ته اړتیا لري. "خان سلطان" یې یاد ته راغلل، دا نوم ده تلل په مینه او شوق ځان سره تکرار او ده. د هغې د ژړا ډکي سترگي د خدایي پاماني وخت کې د ده و ذهن ته راغلل او زړه یې اور واخیست. ده، خان سلطان، په خپل ذهن کې را ژوندۍ کړه او په زړه کې یې یوه هیله پیدا شوه...

چې ای کاش چې په هماغه شیبه کې خان سلطان هلته په هغه توده بستر کې ویده وای، او هغه په توده، جذباتي او مینه ناک انداز هغې ته ناز ورکړی وای او ښکېل کړي وایې. په هماغه شیبه کې چې بالخاش په خپلو فکرونو کې ډوب و او د خان سلطان تجسم یې کاوه، ناڅاپه ایلي په بیرې کوټې ته داخل شوه او په داسې لهجه چې

اضطراب او ویره پکې احساسېده وویل: شراب مه څښې! غواړي چې تاسو ته زهر درکړي، ډېر وحشتانک دی.

بالخاش له خپل ځایه پورته شو، هک حیران یې د ایلي خبرو ته غوږ نیولې وو، نه پوهېدې چې اصل خبره څه ده؟
ویې پوښتل: "څوک غواړي ما ته زهر راکړي؟"
ایلي- ستاسو ملګري، هماغه کس چې اسونه یې طویلي ته بوځل.
بالخاش- ستا پلار هم پوهېږي؟
ایلي- نه، قربان!

بالخاش بیا پوښتنه وکړه: نو ته له کومه پوه شوې چې زما دوست غواړي ما ته زهر راکړي؟

ایلي په وېرې او ډار وویل: زه چې د شرابخانې دروازې ته ورسېدم، دروازه خلاصه وه. ما ستاسو ملګري ولید چې یو څه یې د شرابو لوبښي ته توپول!
بالخاش پوښتنه وکړه: ستا پلار چېرته و هغه وخت؟ هغه دا کار ونه لید؟
ایلي- هغه هم په شرابخانه کې و، خو ستا ملګري شا ورته کړې وه او د دروازې سره نږدې ولاړ و. باور وکړه، ما په خپلو سترګو ولیدل.

بالخاش حیران و چې څه وکړي. د ایلي خبرې ورته د شک وړ ښکاره شوې. له ځانه یې وپوښتل: "احمد ولې غواړي ما ته زهر راکړي؟" د دې پوښتنې ځواب ورته سخت و. حیران د کټ تر څنګ ولاړ و، د ایلي نظر د هغه خواته وو. بالخاش فکر وکړ چې "احمد آق سو" به لیونی شوی وي. ځکه تر دې دمه یې هېڅ داسې حرکت نه و کړی چې د بالخاش شک را وپاروي.

ناڅاپه د کوټې د باندې د پښو غږ راغی. ایلي وویل: هغه راروان دی، داسې ښکاري چې پلار مې هم ورسره دی.

بالخاش په یوه شیبه کې پریکړه وکړل او ویې ویل: ته لاړه شه د هغه پردې تر شا پټه شه، هر کله مې چې غږ درکړ، را ووځه!

ایلي په بیره د پردې شاته ولاړ. زړه یې په سینه کې درزا کوله. اصیل جنگیالی ته اندېښمنه و، چې زهر و نخکي. بالخاش د کټ پر غاړه کښېناست، خپلې سترګې یې د کوټې شاوخوا ته وگرځولې او هڅه یې کوله چې ځان آرام او بې پروا ښکاره کړي.

"احمد آق سو" د شرابخانې له مالک "سایان" سره کوټې ته داخل شو. د شرابو لوبښی یې د دوو پیالو سره په ځمکه کېښود او په خندا یې وویل:
- قربان! نن شپه موږ د سایان میلمنه یو، د هغه له بهترینو شرابو سره چې خپله یې جوړه وي!

په احمد کې داسې څه نه تر سترګو کېدل چې ښيي دی د بالخاش د وژلو نیت لري. د هغه آرامه خبره د بالخاش شک ته دوام ورکړ، حتی دا فکر یې وکړ چې د ایلي خبرې به شاید بې اساسه اوسېږي.

بالخاش پوښتنه وکړه: اسبونه دې طویلي ته بوتل؟

احمد- هو، قربان، هغوی مصروف د واښو په خوړلو دي.

بالخاش- نو مخکې له لمر ختو کولای شو حرکت وکړو؟

احمد- هو، لږ وخت پاتې دی.

سایان وویل: قربان، د سهار ناري هم زما مېلمانه یاست.

بالخاش سایان ته وکتل او ویې ویل: ته د ډېر لوی زړه څښتن یې سایان! خو موږ باید ژر تر ژره حرکت وکړو.

احمد یوه پیاله د شرابو څخه ډکه کړه او د بالخاش مخې ته یې ونيوله او ویې ویل:

- دا د بهترینو زړو شرابو څخه دي، هم رنگ او هم خوند یې بې ساري دی.

بالخاش پیاله واخیسته، دننه یې وکتل، او ویې ویل: ښکاري خو همداسې!

بیا یې سایان ته وکتل او ویې ویل: ستا سره نور کار نه لرم، ته تللی شې.

سایان له کوټې ووت.

ایلي چې د پردې شاته پټه وه، په ژور وحشت او وېرې کې وه. هغې لیدل چې
بالخاش هغه اصیل جنگیالی، د هغې خبرو ته هېڅ توجه نه ده کړې او غواړي له هغه
زهرجنو شرابو څخه وځکي.

ایلي له ځانه سره وویل: "که جام یې شونډو ته نږدې کړ، زه به د پردې له شا راووخم
او هغه جام به یې له لاسه واخلم، افسوس به وي چې داسي یو جنگیالي مړ شي!"

بالخاش احمد ته وکتل او ویې ویل: خپله هم یو جام ډک کړه!
بالخاش له ځانه سره فکر کاوه چې احمد که د رښتیا هم شرابو کې زهر اچولې وی
نو ضرور به یوه پلمه پیدا کړي چې شراب و نه څکي، او هماغه به د ده د نیولو لپاره
یو ښه فرصت وي.

احمد سر ښکته کړ او ویې ویل: قربان، زه دا جرات نه شم کولی چې د خپل
قوماندان په وړاندې شراب وڅکم!
بالخاش په خندا وویل: خو زه دا اجازه درکوم! موږ په دنده کې یو، باید سره ملګري
واوسو!

احمد د شرابو لوبښي ته لاړ، دویمه پیاله یې ډکه کړه او ویې ویل: نو ښه غواړم
ښاغلی.

بالخاش خپله پیاله پورته کړه او ویې ویل: د غایر خان، او د اترار د واکمن د
سلامتی لپاره څکو!
هغه خپله پیاله شونډو ته نږدې کړه، خو له احمد څخه یې سترګې نه وې اړولې،
منتظر و چې وګوری ایا احمد شراب څښي او کنه؟

احمد د شرابو پیاله خولې ته پورته کړل او تر وروستي څاڅکي پورې وڅښله او ویې
ویل: دا زما د عمر تر ټولو بهترین شراب دي چې څښلي مې دي!

بالخاش شکمن و، نه پوهېده چې شراب وڅکي که نه؟ هغه لېدلې وه چې احمد هم له هماغه شرابو څخه څښلې وه، له ځانه سره یې وویل: "ایلي ضرور غلط شوي ده، او د هغې خبرې بې اساسه وی"

خو ایلي چې د پردې شاته وه، و پوهېده چې احمد ضرور یو چالاکي کړې ده. ځکه چې دې په خپلو سترگو لیدلي وو چې احمد یو څه د شرابو لوبښي ته توی کړي وو...

احمد وویل: قربان، شراب مو وڅښې، بیحد خواږه دی. بالخاش نور اړتیا نه لرله چې شک وکړي. هغه ډاډه و چې احمد د ده د وژلو کوم نیت نه درلود. هغه جام پورته کړ چې و یې څښي. خو ناڅاپه ایلي د پردې له شا راووتله، او د بالخاش لاس یې ونيو او په اندېښمن غږ یې وویل: دا شراب زهرجن دی، مه یې څښه!

یو دروند او ناراحت کوونکي چوپتیا په کوټه کې خپره شوه. احمد وارخطا شو، بالخاش جام ښکته کړ، بیا شک پرې راغی. احمد په تنده لهجه ایلي ته وکتل او ویې ویل:

- ته څوک یې؟ او دلته څه کوې؟

او غوښتل یې چې د ایلي لور ته لاړ شې خو بالخاش یې مخ ونيو او ویې وویل: پریږده، دا د سایان لور ده. هغې ما ته خبر راکړی و چې تا په شرابو کې زهر اچولي.

د دې خبرې په اوریدو احمد د دروغو مشکل وکړل او ویې ویل:

- دا څنگه مسخره خبره ده! څوک دومره جرئت لري چې د خپل بادار د وژلو هڅه وکړي؟ زه دا نجلی نه ښم، دا ما ته راوسپارئ!

بالخاش په ارامۍ وویل:

- آرام اوسه، احمد. که خبره یې دروغ وي، زه به پخپله سزا ورکړم.

بیا یې ایلي ته وکتل او ویې ویل:

- ته غلطه یې، احمد زما ملګري دی، او ده خپله له همدې شرابو څښلي دي.

ایلي په ویره سره احمد ته وکتل، بیا یې بالخاش ته پام شو او ویې ویل:
- کېدای شي زهر یې مخکې ستا په جام کې اچولي وي. ازمايل یې اسانه دی، همدا
جام ورکړه چې دی یې وڅښي.

بالخاش وخنډل او ویې ویل:
- بد نظره نه دی، احمد، ته څه وایې؟
احمد آق سو رنگ و پرید خوله یې وچه شوه او ویې ویل:
- تاسو خپله ولیدل چې ما هم له همدې شرابو وڅښل.

بالخاش وویل:
- زه پوهیږم، خو زه غواړم دا جام هم وڅښې، تر څو ایلي پوه شي چې ته ماته د
ضرر رسولو نیت نه لرې.

احمد آق سو ناڅاپه ساه بنده شوه، احساس یې وکړ چې مرګ ورته نږدې دی. د هغه
د څهرې رنگ تغییر وکړو، بدن یې وریږدېد، او سترګې یې د شرابو جام ته څښې
شوې. بالخاش احساس وکړ چې د جام دننه شراب له هغه بوتل سره فرق لري. احمد،
چې پوه شو ژوند یې په خطر کې دی، جام یې په لرزیدلي لاس واخیست. څو شېبې
یې فکر وکړ، ساید غوښتل یې یو نقشه وباسې ترڅو هم ځان د دې حالت څخه
وژغوری او هم بالخاش لمینځه ویسي.

احمد ناڅاپه د شرابو ټول جام په تېز حرکت سره د بالخاش پر مخ وشینده، او شاته
ولاړ، جام یې وغورځاوه، او خپل توره یې له ټیګۍ څخه را وویست، او په غوسه یې
ووویل:

- زه به تاسو دواړه ووژنم! اصلاً مې نه غوښتل چې دا ځای ستا پر وینو سور کړم،
خو اوس مجبور یم چې تا همدلته و وژنم!

ایلي د کوتې کونج ته نږدې شوه او ویې ویل:
- قربان، ما درته ونه ویل چې دا سړی غواړي تاسو ووژني؟

بالخاش وويل:

- توره دې وغورځوه او حقيقت ووايه! چې چا ته راستولی يې ترڅو ما ووژنې؟

احمد آق سو وخنډل او ويې ويل:

- زه به يې نوم د مرگ په شېبه کې درته ووايم، لا وختي دی!

بالخاش په جدي او کلک لهجه وويل:

- ما مه مجبوره چې لاس و توري ته ويسم.

- د ځان څخه دې دفاع وکړه بيهقل، زه غواړم تا توره په لاس د ځان څخه د دفاع کولو حال کې مړ کړم.

بالخاش په ارامه لهجه وويل: ليوننتوب مکوه، ته پخپله هم پوهيږي چې په توره وهنه کې زما حد ته نشې رارسيدلې، زه غواړم تا مړ کړم، زه تاته قول درکوم که راته رښتيا ووايې آزاد کوم دې چې هر چيرته دې زړه غواړې لاړ شې. ايلې په وېري او ډار وويل:

- اجازه راکړې ترڅو زه خپل پلار ته غږ کړم.

احمد مردار وخنډل او ويې ويل: هغه بوډا سپړي خپل پر حال پريږدې، که هغه ووژل شې نور څوک به نه وې چې دا شريخانه وچلوي.

بالخاش تراوسه خپل لاس توري ته نه وو وړې، او کوبښنې يې کاوه د خبرو له لارې احمد د هغه ليوننتوب څخه منع کړې، هغه يوځل بيا احمد ته وويل:

- خپل توره دی لاندی ختا کړه، خپل ځان هسې مرگ ته مه ورکوه ته د بالخاش په وړاندې يې.

احمد کرار وخنډل او په کرکجنه لهجه يې وويل: کله چې ته مې مړ کړې هغه وخت خپل توره ښکته کوم.

- د دې بيهقلي څخه لاس واخله.

- خپل د ځان څخه دفاع وکړه ډارن، مگر نه وايې چې په توره وهنه کې سيال نلری؟
- خو زه غواړم تا مړ کړم.

- ته بايد همغه د شرابو په واسطه وژل شوی وای، خو دې احمقې نجلۍ زما پلان خراب کړ. ستا د وژولو وروسته د هغې وار دی!

بالخاش وویل:

- دا جگړه چې تا پیل کړه، ضرور د یو نفر په وژل کېدو به پای ته رسیږي، خو ته ماته یو ژمنه راکړه که زه مړ شوم، ته به دا نجلۍ نه وژنې!
احمد پوزخند وواهه او ویې ویل:
- ته اوس، خپل د ځان فکر وکړه!

او ناڅاپه یې برید وکړ.

بالخاش په تېزۍ سره شاته ولاړ، او خپل توره یې راوویست، او د جگړې لپاره چمتو شو. ایلي د کوټې کونج ته نور هم نږدی شوه او په وېره یې دوي دواړو ته کتل.
احمد آق سو یو زړور جنگیالی و، خو د بالخاش پشان تجربه کاره مبارز مقابلې یې نشو کولې، مګر دا چې یوه معجزه پېښه شوی وایې او هغه بالخاش ته ماته ورکړي وایې. له هماغه لومړیو شېبو، احمد احساس کړه چې د بالخاش له منځه وړلو هڅه یې بې‌ګټې ده او ډېر ژر به خپل ځان مرګ ته وسپاري.

ورو ورو غوسه او کینه د بالخاش وجود ونيوه، او توره یې د احمد آق سو د وژلو په پار واهه، بالخاش په زړه کې وویل: "بايد هغه ووژنم!" احمد آق سو هڅه کوله چې د ناڅاپي بریدونو په مرسته بالخاش حیران کړي او مرګونی زخم ورکړي، خو بالخاش یو تکړه او چابک جنگیالی و، هغه د احمد پشان جنگیالیو ته په عمر کې ماته نخوړل. هغه د پوره ډاډ او بې پروایۍ سره د احمد بریدونه شنډول، پرته له دې چې ډېر زحمت وباسي. هغه پوهېده چې د دې سختې او دښمنۍ ډکې مبارزې پای به د ده په ګټه وي، داسې ښکارېده لکه هغه چې احمد ته د لوبې په سترګه کتل.

د بالخاش د جگړې طریقه دا وه چې خپل سیال سترې کړي او بیا په یو قوي برید سره یې له منځه یوسي. احمد غاښونه سره ټینګ کړل، دا د هغه د غوسې او کرکې

نښه وه. بالخاش د وروستی ځل لپاره احمد ته وويل: لا هم ناوخته نه ده، ته کولی شې چې خپله توره وغورځوې!

احمد د کرکې څخه په ډک غږ وويل:

- کله چې زه تا ووژنم هغه وخت به د اترار خلک ووايي چې د اترار نامي توره وهوونکي او د غايرخان د ساتونکي پلي مشر د احمد آق سو لخوا ووژل شو، هغه وخت به زه ستا ځای ونيسم!

هغه د دې خبرو وروسته د زيات ستړيا څخه په ستمي وهلو بوخت شو، په څېره کې يې ويږه څرگنده وه، او له سترگو يې ښکاره وه چې وېرېدلی دی، خو نه يې غوښتل چې دا وښيي. هغه خپل وېره پټ ساتلی وه. چا هغه گمارلې وو چې بالخاش ووژني؟ د دې پوښتني ځواب د راروان حالاتو ځواب ورکوه.

بالخاش وويل: ښه به وي چې د دې حماقت لاس واخلي او تسليم شې!

احمد په قهر وويل: خو زه ډاډه يم چې زه به تا ووژنم!

بالخاش وخنډل او ويې ويل: ستا په شان ډېر کسان مې خاورو ته سپارلي دي!

احمد چيغې کړې او ويې ويل: خو دا ځل به زه تا خاورو ته سپارم.

ورو ورو دواړه يو بل ته نږدې شول، دواړو هڅه کوله چې يو بل شاتگ ته اړ کړي. ناڅاپه، بالخاش د تورې لاستي په کلکه باندې د احمد پر مټ ووهله، او بيا يې د سر په ضربه د هغه پر مخ وواهه. احمد له دې دوو سختو گوزارونو وروسته يو څه شاته لاړ، توره يې له لاسه ولوېده.

هغه پوه شو چې خطر ورته نږدې دی. بالخاش په خپل ځای ودرېد، احمد ته يې کتل.

احمد هڅه وکړه چې خپله توره بېرته راواخلي، خو مخکې له دې چې هغې ته

ورسېږي، بالخاش پر هغې پښه کېښوده او په عين حال کې يې يو قوي لغت د احمد

پر نس وواهه.

احمد شاته لار، دیوال ته ولگېد او بیا د کوټې پر ځمکه ولوېد. بالخاش ورنژدې شو، د تورې څوکه یې د احمد پر سینه کېښوده او ویې ویل:

- بالاخره ماتې دې وخوړه! زه یوازې د یوې شرط په منلو تا نه وژنم، او هغه دا چې ته ژمنه وکړې چې زما اطاعت به کوې او راته ووايې چې چا تا ته دنده درکړې وه ترڅو ما ووژنې؟

احمد چې بله لاره نه لرله، وروسته له یوې شېبې سکوت، وویل: زه ژمنه کوم! بالخاش یو ګام شاته شو او ویې ویل: ته کولی شې پورته شې!

ایلي چې د کوټې کونج کې ولاړه وه، کله چې یې ولیدل چې بالخاش بریالی شو، له خوبنۍ یې موسکا وکړه او ویې ویل: سردار، زه پوهېدم چې تاسو به بریالي کېږئ! بالخاش وویل: احمد، زما ملګري دې، زه باید پوه شم چې د هغه دا رقم د لیونتوب کار څه معنا لري؟

احمد ورو ورو له ځمکې پورته شو، او ناڅاپه یې خپل د ملا څخه خنجر راوکښ، پرته له دې چې د بالخاش موقعیت په پام کې ونیسي، بې عقلانه انداز باندې برید وکړ. بالخاش په چټکۍ سره یو ګام کین خواته واخیست، او همدا چې احمد ورنژدې شو، بالخاش خپله توره د هغه په نس کې نښاسله.

احمد د درد نه چیغه کړه، خنجر یې له لاسه وغورځاوه، او دواړه لاسونه یې پر نس کېښودل، وینه یې د ګوتو له منځه بهېده. هڅه یې وکړه چې ودرېږي، خو ونه توانېد، پر ځمکه راولوېد.

ورو ورو یې وویل: زه... زه... ووژل شوم!

د وینې لیکې د کوټې پر فرش خورې شوې، د هغه لاسونه له نس نه لاندې ولوېدل، او ساه یې بنده شوه. ایلي پارېدلې دې صحنې ته کتل. هغې څو شیبې مخکې فکر کاوه چې د دوو جنګیالیو دښمني ختمه شوې، خو احمد چې لا هم د بالخاش د وژلو اراده نه وه پرېښې، ناڅاپه وضعیت بدل کړ او خپل ځان یې وژلو ته وسپاره.

بالخاش خپله توره پر ځمکه کېښوده، د احمد مړ جسد ته ورنژدې شو، ورو يې د هغه پر مخ لاس کېښود او غږ يې وکړ: احمد... احمد...

احمد خپلې سترگې لږ پرانيستې، شونډې يې په زحمت سره وخوځولې او ويې ويل: - ته بريالی شوی...

او بيا يې باڼه يو پر بل ووليدل او سترگي بندې شوی.

بالخاش وپوښتل: چا ته زما د وژلو لپاره گمارلی وی؟ نوم يې څه دی؟ خبرې وکړه.

احمد خپلې لاسونه او پښې لږ وخوځولې، شونډې يې خلاصې کړې او بيحد ټيټ او کمزوري غږ چې په سخت اورېدل کېده وويل:

- هغه... هغه...

خو مخکې له دې چې د هغه شخص نوم واخلي، مرگ راوړسېد او هغه يې له ځانه سره يووړ. بالخاش هڅه وکړه چې خبرې ته يې دوام ورکړي، خو احمد مړ شو.

ايلي، چې د هغه تر څنگ ولاړه وه، ورو وويل: هغه مړ دی.

بالخاش په خواشينۍ سره وويل: دا د هغه خپله گناه وه، ما نه غوښتل چې هغه ووژنم.

بالخاش له ځايه پورته شو، ايلي ته يې وکتل او ويې ويل: ژر لاړه شه، خپل پلار ته خبر ورکړه چې دلته راشي.

ايلي په بېړه بهر ووتله.

بالخاش د احمد جامې ولټولې، چې شايد په جېبونو کې يې کوم ليک پيدا کړي چې د هغه د مأموريت راز افشا کړي، خو لټون يې بې نتيجه و. هغه خپله توره، چې د احمد په وينو سره شوې وه، پاکه کړه، بيرته يې په ټيکې کې واچوله او په خپل کمربند يې وتړله. ډېر وخت نه و تېر شوی چې سايان او د هغه لور ورخطا کوټې ته راننوتل.

سایان، چې د احمد پر وینو ککړ جسد ولید، وارخطا شو او ژر یې خپل نظر له جسد څخه واړاوه، بیا یې د بالخاش پر لور وکتل او په اندېښمن غږ یې وویل:
- قربان، تاسو زما ژوند تباہ کړ!

بالخاش وویل: ما نه غوښتل چې هغه ووژنم، خو بالاخره، زموږ له منځه یو باید وژل شوی وای. ستا لور، ایلي، شاهدۀ وه چې احمد غوښتل ما د زهري شرابو په واسطه ووژني، او کله یې چې ولیدل چې پلان یې خراب شو، نو پر ما یې توره راویسته. سایان وویل: هو، ایلي ما ته ټولې خبرې کړې دي، باور وکړئ، زه د احمد له نیت څخه خبر نه وم.

بالخاش په آرامه او نرم غږ وویل: زه پوهېږم، دا مهال د دې خبرو وخت نه دی. ته باید د جسد د ښخولو بندوبست وکړې. زموږ دریو پرته، بل هېڅوک له دې پېښې خبر نه دی، چې ستا او ستا د لور لپاره کوم ستونزه جوړ کړې. مخکې له دې چې سهار شي، جسد یو ځای ورک کړی، ژری کوی تر سهار زیات وخت نلرو.

سایان حیران و چې څه وکړي؟ مړی چېرته یوسي؟ هغه پوهېده که د دې قتل خبر په ښار کې خپور شي، نو د غایر خان سرتیري به شرابخانه بنده کړي، او دی به بنديخانې ته واچوي. که بنديخانې ته هم لاړ نه شي، نو د ده او د لور لپاره به یې په هرښان کې نور ځای د اوسیدو ونه اوسیږي.

ایلي لاس خپل د پلار پر اوږه کېښود او ویې ویل: پلار، زه به درسره مرسته وکړم. بالخاش په خندا وویل: ما هم حساب کړئ. بېړه وکړئ، زه باید ژر تر ژر لاړ شم.

سایان سوچ ته تللی و، بله چاره نه وه. باید د احمد مړی یې یو ځای ورک کړي وای. ده بالخاش ته وکتل او ویې ویل: هغه به د شرابخانې لاندې څاه ته وغورځوو، بله لاره مې ذهن ته نه راځي.

بالخاش ترېخ خندا وکړه او ویې ویل: نو زړه دې غوښت چې هغه د ښار هدیرې ته یوسي او ورته د جنازي مراسم هم ونیسي؟ دا راته ووايه دا څاه د څه لپاره ده؟

سایان- د شرابو پاتې شوني پکې اچوو.
بالخاش- ښه نظر دی، باید ژر تر ژره کار خلاص کړو.

هغوی د احمد مړي په يوه کلک ټوکر کې تاو کړ. ايلي د څراغ رڼا واخيسته او مخکې لاړه. سایان او بالخاش مړي د شرابخانې لاندې زیرزمینې ته یووړ. سپین پیري سترې شوي وو او ستمي يې کاوه، د شرابو تېز بوی هوا لرلې وه. شاوخوا د شرابو جوړولو سامان الات کيخودل شوی وه، هغوی مړي د څاه څنګ ته کېښود.

سایان ژور ساه واخيسته او ويې ويل: ما په خپل ژوند کې داسې کار نه و کړی.
بالخاش- زه به هېڅکله ستا دا احسان هېر نکړم او خامخا به يې يوه ورځ جبران کړم.

هغه د څاه پوښ پورته کړ، د شراب تروش بوی پورته شو. بالخاش سر شاته کړو لږ وروسته، مړي يې له سر لخوا دننه وغورځاوه. مړي د څاه تل ته پرېوت. دريو واړو د مړي د لوېدو غږ واورېد. بالخاش د څاه پوښ بند کړ او ويې ويل: اوس پاتې کار د ايلي دی چې خپل د کوټې څخه هغه وینه پاکه کړي.

سایان وپوښتل: تاسو چېرته ځې، سردار؟
بالخاش موسکي شو او ويې ويل: ما ته زما پر نوم غږ وکړه، زه باید د سوداګرو کاروان سره يوځای شم.

ايلي- هغوی د لمر ختو نه مخکې د هر سېان څخه ولاړل، داسې ښکاریدل لکه چې د مغولو د خان سره د لیدو نیت يې درلود؟
بالخاش سر وخوځاوه او ويې ويل: هو، همداسې ده. اوس راکو چې له دې ځايه لاړشو.

هغوي د شرابخانې د زیرزمینې څخه راووتل، سایان وويل: زه به تل د غايرخان نوکر او وفادار پاتې شم.
بالخاش نظر د ايلي خواته کړو او ويې ويل: زه خپل ژوند د ايلي پوره وړی يم، هغې

زه د حتمي مرگ څخه وژغورلم، كنه احمد آق سو يو بهترينه پلان زما د وژلو لپاره ترتيب كړى وو.

ايلي خپل سر ښكته واچو او ويې ويل: دا زما دنده او مسؤليت وو چې اجازه ورنكړم ستاسو پشان يو اصيل جنگيالي په داسي يو ناځوانه پلان ووژل شي. ساين وپوښتل: تاسو كله حركت كوي له دې ځايه؟ بالخاص بغير د كوم فكر كولو وويل: همدا اوس.

ساين- نو ستاسو آس آيا تيار كړم؟ بالخاص- ډېر به مندوي اوسپرېم، او هو د احمد آق سو اس يې هم ستاسو.

دوى د شرابخانې دروازې ته ورسېدل. ساين هغوى يوازې پرېښودل او د اسونو خواته لاړ. دواړه چپ ولاړ وو. څو شېبې وروسته، ايلي خاموشي ماته كړه او ويې ويل: ښه به واى كه پوه شوي واى چې احمد ولې غوښتل تا ووژني؟ بالخاص اوږدې پورته واچولې او ويې ويل: زه هم په همدې فكر كې يم، خو لا مې علت نه دى پيدا كړى.

ايلي وپوښتل: ايا مخكې له دى تاسو كوم وخت يو دبل سره كوم اختلاف درلود؟ بالخاص- نه، هېڅكله هم نه، او زه همدى خبري ته حيران يم!

ايلي- واقعاً هم چې حيرانوونكى ده.

بالخاص- زه بايد تل ستا مندوى اوسپرېم چې پر وخت دې د هغه له نقشې خبرداره كړم.

ايلي په اندېښنې وويل: ډېر وحشتناك و كه هغه تاسو د زهر په واسطه وژلي واى، ما خپله وليدل چې هغه په شرابو كې يو څه واچول. فكر كوم چې وروسته د دې پلان څخه په ډډ شو! ځكه شايد ځان سره يې فكر كړې وى چې شايد دې هم مجبور شي د هغه شرابو څخه وڅښي، نو ځكه يې پلان بدل كړو او زهر يې په يوه جام كې يواځې تاسو ته واچول.

بالخاش و خندل او ويې ويل: بالکل صحيح ده، ته ډېره يوه هوښياره نجلی يې.
ايلي د بالخاش سترگو ته وکتل او ويې ويل: ما ډېره هيله درلوده چې يو ورځ نور
هم پاتې شې.

بالخاش- په راتگ کې به همدا وکړم.
ايلي- يعني اميد ستاسو د راتگ ولرم؟
بالخاش- هو، ضرور، زه بايد هرومرو ستاسو مهرباني په يو ډول جبران کړم.

د خوشحالي څخه د ايلي سترگې وځلېدې. هغې زړه کې احساس وکړو چې دې
اصيل جنگيالي ته څه ناڅه د زړه احساس او ناشنا شوق لري.
ايلي- هغه سوداگر ولې د مغولو د خان سره د ليدو لپاره تللي دي؟
بالخاش- دا يو دوستانه ليدنه ده، چې زموږ په اړيکو اغېزه لري.
ايلي- ما فکر کاوه چې خدای مه کړه، کوم اختلاف ستاسو په منځ کې پيدا شوی!
بالخاش- نه، هېڅکله هم نه، زموږ منځ کې هېڅ اختلاف شتون نلري.

ايلي- شکر دی چې موږ په سوله او آرامۍ کې يو، خو د مغلو د خان او د هغه د
پرلپسو جگړو لخوا ډېر ډارونکي خبرونه راځي.
بالخاش په وياړ سره وويل: که زموږ او د هغوی ترمنځ کومه ورځ جگړه هم وشي، نو
بې شکه د مغلو خان به سخته ماته وخوري.

د شرابخاني د دروازې د پرانېستل کېدو غږ د دوی پام ځان ته واړاوه. ساين دروازه
خلاصه کړه او په زوره يې وويل: قربان! ستاسو آس تيار دی.

ايلي او بالخاش يو بل ته وکتل. د ايلي له سترگو څرگندېده چې د بالخاش له تگ نه
خفه ده. بالخاش ښه پوهېده چې دا ځوانه نجلی څه احساسات لري، خو داسې يې
ښودله لکه چې د هغې احساسات عادي او نرمال ورته ښکاري. هغه د ايلي لاس په
خپل لاس کې ونيوه، تينگ يې کړ او په دوستانه انداز يې وويل: د بيا ليدو په هيله!

د ايلي زړه د بالخاش د لاس د تودوخې له امله ولړزېد، مخ يې لږ سور شو، خو موسکۍ شوه او ويې ويل: د بيا ليدو په هيله.

بالخاش غوښتل خپل لاس ازاد کړي، خو ايلي د هغه لاس ونيو او ويې ويل: زه به تر دروازې درسره لاړه شم.

بالخاش چې د هغې د احساساتو په ژور والي پوهه شو د دې لپاره چې هغه د ځان څخه لرې کړي په بې پروا انداز يې ورته وويل: موږ ډېر لږ وخت کېږي چې يو دبل سره اشنا شوي يو، نو لازمه نه بولم ته زما سره تر دروازې راشی! ايلي- خو زه داسې احساس کوم لکه موږ چې کلونه کېږي يو بل پېژنو!

بالخاش هېڅ ونه ويل، ځکه هغه په داسې حالت کې و چې هېڅ تمه يې نه درلوده. له شراب خانې چې ووتل، سايان وويل: قربان! هيله لرم چې سبا ناری دلته زموږ سره وخورئ.

بالخاش- مننه، خو زه بايد ژر ترژره لاړ شم. بيا يې ايلي ته وکتل او ويې ويل: خدای پامان اغلې.

ايلي د بالخاش لاس کلک لاس کې ونيو او پرته له دې چې پلار يې خبر شي، ورو يې ورته وويل: زه درسره مينه لرم. بيا يې د بالخاش لاس خوشې کړ...

بالخاش خپله پښه پر اس واړول پر اس سپور شو د آس واگي يې د سايان له لاسه واخيست، د دوی سره يې خدای پاماني وکړواو د سحر په روښانه فضاء کې، چې ورځ تازه پيل شوې وه، خپل آس يې په تېزۍ سره ودنگاوه او لاړ. ايلي تر ډېرې مودې پورې د بالخاش پر تللې لاره باندي سترگې ځنې کړې وې، د آس د قدمونو غږ يې لا هم په غوږونو کې و. د هغه له تللو وروسته، فضا آرامه شوه، خو د آس د قدمونو اواز لا هم د ايلي په زړه کې انگازې کولې. هغې د اندېښنې سره شراب خانې ته ننوتله، دروازه يې ورو بنده کړه، څو شېبې ودرېده، بيا يې څراغ پورته کړ او خپل کوټې ته روانه شوه.

نزدې د غرمې مهال، بالخاش يو کاروان وليد چې د مغلستان لوري ته روان وه. هغه د آس واگې کش کړې، خپل ځان يې لږ پر آس پورته کړ، لاس يې د سترگو پورته د سيوري جوړه ولو پشان ونيول او کاروان ته يې په ځير ځير وکتل. کله چې ډاډه شو چې دا کاروان د اترار د سوداگرانو دې موسکې شو، د تندي خوله يې پاکه کړه او له ځانه سره يې وويل: بالاخره، ما هغوی وموندل!

هغه خپل آس ته لغته ورکړه او روان شو، آس چې له سهار راهيسې يې مزل کړی و سترې و، خو بالخاش لا هم تېز روان و. د کاروان يو سپور چې د بالخاش د آس قدمونه يې واورېدل، شا ته وکتل او په زوره يې وويل: يو سپور زموږ لور ته را روان دی!

دا خبر ژر د سوداگرانو غوږ ته ورسېد، او کاروان ودرېده. بالخاش د کاروان له څنگ څخه په تېزۍ سره تېر شو، کله چې د کاروان مخي ته ورسیده نو د احمد خجندی مخې ته يې د آس واگې راکش کړل او ودرېد. ټول کسانو بالخاش ته ځير وو، په هغه کاروان کې يوازې څو تنو بالخاش پېژنده، څو شېبې چوپتيا خپره شوه، تر دې چې احمد خجندی دا چوپتيا ماته کړه او په حيرانتيا يې پوښتنه وکړه: بالخاش! ته چېرته روان يې؟

بالخاش ژور سا واخيسته او ويې ويل: زه د غاير خان له خوا مامور يم چې ستاسو کاروان سره يو ځای شم.

"بالجيچ" چې يو د همغه سوداگرانو له ډلې څخه وو وخنډل او ويې ويل: زموږ

کاروان ته پخېر راغلي بالخاش!

کاروان چې له دوه ويشتو سوداگرانو او د هغوی له نوکرانو او غلامانو څخه جوړه

شوی وو، د بالخاش شاوخوا راټول شول.

احمد خجندی وويل: خامخا د اترار د امير لخوا دې موږ ته کوم ضروري پيغام

راوړې؟

بالخاش په هغه لمر وهلي مخ سره موسکي شو او ويې ويل: نه، زه در ته کوم خاص

پيغام نه لرم، يوازې دا چې غاير خان ما ته د دې کاروان د ساتنې دنده سپارلې ده او

بس.

بالخيچ په سپکه لهجه وويل: که غله پر موږ بريد هم وکړي ته چې يوازې يو

ساتونکي يې څه کولای شې؟ پرته له دې چې خپل ځان وژلو ته ورکړي؟! بېشکه غاير

خان ستا د راستولو کوم بل هدف لري!

بالخاش په ډاډمن اواز وويل: زما دنده همدا ده چې ما وويل، نور څه نه لرم.

خجندی خپلو ملگرو ته وکتل، هغوی ټول حيران وو. بيا يې په لوړ اواز وويل: په

لومړي تم ځای کې، چې له دې ځايه ډېر لرې نه دی، موږ به تم شو.

يوه سواره په لوړ غږ فرياد وکړ: حرکت وکړی!

له لږ ځنډ وروسته، کاروان خپل سفر ته دوام ورکړ. بالخاش د دريو اتراري سوداگرو

سره، چې د کاروان مشري يې کوله، روان و. د بالخاش دندې سوداگر حيران کړي وو.

هغوی له ځانه څخه بار، بار پوښتل چې غاير خان اخر ولې دا سړی رالېږلی؟ ايا

بالخاش بله کومه پټه دنده لري؟

له غرمې وروسته، کاروان يوه کاروانسرای ته ورسېد او هلته تم شو. هر يو سوداگر

خپلې خونې ونيولې کوم چې يو ډبل څنگ کې ويې.

"احمد خجندی، عبدالله بن میر حسین جندی، او احمد بالجیج"، درې سوداگر چې د کاروان مشري یې کوله، په یوه حجره کې سره راټول شول.

جندی وویل: زما په اند، بالخاش بله دنده لري او موږ ته یې نه وایي. بالجیج وویل: ممکن غایر خان هغه زموږ د جاسوسی لپاره را استولی وي؟ خجندی وویل: زما په نظر باید خپله د بالخاش څخه وپوښتو چې ولې راغلې؟ او څه دنده لری؟

بالجیج په تندۍ وویل: زه به هغه خبرو کولو ته په زور اړباسم، باید حقیقت ووايي. د دې خبرې سره سم هغه په تلوار له حجرې ووت او بالخاش ته یې پیغام ولېږه چې سمدلاسه دلته راشي.

کله چې بالخاش حجرې ته داخل شو، د سوداګرو د خبرو له مخې پوه شو چې وضعیت عادي نه دی. بالجیج، چې اوږد قد او قوي بدن درلود، دروازه بنده کړه او په غوسه یې وویل: موږ ته د خپلې اصلي دندې حقیقت ووايه!

بالخاش یوه یوه ته وکتل، بیا یې وویل: تاسو ما ښه پېژنئ. کلونه کېږي چې د امیر اترار په ساتونکو کې یم، او تازه اوس د ساتونکي ډلې د مشري دنده راسپارل شوي زما دنده هماغه ده چې مخکې مې تاسو ته وویل.

خجندی وویل یوازې یو ساتونکي د کاروان ساتنه نشي کولای، نو ته جاسوس یې! بالجیج نور هم مشکوک شو، مخامخ ودرېد او په قهر یې وویل: که ته موږ دوکه کوې، ژوندی به له دې ځایه ونه وځې! بالخاش خطر احساس کړ. لږ یې فکر وکړ او بیا یې وویل: باید ژمنه وکړئ چې دا خبره به پټه ساتئ، ځکه زه لا هم نه پوهېږم چې اصل کیسه څه ده؟

خجندی وویل: پر موږ باور وکړه.

بالخاش هغه پېښه ورته وکړه چې په "شراېخانه" کې ورسره شوې وه، او څنگه "احمد آق سو" وژل شوی و.

هغه زیاته کړه: ما غوښتل دا خبره تاسو ته وکړم، خو لا هم نه پوهېږم چې احمد ولې غوښتل ما ووژني؟ دا معما به زه د اترار تر ستنېدو وروسته حل کړم.

بالجیج وخنډل او وویل: دا خبره باور کول سخت دي، ته دروغ وایې! ناڅاپه یې په خپل سوک بالخاش پر سینه وواهه.

بالخاش څو ګام شاته لاړو وینه یې په جوش راغله، او له ځانه سره یې وویل: "دا یو باید خپل پر ځای کېښوم" خپل توره یې له تېکې وایسته او ویې ویل: زه له مرګه ویره نه لرم، یا به هغه څه چې ما ویلې منی، یا به تاسو درې واړه د تورې په زور دې ته مجبوره کړم چې ومنی!!

سوداګر شاته لاړل، هغوی هېڅکله دا تصور نه کاوه چې بالخاش به پر هغوی توره وباسي. بالخاش په غوسه ناک غږ بالجیج ته مخ کړو او ویې ویل: - له تا سره یم! ولې ولاړ یې؟ زه حتی تیار یم چې بې له تورې هم ستا سره لاس او ګریوان شم.

خجندي وویل: بالخاش، توره دې کېږده، دا ځای د داسې خبرو لپاره نه دی. بالخاش په هماغه توند لهجه وویل: زه له بالجیج سره یم، باید هغه ته ثابتته کړم چې زه، بالخاش! د غایرخان د ساتونکي پلي قومندان، هېڅکله دروغ نه وایم.

خجندي وویل: موږ ستا خبرې ومنلې، موږ ستا ملګري یو. بالخاش خپله توره تېکې ته کړه.

بالجیج وخنډل او ویې ویل: ته یو جنگیالی او با ایمان سړی یې بالخاش! خجندي وویل: په دې کې شک نشته چې د غایرخان په نظام کې دسیسه شتون لري، کله چې موږ اترار ته ستانه شو نو هغه ته به د دې موضوع په اړه خبردای ورکړو.

بلخاش په ارامه غږ وویل: ملګرو که کوم دسیسه شتون هم ولري نو هغه به یوازې زما د ویجاړولو او وژلو لپاره وی!

بالجيج وپوښتل: په څه دليل داسې وايي؟

بالخاش- همدا لامل به بس وي چې احمدآق سو غوښتل ما ووژني. په هغه شيبو کې چې هغه د مړينې په حال کې و، هغه ډيره هڅه وکړه چې د هغه چا نوم ووايي چې زما د وژلو پلان يې درلود، مگر مرگ هغه ته وخت ورنکړو.

بالخاش څو شيبې ودرېد او بيا د دوي له حجرې څخه راووت. د هغه فکرونه گډوډ وه. هغه په داسې حالت کې و چې نشوې کولې خپل فکرونه منظم کړي، هغه څه چې د ده ذهن بېحد گډوډ کړي وو دا پوښتنه وه چې چا احمد ته د ده د وژلو امر ورکړی و؟ هغه د دې پوښتنې د ځواب موندلو ډېر کوښښ وکړو خو بې ځوابه پاتې شو.

هغه احساس کاوه چې تر اوسه پورې خطر له هغه څخه نه دی لرې شوي او امکان لرې اترار ته د تگ په وخت کې بيا به د هغه ژوند په خطر کې اوسيږي. له گډوډ فکرونو سره خپلې حجرې ته لاړ.

په همدې وخت کې سوداگرانو ته خبر راغلې چې دوه تنه د کاراون کسان په سخته تبه اخته شوي دي او نه شي تللای. خچندي د هغوي لېدو ته لاړ، هغه دواړه په تبه کې سوځيدل او د زيات تبې څخه يې اپلاتي ويل، د هغوي دواړو د حال په لېدو دوي پريکړه وکړه ترڅو يوه بل ورځ هم سفر و ځنډه وې چې شايد دا دواړه کسان د سفر کولو قابل شي.

مانېام وخت وو خچندي بلخاش د خپلې حجرې مخې ته وليد او هغه ته يې وويل: د احمد آق سو د مړينې په اړه له هيچا سره خبرې مه کوه. بلخاش- زه په دې خبر پوهېږم.

خچندي- ته د دې موضوع په اړه څه فکر کوي؟

بالخاش- دا موضوع ماته يو راز او معما گرځېدلې.

خچندي- اخر به پوهه شي، چې د دې موضوع شاته د چا لاس وو!

خُجندي ورو ورو له هغه ځايه لری شو، ورځ د پای ته رسېدو په حال کې وه، د لمر د لوېدو سره د اسمان سور رنگ خپل ځای، ورو ورو د شپې تیارې ته ورکړ. د شپې یوه برخه تېره شوې وه، چې یو ځوان سپور کاروانسرای ته داخل شو. او د کاروانسرای د مالک څخه یې د اترار د سوداګرو کاروان وپوښت. کله چې پوه شو چې هغوی چیرته تم شوي، هماغې خوا ته روان شو. هلته یې له یو سړي وپوښتل: بالخاش چیرې لیدلی شم؟

سړي لږ خپل سر پورته کړ او ویې ویل: د هغه حجره هلته ده، خو دا مهال د سوداګرو حجرې ته تللی. هلته کولی شې ووينې.

ځوان سپور د بالخاش حجرې ته ورنژدې شو، ورو یې دروازه خلاصه کړه، دننه لاړ، او د حجرې په یوې څنډې کې کېناست، او د بالخاش د راتلو په تمه شو. د شپې یوه بله برخه هم تېره وه، چې ناڅاپه سپور یو غږ واورېد، هغه له خپل ځايه پاڅېد او د دروازې شاته ودرېد. لږ وروسته دروازه خلاصه شوه، بالخاش دننه راغی، خو همدا چې د حجرې منځ ته ورسېد، نامعلوم سپور د هغه پر شا توره کیځوده او په یو دروند امرانه خو دروغجن غږ یې وویل: خپل ځای کې پاتې شه ښور ونخوری.

بالخاش بې اختیاره وخوځېد، په زړه کې یې وویل: بالاخره هغوی زما پل پیدا کړ. بې له دې چې حرکت وکړي، پوښتنه یې وکړه: ته څوک یې؟ څه غواړې؟ د نامعلوم سپور د خندا غږ په حجره کې خپور شو او ویې ویل: زه یم، ګرانه. دهغه ناشنا خو په عین حال کې آشنا غږ په اورېدو سره، بالخاش حیران شو، مخ یې واپراوه، او د ایلي په لیدو یې حیرت وکړو. له حیرانتیا سره یې وپوښتل: ایلي! ته دلته څه کوې؟ دا څه بڼه دې ځانته جوړه کړې؟

ایلي په داسې ډول لکه چې له کلونو راهیسې بالخاش پېژني وویل: دا وخت د خبرو نه دې، زه راغلې یم، چې تا له هغه لوي خطر څخه خبر کړم کوم چې ستا ژوند ګواښه وی.

بالخاش داسې وانگېرله لکه غلط يې چې اورېدلي وي په گنگس انداز يئ وپوښتل:
ستا مطلب څه دی؟ زما سر نشو خلاص ...!

ايلي د حجرې پر فرش کېناسته او ويې ويل: زه د يو نفس اخيستو پرته تر دې ځايه
راغلې يم، زما هېڅ باور نه کېده چې تا به دلته پيدا کړم!
بالخاش وويل: خبرې وکړه! راته ووايه چې کوم خطر ما ته متوجه دي او ما گواښه
وي؟

ايلي- يو نامعلوم سپور ستا په لټه کې دی. ممکن دا مهال، چې موږ خبرې کوو، هغه
له دې ځايه ډېر ليرې نه وي. زه تر هغه مخکې راوتلی يم، وينې چې د نرانو کالې مې
اچولې دي، دا جامې زما د ورور دې هغه د هرسبان په جنگ کې ووژل شو، ما دا
واغوندل ترڅو لاره کې کوم څوک راته مزاحمت ونکړي.

بالاخش په خواشينۍ انداز وويل: دا خبرې پريږده يو بل وخت ته، دا راته ووايه چې
هغه کس د کوم خوا راغلې وو؟

ايلي يوه ژوره ساه واخيستل او ويې ويل: ولې ولاړ يې؟ راشه کينه.
بالخاش- زما کيسه کې مه اوسېده، زما د پوښتني ځواب راکړه.
ايلي- زما په خيال هغه کس د اترار څخه راغلې وو؟ ځکه کله چې هغه زموږ
شراېخونې ته راغی، نو زما له پلار څخه يې د احمد آق سو پوښتنه وکړه ...

بالخاش- ستا پلار څه ځواب ورکړو؟

ايلي- هېڅ، ورته ويې ويل چې په دی نوم نه کوم کس پېژني او نه يې هم لېدلې.
بالخاش- بل کومه پوښتنه يې ونکړه؟

ايلي داسي حال کې چې د بالخاش سترگو ته ځېروه وويل: هو يو بل پوښتنه يې هم
وکړه! ويل يې ايا د پرون شپې راهسې کوم کس دلته نه دي راغلې؟ هغه سړی ستا
په اړه وپوښتل او ...

بالخاش د هغې خبره پری کړل او ويې ويل: او تاسو ورته څه وويل زما په اړه؟

ایلي په بې پروایۍ ځواب ورکړو: پلار مې ورته وویل چې د بالخاش په نوم کوم کس نه پېژني.

بالخاش ژور فکرونو کې ډوب شو او له ځان سره یې وویل: شک نشته چې دا سپور د هماغه چا له خوا راغلی، چې زما د وژلو پلان یې جوړ کړې وو. ايلي وویل: زه فکر کوم، چې هغه راغلی وو ترڅو وگوري چې ایا احمد آق سو ته وژلی یې او که نه! زما پلار داسې احساس کړی وو نو ځکه د دې لپاره چې تا ته خبر درکړي، هغه سړی د شراب څښلو په پلمه تم کړو ترڅو زه وکولی شم ځان تا ته در ورسوم او خبر درکړم.

بالخاش وویل: ستا پلار سم اټکل کړی! هغه سړی د احمد آق سو سره ستاسو په شرابخانه کې د لېدو پلان درلود، البته زما د وژولو وروسته. د لرې چوپتیا وروسته، بالخاش وویل: ته همدلته پاتې شه، زه بېرته راځم. ايلي ناڅاپه له ځایه پاسیده او ویې ویل: ته چیرې ځې؟ بالخاش، چې خپله توره یې په ملا تړله، وویل: هغه سپور د لارې په سر دی، او نن شپه به دلته راوړسېږي، زه باید له دې ځایه دباندې هغه ته کمین ونیسم او راگیر یې کړم.

ایلي- زه هم درسره ځم.

بالخاش- نه! ته همدلته پاتې شه!

ایلي ټینګار وکړ: خو ته هغه نه پېژني، کېدای شي یو بې گناه کس ووژني!

بالخاش- زه د چا د وژلو نیت نه لرم، هغه باید ژوندی دلته راوړم.

ایلي- خو زه باید درسره لاړ شم! هڅه مه کوه چې ما له ځان څخه لرې وساتي.

بالخاش چې ولیدل ايلي نه غواړي پاتې شي ننو ویې ویل: ښه، ژر شه تلوار وکړه.

دواړه له حجرې ووتل، کاروانسرای په ژور چوپتیا کې ډوبه وه.

ایلي وویل: زما آس تیار دی.

بالخاش- موږ به پلي ځو، نه باید بې احتیاطي وکړو.

دوی دواړه جوړه له کاروانسرای څخه ووتل او په تیاره کې د هرېسبان په لور روان شول، لږه فاصله یې چې وهلل بالخاص وویل:

- همدلته به منتظر پاتي شو.

یو څو شیبې چوپتیا خپره شوه. بالخاص خپل ټول پام هغه لارې ته ور اړولی و چې په تیاره کې ورکه شوې وه. هغه په پوره ډول پام د کوم آس د پښو غږ یا کوم کس د راتلو خواته وو، خو د ایلي پوره پام او توجه د بالخاص خواته وو، هغې دا ټول سفر یوازې د بالخاص لپاره کړی و. یو عجیب احساس یې درلود. هغه د یو فرصت په لټه کې وه ترڅو وکولای شي یو ځل بیا بالخاص ته ووايي چې هغه یې خوښیږي.

هغې کرار، کرار د بالخاص لاس په خپل لاس کې ونیوه او سر یې د هغه په اوږه کښود او وویل: مینه درسره لرم.

بالخاص په نرمه لهجه ځواب ورکړ: دا دوهم ځل دی چې دا خبره کوې، ته .. ته .. باید پوه شي چې زما زړه د بل چا دی. که څه هم هغه زما څخه په زرگونو متره لرې ده، خو زه تل احساس کوم چې هغه زما ترڅنګ ده.

ایلي یو اوږد آه وکړ او ویې ویل: ما ته دا مهمه نه ده چې ستا زړه د بل چا دی، زه یوازې غواړم ته پوهه شي چې زه درسره مینه لرم.

او خپل ځان یې نور هم بالخاص ته نږدې کړ. بالخاص احساساتي شو، هڅه یې وکړه چې له ایلي څخه ځان جلا کړي، خو نجلۍ یې لاس کلک نیولی و، هماغه وخت د آس د قدمونو غږ له لرې څخه واورېدل شو.

بالخاص په چټکۍ سره وویل: ایا تا دا غږ واورېږې؟ داسې ښکاري چې دیخوا راروان دی؟

ایلي ناڅاپه د هغه حالت څخه راووته، ځکه پوهیده چې دلته د بالخاص د مرګ او ژوند موضوع ده، د هغه سړي د مرګ او د ژوند موضوع چې دا ورباندې مینه وه. بالخاص وویل: دا ناپېژندل شوی سړی چې دې لور ته راځي، ډېر ورو حرکت کوي.

ایلي وویل: شاید آس ډېر چټک راغلی او اوس سترې شوی اوسیدې؟
دوی دواړه چوپ شول، د آس د قدمونو غږ د صحرا چوپتیا ماتول، د آس په نږدې
راتلو بالخاش احساس وکړ چې شاید آس یې سوار اوسیدې؟ ځکه د آس د قدمونو
غږ ډېر ازاد و. په شکمن ډول یې له ایلي وپوښتل:

- ته دا غږ څنگه اورې؟

ایلي چې ټول فکر یې د اس د پښو غږونو ته و وویل: سوار بیحد ورو روان دی.

بالخاش- خو زه فکر کوم آس باید بې سواړي وي؟

ایلي- دا ناممکنه ده!

یو څو شیبې وروسته آس رانږدې شو، او دوی وکولای شول چې هغه وویني، او
ناخپه حیران شول یو سړی د اس پر زین باندې سر کیخودلی پروت وو! بالخاش
فکر وکړ چې هغه کس شاید غواړي دوی وغولوي او ناخپي برید پرې وکړي، نو ځکه
یې ورو ایلي ته وویل: احتیاط وکړه شاید کوم پلان وي!

ایلي وویل: نه امکان نلرې چې دا دې کوم چل اوسیدې.

دواړه مخکې لاړل. همدا چې آس دوی ولید، ودرېد. بالخاش په لوړ غږ پر اس سپور

کس ته وویل: ته څوک یې؟

هغه کس نه حرکت وکړ او نه یې ځواب ورکړ. بالخاش آس ته نږدې شو، خو کله یې

چې ولید هغه سړی د رسیو په واسطه د اس پر زین تړل شوی نو حیرت یې وکړو.

ایلي، چې ناخپه شا ته شوی و، وویل: دی وژل شوی؟

بالخاش په حیرانتیا وویل: هو خو چا به دی وژلی وي؟

ایلي چې هڅه یې کوله مړی په تیاره کې وپیژني، وویل: دا هماغه سړی دی چې په

شراېخانه کې د "احمد آق سو" پوښتنه کوله!

بالخاش وویل: باید دلته نږدې وژل شوی وي.

ایلي وویل: دا د غلو کار دی؟!

بالخاش په مسخره خندا وویل: غله؟ نه، غله هېڅکله دومره زحمت نه باسي چې یو

مړی د زین سره وتړي او دې لور ته یې واستوي. ضرور یو بل څه باید پیښ شوي اوسیدي. یقیناً هغه کس چې دا سپور یې وژلې دی د هغه په پلان خبر و. ایا دا سپور یوازې و کله چې ستاسو شراب خانې ته راغی؟ ایلې پرته له ځنډه ځواب ورکړ: هو بل هیڅوک ورسره نه وو. بالخاص- دا ډېره عجیبه ده!

ایلې- په هر حال قاتل د دې سپور په وژلو سره ته له ټاکلي مرګ څخه وژغورلي.

بلخاص په لنډه توګه وخنډل او ویې ویل: هو دا خبره منم چې زما کار یی اسانه کړ، خو زه باور لرم چې قاتل ما او دغه سپور دواړه پیژني او د احمد آق سو د وژنې په اړه هم پوهېږي.

ایلې- اخر به یې وپیژنو.

بلخاص- یا شاید هم هیڅکله ځان موږ ته راڅرګند نه کړي.

ایلې- هغه باید ستاسو د ملګرو څخه یو وي؟ ځکه ستاسو سره مرسته کوی؟ بالخاص- لا معلومه نه ده.

ایلې- اوس څه کول غواړي؟

بلخاص- موږ دواړه باید کاروانسرای ته لاړشو.

ایلې- ایا جسد هم ځان سره وړو؟

بلخاص- نه، موږ د اسونو او جسدونو سره هیڅ تړاو نلرو.

ایلې- ته له څه ډارېږي؟

بلخاص ایلې د لاس ونيو او همدا چې روان شول نو ورته ویې ویل: زه نه غواړم چې ځان ته دښمنان جوړ کړم، سوداګران پر ما بدګمان دي. زه فکر کوم چې دوی زما په خبرو باور نه درلود چې د احمد آق سو په اړه مې ورته وکړل! نو له همدې امله دوی باید پوه نشي چې زه له کاروانسرای څخه ووتم او دا جسد مې وموند. آس دا جسد پرخپل د کاروانسرای مخې ته وړی.

ایلي د بلخاش په لاس تکیه وکړه. د هغه لاس یی کلک ونيو او ویې ویل: نغوړم تا له لاسه ورکړم، مینه درسره لرم په دی خو پوهیږی؟
بالخاش د څو شېبو خاموشي وروسته وویل: زه هم درسره مینه لرم، خو نه هغه ډول چې ته فکر کوی! ما درته مخکې هم وویل چې ما خپل زړه یو بل چاته ورکړی او که څه هم هغه زما څخه لری ده خو زه بیا هم ورباندی لیونی مین یم.
ایلي- هغه ډېره بختوره جنی ده، نوم یې څه دی؟
بالخاش- خان سلطان! د اترار تر ټولو ښکلی نجلی ده.

ایلي نور څه ونه ویل، احساس یې وکړ چې دا اتراری ځوان نه شي کولی د ځان خواته راکاږي، خو هغه ډېر لېواله شوی و او نشو کولی بالخاش هېر کړي، سره له دې چې بله نجلی یې خوښېده.

کله چې یو څه واټن یې وواهه، بالخاش وویل: خپل د ځان په اړه راته ووايه، زه لا هم ستا په اړه ډېر معلومات نه لرم، پرته له دې چې ستا نوم ایلي دی او پلار دې په هرسان کې شراېخانه لري.

لږ خاموش شو او بیا یې زیاته کړه: او هو، یو شی نور هم پوهیږم، ستا ورور په تېر کال کې د هرسبان په جگره کې وژل شوی. اوس لیواله یم ترڅو تا ښه وپېژنم.

ایلي آه وکېښ او ویې ویل: زما ورور د غایر خان په زندان کې وژل شوی، هماغه کس چې ته ورته وفاداره یې.

بالخاش په حیرانۍ وپوښتل: ته څنگه پوهیږی د دې موضوع په اړه؟
ایلي ځواب ورکړ: ته به حتماً ووايې چې داسې نه ده.

بالخاش- بې له کوم شک، موږ عام ولس نه وژو.

ایلي- خو زه پدې یم چې ورور مې د غایر خان د شکنجو او ظلم لاندې ساه ورکړه.
بالخاش- گناه یې څه وه؟

ایلي په افسوس ناکه لهجه وویل: د غایر خان یو سرتیری وژلي وو.

بالخاش- امم نو انتظار دې درلود چې د دې کار وروسته ورته جایزه ورکړي؟

ایلي په غوسه وویل: ښه به دا وای چا تا پوښتلي وای چې ولې هغه عسکر ووژل شو؟ هغه عسکر زما د ورور د خوښې نجلۍ په زوره نیولې وه. جگړه یې د شراېخانې مخې ته وشوه. پلار مې ډېر هڅه وکړه چې ورور مې شخړې ته پرېږدي، خو بې‌فایده و. کله چې عسکر یې وواژه، نو ویې نشو کولی وتښتي، ونیول شو او اترار ته یووړل شو، څو ورځې وروسته خبر راغی چې په زندان کې یې ساه ورکړې.

ایلي یو څه شېبه غلې شوه، بیا یې وویل: خو یوه ورځ به راشي چې د ورور د وینې انتقام به مې له غایر خان څخه واخلم. زه د هماغې ورځې انتظار کوم.

بالخاش د هغې لاس لږ کلک ونيوه او ویې ویل: ته ښه نه ښکاري. کاش له هرسبان څخه دلته نه وای راغلې.

ایلي وخنډل خو خندا یې ترخه وه، ویې ویل: ته لا هم غایر خان ته وفادار یې؟
بالخاش- زه د هغه د ساتونکو ډلې قومندان یم او تل به هغه ته وفادار اوسېږم.

ایلي ځواب ورنه کړ...

بالخاش وویل: زه د ستا د ورور له وژل کېدو خواشینی یم. کله چې اترار ته لاړم، تحقیق به وکړم، کېدای شي لا هم ژوندی وي او په زندان کې اوسېږي؟
ایلي په مسخره خندا او په طعنه وویل: هو حتا کېدای شي د غایر خان د ساتونکو له ډلې وي! ضرور تحقیق وکړه، او بله خبره، زما د ورور پر مړینې مه خپه کېږه، خپګان ډې هغه وخت ته وساته چې غایر خان ووژل شو.

بالخاش په حیرانتیا وویل: تا ته معلومه ده چې څه وایي؟
ایلي وویل: پوهېږم چې ته ورته وفاداره یې، او زه نه باید دا خبرې وکړم.
بالخاش- ښه غوږ شه ایلي، نور نغوړم هېڅکله د غایر خان په اړه داسې خبرې درڅخه واورم.

د بالخاش په خبره ایلي په ژړا پیل وکړو او ویې ویل: خو زه حق لرم داسې خبرې وکړم هغه زما ورور دومره شکنجه کړ چې تر شکنجو لاندې مړ شو.

بالخاش احساس وکړ چې نجلۍ ډېر خواشینې ده، نو خپل لهجه یې نرمه کړل او ویې وویل: کېدای شي ته حق ولرې، خو ته باید دا هر څه هېر کړې.

ایلي ورو ژړل، بالخاش غلی شو، نظر یې د کاروانسرای پر څراغ ثابت شو، چې له لرې ځایه یې کمزورې رڼا ورکوله.
بالخاش - موږ کاروانسرای ته نږدې یو.
ایلي - خو زه باید بېرته هرسبان ته لاړه شم، پلار مې زما په تمه دی.
بالخاش - کله غواړی لاړه شې؟
ایلي - همدا نن شپه.

کله چې دوی کاروانسرای ته نږدې شول، د مخالف لوري څخه د راغلو دوو کسانو سیوری د بلخاش پام ځانته راواړوه. هغه غوښتل چې هلته ودربږي، خو له ځان سره یې فکر وکړ چې دوی باید مسافر وي. خو کله چې یې ولیدل چې هغه دوه کسان د دوي په لور راځي، نو هغه اټکل وکړ چې دا دواړه باید د سوداګرو د کاروان غړي وي. دوی د بلخاش او ایلي په لور یو څو ګامونه واخیستل او د هغوي مخامخ په یوڅه واټن کې ودرېدل. د کاروانسرای د کمزوري څراغ د رڼا لاندې، بالخاش د هغه دوو سړیو په لیدلو سره حیران شو او په کراره لهجه یې وویل:
- دوی دلته څه کوي؟

ایلي داسي حال کې چې هغه دوه سړیو خواته ځېر وه کرار یې وویل: دا مغولان دی!
بالخاش - زه هم پوهېږم چې مغولان دی، باید وګورم چې دوی دلته څه کوي؟
ایلي - دوی باید سوداګر وي؟
بلخاش د خپلې تورې لاستې په موټي کې ټینګ کړ او ویې ویل: ته هم دلته پاتې شه، ترڅو زه له هغوي وپوښتم دلته څه کوی؟

بالخاش لا ګام نه وو اخیستي چې هغه دوه کسان د دوي خواته راغله او د هغوي څخه یو کس چې لوړ قد خو ډنګر وو وویل: بالخاش د اترار جنگیالي، او ایلي د

سایان د شرابخاني د مالک لوری! هغه د یوې شیبې لپاره ودرېد او بیا یې دوام ورکړ: موږ ستاشو په تمه وو.

بالخاش په حیرانتیا سره وپوښتل: ته له کومه راغلې یې؟ او دلته څه کوې؟ همغه ډنگر مغولي وویل: زه له ډېرې مودې راهیسې ستاسو په تمه وم، زه ډاډه وم چې څوک به تاسو ته مزاحمت ونکړي! ځکه هغه څوک چې ستا د وژلو هڅه یې کوله ووژل شو. زه د هماغه اتراری اس سواره په اړه خبرې کوم، کوم چې جسد یې د اس د زین سره تړلی و. تاسو باید د هغه په لیدلو حیران شوي یاست؟ او له ځان څخه مو به پوښتلي وي چې چا به دا کس وژلی وی؟

بالخاش ناڅاپه خپله توره راوویسته او د هغه پر سینه یې کیخودل او ویې ویل: نو تا هغه کس وژلي وو؟

مغولي وویل: همداسې ده. زموږ مطلب دا و چې تا له مرگ څخه وژغورو. بالخاش په تنده لهجه وویل: نو زه به تا، چې یو مغل یې، ووژنم. ډنگر مغول په حیرانونکي سره سینه او بې پروای وویل: تل توره د بریا وسیله نه وي. هغه اتراری سپور هماغه دنده درلوده کوم چې احمد آق سو ترسره نشو کړې! اوس خپله توره ښکته کړه.

ایلي په یو ډارونکي چوپتیا کې سترگې د هغو دوو مغلو پر څېرو څښې کړې وي، په ظاهر آرام ښکارېده، خو وېرې زړه لږزاوله ورو یې بالخاش ته وویل: هر هغه څه وکړه چې هغه درته وایي، کنه، دواړه به مو ووژني. د لومړۍ ځل لپاره دویم مغول چې منځنې قد لرونکي او لږ چاغ وو لنډه خندا وکړه او ویې ویل: ایلي سم وایي، هڅه مه کوه چې زموږ ملګرتیا خرابه شي.

بالخاش په شک کې خپله توره ښکته کړه او ویې ویل: زه هېڅکله ستاسو ملګری نه یم، او که فرصت پیدا کړم، تاسو دواړه به ووژنم.

هغه سړي په ارامۍ سره وویل: که هوا روښانه وای، نو تا به لیدلې چې زما سرتیری دلته نږدې ولاړ دي او زما د امر په تمه دي، چې که اړتیا وي، تا او دا ښایسته نجلۍ

ټوټه ټوټه کړي. ته باید له موږ او دې نجلۍ څخه منندوی واوسې، ځکه چې موږ ته دوه ځله له حتمي مرګه ژغورلی. هغه اتراري سپور ته دنده ورکړل شوې وه چې همدلته په کاروانسرا کې تا ووژني.

مغولي سړي لنډ خندا وکړه او ویې ویل: هغه سپور له بله لارې غوښتل ستا مخه ونیسي، خو زما کسانو په وخت سره هغه ختم کړ.

بالخاش خپل شاوخوا وکتل، خو تیاره د دې سبب شوی وو چې و نه شې کړی مغولي کسان وويني. حيران و چې څه وکړي. هغه ته دا هم عجیب ښکارېده چې دا دواړه مغول سړي نه یوازې دی او ایلي پېژني، بلکې د احمد آق سو د وژل کېدو کیسه هم ورته معلومه ده؟ هغه له ځانه وپوښتل: "دا څوک دي او له کومه ما پېژني؟ او بیا یې له ځانه سره وویل: شک نشته، دا د مغول خان جاسوسان دي، چې د جاسوسی لپاره زموږ خاورې ته راغلي."

څو شېبې چوپتیا وه، خو بالاخره بالخاش چوپتیا ماته کړه او وپوښتل: تاسو زموږ څخه څه غواړئ؟

هغه نسبتاً چاق سړي وویل: موږ له تا او ایلي سره کار نه لرو. دا نجلۍ باید بېرته هرسبان ته لاړه شي. زموږ یو سړی به دا تر هغه ځای ورسوي، او ته باید د بام له لارې کاروانسرا ته ننوځې.

بالخاش وویل: زه دا نجلۍ تاسو ته نه سپارم!

هغه سړي په سره سینه وویل: د هغې څخه وپوښته چې هغه څه وایي؟

بالخاش د ایلي خواته وکتل چې هغې کرار وویل: پر دوي باور ولره، که دوی زموږ د وژلو نیت درلود، نو مخکې له دې چې موږ دلته راوړسېږو، مړه کړې به وای.

هغه ډنګر مغول یو کرار شپيلي ووهل چې ناڅاپه، یو مغولي سپور له تیارې رانېکاره شو، چې یو آس یې لځان سره نیولې وو هغه ایلي ته وکتل او ویې ویل: حرکت وکړئ! دا سپور به تاسو تر هرسبان ورسه وي، پرې باور وکړئ.

ایلي بالخاش ته وکتل، د هغه لاس یې کلک ونيو، او په نرم غږ یې وویل: زه به ستا انتظار کوم، خپل خیال ساته!
بالخاش ورو خپل سر وخوځاوه او وویل: په امید د بیا لیدو...

ایلي خپل پښه پر اس واپول ځان یې راپورته کړ، او پر زین کښېناست. د اس واکي یې ونيول او د مغولي سپور پسې روانه شوه، بالخاش تر هغه وخته هماغلته ولاړ و، تر څو چې د دوی د آسونو د پښو غږ اورېدل کېده. بیا یې هغه دوو مغولي سړیو ته وکتل او وپوښتل: زه له کومې خوا کاروانسرا ته داخل شم؟
ډنگر مغول وویل: له موږ سره راشه.

هغوی د کاروانسرا د ختیځ دیوال شاته لاړل.
چاق سړي وویل: اتراي سوداگر لا تر اوسه نه پوهېږي چې ته ورک یې، نو چې داخل شوې، باید احتیاط وکړې.

بالخاش وپوښتل: تاسو ولې زما سره مرسته کوئ؟ حتماً کوم دلیل لرئ؟
هغه سړي وویل: ښه به دا وي چې ډېرې پوښتنې ونه کړې، تلوار وکړه!

بالخاش د بام څخه ښکته ځوړند رسې ونيو، او ورو ورو پورته وخوت. له بلې خوا رسې د کاروانسرا دننه ښکته شوی و. داسې ښکارېده چې کله چې بالخاش پورته کېده، یو چا د رسې بل سر کلک نیولی و. بالخاش ځان د رسې له لارې ښکته کړ، او کله یې چې پښه پر ځمکه کېښوده، تمه یې درلوده چې یو څوک وويني، خو هېڅوک نه و. شاوخوا یې وکتل، هر ځای چوپه چوپتیا و، حجرې په تیاري کې پټې وې، یواځې د کاروانسرا د دروازې مخې ته د څراغ کمزورې رڼا ځلېده.

هغه خپل لاس پر توري کېښود او ورو د خپلې حجرې پر لور روان شو. کله چې خپل حجرې ته نږدې شو، ناڅاپه یو سړي د هغه د حجرې له مخي رابښکاره شو، بالخاش په چټکۍ سره توره راويستله او وپوښتل: ته څوک یې؟
هغه سړي په ټیټ غږ وویل: زه اشنا یم، توري ته اړتیا نشته!

بيا يې يو گام وړاندې واخيست، او په ځانگړي لهجه يې وپوښتل: بالخاش، ته چېرې وې؟ حجرې کې نه وې، داسې ښکاري چې د کاروانسرا څخه بهر تللی وې؟

بالخاش ژر ځواب ورکړ: ته څوک يې، چې دا پوښتنه کوي؟

سړۍ- زه د کاروانسرای د کسانو څخه يم.

بالخاش- بهتره به وی چې لاړ شې خپل حجرې ته.

سړۍ- خو ته بايد ماته ځواب راکړي، چې چيرته وی؟

بالخاش- دا موضوع پر تا اړه نلری.

سړي پوزخند وواهه او ويې ويل: ته يوازې نه وې! هغه نجلی چې د نارينه وو جامې

يې اغوستې وې، له تا سره وه. هغه څه شول؟

بالخاش- هيڅوک له ما سره نه و!

ناڅاپه، هغه سړي په بالخاش بريد وکړ او د هغه ستونی يې ونيو! بالخاش هڅه وکړه

چې د تورې په لاستي هغه لځان څخه لری کړی نو ځکه څو ضربې يې د هغه پر شا

او اوږو ووهلې، خو دا بې گټې وه. بالخاش چې وليدل چې دا گټه نه لري، نو توره

يې وغورځوله او هڅه يې وکړه چې د هغه لاسونه له خپل ستوني لرې کړي. دواړه

پر ځمکه وغورځېدل! هغه سړي ډېر زورور و، او بالخاش يې ناڅاپه گیر کړی و. په

همدې وخت کې، د يو بل سړي سيوری دوی ته نږدې شو. په لاس کې يې اوږد چاقو

نيولې وه ...

هغه سړي لاس پورته کړ او په کلکه يې ښکته راوړ. د چاقو څوکه د ناڅرگند سړي

په شا کې ځای پر ځای شوه. د هغه له ستوني نه يو لوړ آه ووت، او پر ځمکه

راولوبد. بالخاش په وارخطايي سره له ځايه پاڅېد. د هغه سړي سيوری يې وليد چې

په تېزۍ سره د تېښتې په حال کې و. غوښتل يې چې تعقيب يې کړي، خو ناڅاپه

يې فکر ته راغی چې کېدای شي دا سړی د مغولو له ډلې وي. هملته ودرېد او نيمه

مړه جسد ته يې وکتل. چاقو د سړي په شا کې ننوتی و، وينه شديده روانه وه، د

هغه غږ ورو ورو کمېده، او داسې ښکاره کېده چې ژوند يې ختمېږي.

بالخاش د سړي پر جسد ټيټ شو، د چاقو لاستي يې ونيوله او ويې ايستله. او هلته خو شېبې ودرېد. كله چې پوه شو چې سړي وروستی سا ورکړی، نو چاقو يې پر ځمکه وغورځاوه او خپل کوټې ته لاړ. هغه په احتياط گامونه پورته کول، د کوټې دروازه يې پرانستله، فکر يې وکړ چې ښايي څوک هلته پټ وي. توره يې له نيام را وايسته او ورو ورو دننه شو. د کوټې څراغ بل و، خو څوک هلته نه و. دروازه يې بنده کړه، څراغ يې مړ کړ، او د کوټې پر فرش يې خپلې جامې واچولې. دواړه لاسونه يې تر سر لاندې کېښودل، د نن شپې پېښې يې په ذهن کې راژوندۍ کړې، او له ځانه يې پوښتنه وکړه: مغولان ما له کومه پېژني؟ ولې دلته راغلي دي؟

بالخاش تقريباً باوري و چې دا کسان د مغولو د خان جاسوسان دي. هغه د چنگيز خان د جاسوسانو په اړه ډېر څه اورېدلي وو. شک يې نه درلود چې مغولان له پولو را اوښتي، تر څو د خپل خان لپاره معلومات راټول کړي. خو يو شی ورته د معما او راز په څېر و، "مغولانو ولې زما سره مرسته وکړه؟ دوی څه غواړي؟"

د دې دوه پوښتنو ځواب يې نه درلود، گمان يې وکړو چې ښايي په اترار کې کومه پېښه شوې وي. فکر يې د محمد مهدي خواته لاړ، هغه کس چې پخوا د غاير خان د ساتونکي ډلې مشر و، او بالخاش اوس د هغه ځای ناستی و. فکر يې وکړو چې دا ټول به د هغه پلانونه وې ځکه ده د هغه ځای نيولي وو! بالخاش پريکړه وکړه چې د سهار له رڼا سره سم، د سوداگرو څخه اجازه واخلي او بېرته اترار ته لاړ شي، او غاير خان ته د احمد آق سو د قتل کيسه او د مغولو له جاسوسانو سره د مخامخ کېدل خبر ورسوي.

که څه هم چې مغولو د هغه ژوند ژغورلی و، خو بيا هم د هغوی پر وړاندې د کرکې احساس کاوه، او هغوی يې خپل دښمنان گڼل.

سهار رڼا شوې وه. د کوټې څخه بهر شور ماشور بالخاش له خوبه راوینښ کړ. هغه په خپل بستر کې کیناسته، سترگې یې وموښلې، پاڅېد او د کوټې دروازه یې پرانسته. د باندې خلکه د یو څه په شاوخوا راټول شوي وو. بالخاش له ځانه سره وویل: "خامخا د هغه وژل شوي سړي جسد ته گوري

دی له کوټې راووت، د خلکو منځ ته ورننوت، او جسد ته نږدې شو. کله یې چې جسد ولېد نو مقتول یې وپېژاند، پوه شو چې دا د کاروان یو غړی و. هر چا د سړي د مرگ په اړه نظر ورکاوه. بالخاش، چې جسد ته یې کتل، وویل: دا زموږ د کاروان کس چا وژلی؟

دی پوهېده چې دا احمقانه پوښتنه ده، ځکه که قاتل کومه نښه پرېښې وای، نو اوس به د وخت نیول شوی وای. خو بیا هم دا پوښتنه هسې له خولې ووتله. شاته یو ځوان وویل: ښايي قاتل یو غل وي، چې د پیسو لپاره یې وژلی وی؟ بل وویل: کېدای شي په شخړه کې وژل شوی وي؟

بالخاش شاته وگرځېد او د جندې کوټې ته لاړ، هغه ناست و او تازه یې سبا ناری کاوه، کله چې جندې بالخاش ولید، نو ویې ویل: - د تېرې شپې مړ شوی کس زموږ د کاروان یو غړی و. بالخاش - زه هم راغلې و د همدې موضوع په اړه خبری وکړم. جندې - داسې ښکاري چې حالات مخ پر خرابېدو دي؟ بالخاش - باید یو کار وکړو زه وېرېږم داسې پیښې زیاتې نشي!

جندې په پوسخند وویل: د کوم وخت څخه چې ته زموږ د کاروان سره یوځای شوي یې اوضاع مخ پر خراب کیدو ده، کاش غایر خان ته زموږ د ساتني لپاره نه وایې راستولې.

بالخاش په خواشینۍ وویل: له هغه پیښې وروسته، چې په هرسیان کې وشوه، او احمد آق سو ووژل شو، زه اوس دومره وېرېدلی یم، چې حتی د خپل سیوري څخه

هم ډارېږم. داسې احساس کوم چې خطر لا هم زما شاوخوا دی؟
جندي- دا ټولې پېښې موږ ته هم يو راز گرځېدلې دي.

بالخاش- که اجازه راکړئ، زه غواړم همدا اوس بېرته اترار ته ولاړ شم، او غاير خان ته د رايښې شوی حالت خبر ورسوم. بې له شک هغه به دا حالت راکنټرول کړي.
جندي- خو ته بايد زموږ سره مغولستان ته ولاړ شې!
بالخاش- زه ستاسو تر امر لاندې يم، امر ستاسو امر دی.
جندي- نو همدا اوس تحقيق وکړه، او معلومه کړه چې قاتل څوک دی؟

بالخاش- قاتل معلومول اسانه نه دي، داسې ښکاري چې مقتول تېره شپه له خپلې کوټې بهر وتلی و، او د يو نامعلوم دليل له امله وژل شوی دی. بايد معلومه کړو چې هغه ولې بهر وتلی و، او څه يې غوښتل؟ خو زه فکر نه کوم چې د هغه ملگري، چې ورسره په يوه کوټه کې وو، د دې قضیې په اړه څه ووايي؟
جندي لږ شېبه فکر وکړ، بيا يې وويل: بايد همداسې وي. ته د اوس لپاره د مړي د ښخولو بندوبست وکړه او کاروان د حرکت لپاره چمتو کړه. موږ بايد د قيچاق دښتې ته ورسېږو او د مغول خان حضور ته لاړ شو.

دوی بايد اوږده لاره وهلې وای. بالخاش د حجرې څخه د وتلو لپاره روان شو. هماغه وخت خجندي او بالجيج راوړسېدل. بالجيج وويل: حالت خراب شوی، زموږ يو کس وژل شوی دی.

جندي- بايد ژر حرکت وکړو. قاتل يا دلته په کاروانسرای کې دی، يا تېښتېدلی.
بيا يې بالخاش ته وويل: د مړي جېبونه وگوره، کېدای شي قاتل د پيسو لپاره وژلی وي؟
بالخاش- شونې ده.

هغه په بېړه له حجرې ووت. يوازې دی پوهېده چې هغه کس ولې وژل شوی وو؟
خو شرايط داسې ول چې نشوای کولای حقيقت څرگند کړي. هغه څو ځله اراده وکړه چې د تېرو شپو کيسه جندی ته وکړي، خو وېره يې درلوده چې سوداگر به پرې

شکمن شي. هغه مغولي جاسوسان، بيا دا د کاروان سرای د غړی وژل کيدل، او هغه نامعلومه قاتل... دا ټول بالخاش ته حيرانونکي وو.

د قتل خبر ژر په کاروانسرای کې خپور شو، خلک په بېړه راغلل. د وژل شوي ملگري دوستان خفه وو، او د کاروانسرای خاوند خورا اندېښمن و. بالخاش پرېکړه وکړه چې ژر دا قضيه پای ته ورسوي. خو کسان يې راټول کړل، مړی يې له کاروانسرای بهر يووړ، او په شمالی خوا کې په يوه زوړ هديره کې يې ښخ کړ. هغه ټول وخت په دې سوچ او په تمه وو ترڅو هغه مړ سپور او اس يې ديخوا راشي خو د هغه نه راتلل دې فکرمند کړو، خو بيا يې ځان سره فکر وکړو چې ښايي مغولي جاسوسانو آس او مړی له هغه ځايه وړی وي.

کله چې بالخاش بېرته سوداگرو کاروان ته ستون شو، جندي ترې وپوښتل: ايا زموږ شک صحيح و؟

بالخاش داسې وښوده لکه چې د هغه په پوښتني نه وې پوه شوی او ويې ويل: کوم شک؟

جندي- ايا تا د مړي جېبونه ونه کتل؟

بالخاش ځواب ورکړ: هو ما وکتل، خو پيسو ته يې لاس نه وو وهل شوی.

جندي- عجيب ده دا قتل يو راز وگرځيده!

بالخاش- زما په نظر دا سړی په يو شخړه او شخصي جنجال کې وژل شوی، نه د پيسو پر سر!

جندي خپل سترگې بالخاش ته ونيول او وې وويل: زما وېره دا ده چې د قيچاق دښتې ته له رسېدو مخکې به زموږ له کاروان څخه يو کسان هم ژوندي پاتې نه وي، زه له مغولانو وېرېږم، هغوی هيڅکله زموږ دوستان نه شي کيدلی.

بالخاش- همداسی ده موږ بايد ډېر احتياط وکړو. زه به لاړ شم او کاروان به د حرکت لپاره تيار کړم.

او د دې خبرې سره سم له حجرې ووت...
لمر راختلی و، چې کاروان حرکت وکړ. سوداګر پر خپلو اوبښانو سپاره شول، او ټولو
د سفر لپاره چمتووالی نیولی و. بالخاش وروستی ځل کاروان وڅېړه، بیا یې د
حرکت امر ورکړ.

دوه ورځې وروسته، د اترا د سوداګرو کاروان د قیچاق پراخې دښتې ته ورسیدل. دا
د پسرلي پیل و، او چنګیز خان تازه د جنوبی سیمو د نیولو څخه فارغ شوی و. هغه
د قیچاق دښتې هاخوا خپل د اوږي کمپ جوړ کړی و.

کله چې د سوداګرو کاروان د مغولو د خان سیمې ته داخل شو، هغوی ته تود هرکلی
ووړل شو. خو دا هرکلی نشوای کولای چې د سوداګرو وېره د چنګیز خان په مقابل
کې له منځه یوسي. دوی د مغولو د جنګیالیو د ظلمونو کیسې اورېدلې وې، او
پوهېدل چې له کوم ډول خلکو سره مخ دي. دوی د "شیطانانو" په خاوره کې روان
وو، د دې لپاره چې له "لوی شیطان" چنګیز خان سره وګوري.

کله چې چنګیز خان ته خبر ورکړل شو چې د خوارزم د سوداګرو کاروان د هغه لیدلو
ته راځي، نو یې وخنډل او خپلو کسانو ته یې وویل: هغوی زموږ دوستان دي.
خو چنګیز خان د خپلو پراخو جاسوسي شبکو له لارې لا له وړاندې د کاروان له
وضعیت څخه خبر و. هغه حتا دا معلومات لا درلود چې بالخاش ته په هرسبان او
کاروانسرای کې څه پېښ شوي دي؟

د چنګیز خان د جاسوسی سیستم، چې تر نن ورځې هم د تاریخ پوهانو پام ځان ته
راټولې، هم د انفرادي جاسوسی او هم د ډله ییزې جاسوسی پر بنسټ ولاړ و. مغولو
سوداګرو ته ورته کسان د کاروانونو په بڼه استول، خو د راتلونکو جګړو لپاره

استخباراتي معلومات راټول کړي. دا جاسوسان ټاکلي سیمې ته تلل، نظامي او سیمه ییز معلومات یې راټولول، او بیا به یې هغه د چټکو قاصدانو له لارې چنګیز خان ته لېږل. چنګیز خان به د همدې معلوماتو پر بنسټ د خپلو راتلونکو یرغلونو پلان جوړاوه.

او بیا به یې د وینې تېري پوځونه د دغو سیمو د نیولو لپاره حرکت ته چمتو کول، د چنګیز خان د استخباراتي سازمان دوه مشران، چې د دې کار لپاره ګومارل شوي وو او وروسته د قومندانۍ درجې ته ورسېدل او د نړۍ د جاسوسۍ په تاریخ کې مشهور شول «سوباتای» او «چپه نوان» وو. دا دواړه د چنګیز خان د استخباراتو د سیستم اصلي چلوونکي وو. په ټولو نظامي یرغلونو کې، چنګیز خان پر همدې دوه تکره جاسوسانو تکیه کوله، چې تر ټولو کره معلومات به یې ورته برابرول. چنګیز خان، چې د داسې یو سازمان د جوړولو مفکوره یې خپله درلوده، تل بريالی و، پرته له دې چې د ماتې احساس وکړي.

حتی هغه څو مغولي سړي، چې د کاروانسرای مخې ته د «بالخاش» او «ایلي» سره مخامخ شول، د چنګیز خان جاسوسان وو. او دا چې ولې یې بالخاش د مرګ له منګولو وژغوره؟ راتلونکي پېښې به دې پوښتنې ته ځواب ورکړي. مازیګر و، چې د اترار سوداګرو کاروان د مغولو کمپ ته ورسېد. یو شمېر مغولي مشرانو یې تود هرکلی وکړ او هغه ځای یې ورکړ، چې د کاروان لپاره ځانګړی شوی و.

کله چې کاروان په خپل ځای کې مستقر شو، د چنګیز خان استازي، «محمود خوارزم»، د سوداګرو لیدو ته راغی. هغه د مغولو د خان له لوري دوی ته ښه راغلاست ووايه او د ملاقات لپاره یې یو وخت وټاکه، ترڅو سوداګر د چنګیز خان حضور ته ورشي. سوداګرو خپل مالونه محمود خوارزم ته وښودل. «احمد بالجيج» له محمود څخه وپوښتل:

- ته څه فکر کوې، خان به دا ډالی ومني؟

محمود سر و خوځاوه او په ارامۍ يې وويل:

- زه تاسو ته ډاډ درکوم، خان د خوارزم دوست دی او ستاسې له ډالېو به ډېر خوشحاله شي.

دوی تر ناوخته سره خبرې وکړې.

د هماغې شپې په نيمايي کې، محمود خوارزم د خوارزمي سوداګرو ليدو ته راغی او له دريو سوداګرو سره يو ځای، بالخاش يې هم د چنگيز خان حضور ته بوت. د هغوی د خبرو جزئيات زموږ له کيسې سره تړاو نه لري، زموږ اصلي خبره دا ده، چې وروسته پر بالخاش څه تېرېږي؟

د سوداګرو د دويمې شپې په ماښام، د چنگيز خان په کمپ کې د يو جشن و ميله جوړ شو. د مغولو خان، خپلو خوارزمي مېلمنو ته له هغه شرابه ورکړ، چې د ده په وطن کې جوړېده. شپه زياته تېره شوې وه، چې د مغولي خان له تللو سره مجلس پای ته ورسېد.

بالخاش، سره له دې چې د شرابو په څښلو کې يې زياتي نه و کړي خو بيا هم احساس يې کاوه چې پر خپلو پښو نشي ولاړېدی. هغه يوازې د خپل خېمې لوري ته روان شو، د جامو سره پر بستر پرېوت، او ژر ویده شو...

په همدې حال کې، دوه تنه چې ډېر په احتياط سره روان وو، د خېمو له منځه تېر شول او د بالخاش خېمې ته نژدې شول. يو تن سر دننه کړ، د څراغ رڼا ته يې بالخاش ته وکتل، او کله چې ډاډه شو، چې هغه بیده دی، خپل ملګري ته يې ورو وويل:

- ویده دی. زر شه...

دواړو دننه وخوت. يو تن بالخاش پر اوږه پورته کړ، بل د خېمې نه بهر ووت، شاوخوا يې وکتل، بيا يې لاس خېمې ته دننه کړ او خپل ملګري ته د تګ يې يې

وویل، هغوی ژر حرکت وکړ، خو هڅه یې کوله چې احتیاط له لاسه ورنه کړي. له هغه لارې چې راغلي و، بېرته ووتل. خو شېبې وروسته، بالخاش، چې د شرابو له څښلو بېسده شوی و، په یوه لویه خیمه کې پر ځمکه کښېښودل شو.

هغه سړی، چې د هغه دوه نورو مشر و، یوه ملګري ته یې وویل: سوبوتای ته خبر ورکړئ.

هغه سړي په بیرې له خیمې ووت.

ډېر ژر، هغوی وکولی شول بالخاش بېرته له بېسدي راوینن کړي. بالخاش چې سترګې یې پرانیستلې او هغوی یې شاوخوا ولیدل، حرکت وکړ او پوښتنه یې وکړه: زه چیرته یم؟ دا ځای چېرته دی؟ یو تن ځواب ورکړ: آرام اوسه.

بالخاش وډار شو، راپورته شو او د بستر په منځ کې کښېناست. بالخاش هغوي ته او هغوي بالخاش ته ځیر وو، بالخاش احساس وکړ چې دا خیمه د ده نه ده. غوښتل یې پورته شي، خو هغه سړي وویل: ته ښه نه یې، بالخاش. استراحت وکړه.

بالخاش په غوصه وویل: تاسې څوک یئ؟

- موږ ستا ملګري یو.

- ولې مو زه دلته راوستم؟

- غوسه کېږه مه، صبر ولره.

بالخاش په قهر وویل: بد ذاتو! تاسې زما په شرابو کې د بېسدي دوا واچوله، چې ما دلته راوستلای شئ؟!

بالخاش هڅه وکړه چې له ځمکې پورته شي، خو ناڅاپه د یوه کس د تورې څوکه یې پر سینه ولګېده.

بالخاش په بیرپه لاس خپل توره ته کړ، خو توره یې په غلاف کې نه وه. حیران شو، فکر یې وکړ چې هغوی غواړي دی ووژني. هغه هک حیران د هغه سړي لور ته کتل، چې د تورې څوکه یې د ده پر سینه ایښې وه...

مغولي جاسوس، چې ظاهراً سخت مزاجه ښکارېده وویل: موږ نه غواړو تا ووژنو!
بالخاش خپل د خولې لارې تیرې کړې او ویې ویل: له ما څه غواړئ؟
- ژر به پوه شې!

بالخاش- تاسو لومړۍ میلمه پالنه کوی بیا د شالخوا په خنجر وهي؟
مغولې سرتیرې وخنډل او ویې ویل: موږ ستا ملگري یو.

بالخاش، چې فکر یې ګډوډي وو نه پوهېده چې دوی ولې دی دلته راوړي؟ هغه د ځان سره وویل: دا دوه کسان ضرور باید د یو چا انتظار باسي؟ لږ شېبه وروسته یو لنډ قد لرونکی سړی خیمې ته داخل شو. هغه کس خپل توره د بالخاش له سینه لرې کړه. نوی راغلی کس بالخاش ته وکتل او ویې ویل: بخښنه غواړم چې ته مو دلته راوستی.

بالخاش د هغه سړي خبره ته ځیر شو. یو دم یې ذهن ته راغلل، دا سړی د هماغو دوو کسانو څخه و چې تېر ماښام یې د کاروانسرای مخې ته ورسره لیدلي و! سړی د بالخاش مخې ته پر ځمکه کېښناست، او خپل تنګې سترګې یې بالخاش ته ښځې کړې او ویې ویل: زه سوبوتای یم، هغه شپه د کاروانسرای مخې ته مناسب وخت نه وو چې خپل هویت درته ښکاره کړم. یقیناً یاد به دی وی هغه شپه یوه عجیب ماجرا وه، لومړی هغه وژل شوی سپور، بیا د کاروانسرای دننه، چې ستا یو خپل کس غوښتل تا ووژني!

بالخاش د هغه د خبرو په منځ کې ورننوت او ویې ویل: نو دا تاسې وئ چې له شا مو هغه کس وواژه؟

سوبوتای چې د چنگیز خان د هغه دوه هوښیارترینو جاسوسانو د ډلې څخه یو وو، د بلخاش خبری ته یې معنادهاره خندا کړل او ویې ویل: کوم کس چې هغه سرې کاروانسرای کې وژلې وو همدلته دی.

بیا یې خپل و شاته یو کس ته اشاره وکړل او ویې ویل: دغه سرتیری ته له مرګه وژغورلې، وګوره په قد او قواره کمزوی او ډنګر دی خو خورا په ښه وخت یې ستا مرستی ته دروندګل او هغه سرې وواژه، که دې پر وخت نه وایې درغلې نو ته به اوس دلته نه وای.

بلخاش، چې په خپلو اعصابو څه ناڅه کنټرول ترلاسه کړی وه وویل: ته له ما څخه څه غواړې؟ ضرور باید یو دلیل وي چې تا زه له مرګه وژغورلم؟ زه غواړم پوه شم چې دلیل یې څه دی؟

سوبوتای چې د یوه ارام سړي په څیر ښکاریده وویل: ته څنګه احساس کوی؟ بلخاش- زه غواړم چې تاسو وواياست.

سوبوتای- دا ډېر ساده خبره ده، او په ورته وخت کې ډېر مهم. بلخاش- څنګه خبره ده ووايه؟

سوبوتای- موږ په ډېر خبرو پوهېږو، حتی هغه کس پیژنو چې ستاسو د وژلو پلان یې درلود او لا یې هم ستا د وژلو څخه لاس نه دی اخیستی، ته شاید حیران شئ که موږ تا ته ووايو چې هغه کس چې ستا د وژلو امر یې کړي غایر خان وو! هغه غوښتل چې تا ووژني. هغه احمد اق سو ته دنده سپارلې وه چې په هر قیمت چې کېږي "بلخاش" یعنې تا له منځه یوسي، خو د هرښان د شرابخانې د مالک لور، ايلي، په ناڅاپي ډول د هغه پلان شنډ کړ.

د بلخاش خوله له حیرات خلاصه پاتې وه، هغه څو شیبې په همغه حیرت وهلې انداز سوبوتای ته وکتل، د څو شیبو چوپټیا وروسته سوبوتای وویل: لکه چې ته زما په خبرو باور نه لری؟

بالخاش- دا ناشونې ده. زه د غاير خان د وفادارو خلکو څخه يم. هيڅ داسې دليل نشته چې هغه وغواړي ما ووژني. ته دروغ وايې.

سوبوتای نرمه موسکا وکړه او په ارامه يې وويل: دا پيره ساده ده، هر کله چې ته بيرته اترار ته ستون شې نو ته به پخپل پوه شئ چې د سوبوتای خبره رښتيا وه.

بالخاش احساس وکړ چې د دې خبرو له اورېدو وروسته يې ذهن گډوډ شوی او فکر يې کار نه کوي. هغه "سوبوتای" ته وکتل او ويې ويل: کولی شم له تاسو دا هيله وکړم چې ما بېرته خپل خيمې ته ولېږي؟ سوبوتای وخنډل او ويې ويل: البته، په خوشحالی! خو دا هم درته وایم چې زموږ خبرې لا پای ته نه دي رسېدلي.

بالخاش خپل لاس پر تندي کېښود او ويې ويل: ياد مې نه و چې تاسو زه د يو ځانگړي هدف لپاره دلته راوستی يم. زه غواړم تر دې چې خپلې خيمې ته لاړ شم، ستاسو هدف درک کړم. شايد تاسو غواړئ د "غاير خان" په اړه راته ووايي، خو زه باور نه کوم. دا يوه کيسه ده چې تاسو جوړه کړې ده! سوبوتای ورو خپل سر وخواوه او ويې ويل: ته همداسی فکر وکړه چې زه درته دروغ وایم، خو ژر به حقيقت درته روښانه شي.

بالخاش- همدا اوس راته ووايه، غاير خان ولې غوښتل چې ما د احمد آق سو په لاس ووژني؟

سوبوتای- ډېر تلوار لري گران ملگريه!
بالخاش- خو زه بايد پوهه شم.

سوبوتای- صبر ولره موږ دوه ځلې ته د حتمې مرگ څخه وژغورلې، ډاډه اوسېږه غايرخان هېڅ زيان تاته نشې در رسولې، زموږ ساتونکي ستا ساتنه کوي.
بالخاش په حيرانتيا وويل: نو ستاسو ساتونکي جاسوسان دي؟

سوبوتای په آرامه لهجه وویل: که داسې نه وای، ته به اوس ژوندی نه وې!
بالخاش ژر د موضوع اصلي مطلب درک کړ. هغه د سوبوتای سترگو ته وکتل او ویې
ویل: یقیناً تاسو زما څخه غواړئ چې تاسو ته جاسوسي وکړم!

د بالخاش په خبره سوباتای په پټ مسکا سره وویل: ستا دا زیرکتوب مې خوبېږي
خوشحاله یم چې زموږ هدف دې درک کړ. ما اټکل کاوه چې ته به ژر مطلب واخلي.
بالخاش - خو زما په اړه مو غلط فکر کړې، هسې خپل وخت ضایع کوی.
سوباتای په نرمه لهجه وویل: ارامه اوسېږه موږ لا ډېر وخت لرو.
بالخاش - ستاسو کوښښ بې فایده دی، زه هېڅکله خپل وطن او خپل خلکو ته
خیانت نه کوم.

سوباتای - زه دا تمه نه لرم چې ته همدا نن شپه ماته مثبت ځواب راکړې، هرکله چې
خپله پوه شوې چې په څه خطرناکه حالت کې یې، بیا به زما وړاندیز ومنې.

بالخاش په غرور وویل: نه نن شپه، نه بله شپه، زه به هېڅکله تاسې ته هو ونه وایم!
تاسو غواړئ چې زه د مغولو لپاره جاسوسي وکړم، د خپل وطن نظامي او سیاسي
معلومات تاسو ته درکړم؟ دا هېڅکله نه شي کېدای! که غواړئ، همدا شپه مې ووژنئ،
زه به د مرګ هرکلی وکړم!

سوباتای چې ډېر هوښیار او زیرک انسان وو موسکې شو او ویې ویل: ته یو مغرور
او زړور ځوان یې، همدا وجه ده چې موږ ته انتخاب کړی یې، زه ډاډه یم چې هر کله
ته اترار ته ستون شې، نو زما وړاندیز به ومنې. هلته به زما سړي درسره تماس
ونیسي، زه همدا اوس تا نه مجبوره کوم چې ماته مثبت ځواب راکړې، هر کله چې ته
خپل پر رضا او خپل پر خوښه زما خواته راغلې هله به زه تا خپل په کسانو کې
و شمارم زه به ستا د مثبت ځواب په تمه اوسېږم، زه ډېر صبر کولی شم تاته بالخاش!
اوس ته کولی شې چې خپلې خیمې ته لاړ شې، خو یاد ساته، دا خبره له سوداګرو
سره مه شریکوه.

بالخاش- خو زه فکر کوم بهتره به وی چې زه هغوي ستاسو د دې میلمه پالني څخه خبر کړم.

سوباتای خپل ظاهراً سخت دریځ غوره کړ او ویې ویل: نو هغه وخت به بیا زما سرتیری تا په بل ډول ونازوي، هیله لرم چې په دې اړه ضد ونه کړې. بیا یې خپلو دوو ساتونکو ته مخ واپراوه او ویې ویل: تر خیمې یې یوسئ! بالخاش د "سوباتای" له سترگو نظر واپراوه او پرته له دې چې څه ووايي له خیمې ووت، د دوو مغولي ساتونکو سره خپل خیمې ته روان شو.

هغه شپه یې هیڅ خوب ونه شو کولای، د چنگیز خان د لوی جاسوس، سوباتای، خبرې یې په ذهن کې انگازې کولې. لځان څخه یې بار، بار پوښتل: اخر په اترار کې څه پېښ شوي چې د چنگیز خان جاسوسان یې له هغه خبر دي؟ ولې غواړي چې زه د هغوي لپاره هلته جاسوسي وکړم؟ نه! زه به هېڅکله خپل وطن ته خیانت ونه کړم! دا ژیر "سوباتای" باید پوهه شې چې زما په اړه یې غلط گمان کړې او زه هېڅکله خپل وطن ته خیانت نکوم، زه چې کله بېرته اترار ته لاړ شم نو دا خبره به غایر خان ته وکړم ترڅو پوه شي چې د مغولو جاسوسان حتی د ده په حکومت کې هم نفوذ کړی.

دا فکرونو د بالخاش ذهن بیحد گډوډ کړې وو تر دې حد چې د هوا د روښانه کیدلو سره یې تازه سترگي پټې شول، خو خوب کې هم سوباتای په کراره نه پریځود، د شونډې لاندې د خوب حال کېځان سره ویل "نه... نه زه ستاسو جاسوسي نکوم، زه خپل وطن ته خیانت نکوم" ناڅاپه له خوب څخه پاسید خپل ځای کېښناست او خپل شاوخوا ته په متو شو هېڅوک کوټه کې نه وه او دې یوازی وو، د غوسي څخه یې د ځان سره وویل: زه به دا دوزخي سړی خپل پر لاسونو وژنم.

هوا پوره روښانه شوې وه، د مغولو په کمپ کې شور مامور پیل شوی و. خلک په تک راتگ کې وه، بالخاش د سترې احساس کاوه، خو د ویده کېدو وخت نه و. د سوداګرو خیمې ته لاړ، چیرته چې ټول سوداګر راټول شوي وو.

جندي چې د بالخاش سترې او اولوتې رنگ وليد، په حيرانتيا يې وپوښتل: څه درباندي شوي؟ داسې ښکاري لکه چې ټوله شپه دې په ويښه تېره کړې وي؟

بالجيح وويل: سترې ښکاري، د لارې سترپا لا هم درباندي ده.

خجندي وويل: زما په نظر، بالخاش ډاکټر ته اړتيا لري؟

بالخاش وخنډل او ويې ويل: نه، دوستانو، زه ښه يم، نه استراحت ته اړتيا لرم، نه هم ډاکټر ته. ما تيره شپه د کاروان د ساتنې لپاره په ويښه تير کړه، تر سحره د خيمو په شاوخوا گرځېدم.

سوداګرو يو بل ته وکتل.

جندي وويل: دا صحيح ده چې د کاروان ساتنه ستا مسؤليت دی، خو موږ نه غواړو چې ته خپله روغتيا له لاسه ورکړې. دا د مغولو د خان کمپ دی، او موږ ټول دلته خوندي يو.

بالجيح او خجندي د خپل سوداګر ملګري خبره تاييد کړه.

بالخاش څو ځله فکر وکړ چې د تيرې شپې ماجرا او د "سوباتای" سره مخامخ کېدل خپلو ملګرو ته ووايي، خو بيا يې د سوباتای خبرې په ياد شوې: "که دې چاته وويل، نو زما سړي به درسره بل چلند وکړي."

يو ډول ويږه يې احساس کړه، خو هڅه يې وکړه چې پر ځان کنټرول وساتي. ځان ته يې قناعت ورکاوه چې دا موضوع سوداګرو ته هيڅ اړه نه لري، دا بايد زه پخپله وپلټم. خو حقيقت دا و چې بالخاش پوهېده، که دا راز يې سوداګرو ته وويلو، نو دوی به دا خبره د مغولو خان ته ورسوي. بيا نو د خپل ژوند تضمين نشي کولی، ځکه چې د چنګيز خان جاسوسان ډېر خطرناک دي. بالخاش ته ياد شول چې د ده په شرابو کې يې د بې هوښۍ درمل اچولي وو، بيا يې له خپلې خيمې ايستلی و، يوې بلې خيمې ته يې بيولی و او هلته يې ورته گواښونه کړي وو.

بالخاش له ځانه سره وويل: زما وژل هغوی ته ډېر اسانه دي. زه بايد احتياط له لاسه وړ نه کړم. بايد اترار ته لاړ شم، هلته زما وطن دی، هلته زه کولی شم د هغوی پر ضد جگړه وکړم. خو په حقيقت کې، هغه وېرېدلی و.

بالجيج- بالخاش! په څه فکر کوې؟ خپل نارې وخوره!
خجندی چې لا هم موسکې و، وويل: زما په نظر، بالخاش بايد ټوله ورځ استراحت وکړي، ځکه چې نن شپه د کاروان خیمو ته بيا د ساتنې لپاره ځي؟

بالخاش، له کمزورې موسکا سره، وويل: همداسې ده، دوستانو، خو زه استراحت ته اړتيا نه لرم.

څو شېبې وروسته، محمود خوارزمی د هغوی لیدو ته راغی او خبر یې ورکړ چې د مغولو خان هغوی ته بلنه ورکړې ترڅو د سرتېرو نمایش وگوري.
بالجيج وويل: بايد جالبه ننداره وي!

بالخاش، بې له دې چې پوه شي څه وايي، په تنده لهجه وويل: د مغولو خان غواړي خپل پوځيان موږ ته وښيي او موږ و ډار کړي؟
محمود ورته وکتل او ويې ويل: نه داسې نه ده.
بالخاش- خو زه ډاډمن یم، د چنگيز خان هدف له دې پرته بل څه نه شي کېدای.

محمود چوپ شو جندی بالخاش ته وويل: ته استراحت ته اړتيا لري.

بالخاش، چې ډېر خفه و، له خیمې ووت، بېرته خپلې خیمې ته لاړ. د تېرې شېبې پېښه یې ذهن گډوډ کړی و. هغه هم غوښتل چوپ پاتې شي، او هم دا وسوسه ورسره وه چې بايد چوپ پاتې نه شي. خپل تصميم یې نه شو نیولی، یوازینی هیله یې دا وه چې اترار ته ستون شي، او هلته غایرخان ته خدمت وکړي، او هغه ته هر څه بیان کړي چې ورسره شوي و.

هغه ورځ بالخاش د مغول خان د سرتېرو په جشن کې گډون ونه کړ. سترپا یې پلمه کړه او له خپلې خیمې بهر ونه ووت. حتی تر دې چې د غرمې ډوډۍ راغله، او دی

زړه نا زړه د سوداګرو خواته ورغی. داسې ښکارېده چې هغه لږ استراحت ورته ګټه کړې وه نور یې د سترپیا احساس نه کوی. سوداګرو د نن ورځې د جشن په اړه څه ونه ویل، او بالخاش هم پوښتنه ونه کړه. کله چې غوښتل بېرته خپلې خیمې ته لاړ شي، جندی ورته وویل: زه ډاډه یم چې تاته کوم پېښه واقع شوي، ځکه ډېر نارامه ښکاري.

بالخاش چې ولاړ و، وویل: یوازینی شی چې زما ذهن بوخت کړی، هغه د هرښان کیسه ده او بس.

بیا بې له ځنډه د سوداګرو له خیمې ووت، بې هدفه یې د کاروان د خیمو ترمنځ یو څه واټن وواهه، بیا بېرته خپلې خیمې ته لاړ، او په هماغو ګډوډو فکرونو کې ډوب، ویده شوو.

شپه نیمایي ته رسېدلې وه، د مغولو اردو خاموشه وه، هېچا جرأت نشو کولای چې له خپلې خیمې ووځي. بالخاش په درانه خوب ویده و چې ناڅاپه یې احساس کړ چې څوک یې د راوینس کولو کوښښ کوی. سترګې یې چې خلاصې کړې، هماغه دوه مغولي جاسوسان یې ولیدل. ژر راپاڅېد، په خپل بستر کې کښېناست او په تېزۍ یې وپوښتل: تاسو دلته څه کوئ؟

له هغوی څخه یو یې وویل: سوباتای غواړي له تا سره خبرې وکړي.
بالخاش په قهر وویل: سوباتای... سوباتای... هغه له ما څه غواړي؟

هغه سړي، چې دوه سترګې پر بالخاش ګنډلې وه او ورته کتل یې وویل: هغه درته منتظر دی.

بالخاش په ناخوښۍ، له ځایه پاڅېد، خپل جامې یې واغوستلې. او همدا چې غوښتل یې خپل توره واخلي، هغه سړي وویل: توره ته اړتیا نشته، دا یو دوستانه

ملاقات دی.

بالخاش له ځانه سره تکرار کړ: «دوستانه ملاقات دی...

او بیا له هغوی سره له خیمې بهر ووت.

یو مامور مخ ته روان و، بل د بالخاش شاته. دوی د سوداګرو د کاروان له خیمو تېر شول. د اردو بهر، درې اسونه د دوی انتظار ته ولاړ وو.

بالخاش له مغولو وپوښتل: سوباتای چیرته غواړي زما سره وویښي؟ له هغوی یوه وویل: د لیدو ځای ډېر لیرې نه دی، سپور شه!

بالخاش د اسونو له ډلې څخه په یو اس باندې سپور شو. هغوی هم ېې له زینه د اسونو پر شا وختل او د شپې په تیاره کې هغه ځای ته روان شول چې سوباتای هلته منتظر و. بالخاش وارخطا شو، فکر یې وکړ چې دوی د ده د وژلو پلان جوړ کړی. ځکه که چیرې دا یوازې یو ملاقات وای، نو باید د مغولو د خان په کمپ کې ترسره شوی وای.

هغه فکر وکړ چې ناڅاپه به له هغوی ځان جدا کړي او په یوه بله خوا به وتښتي، بیا به بیرته کمپ ته ستون شي. خو هغه دواړو کسانو دی کلک څاره او تېښته ناممکنه وه، حتی د شپې په تیاره کې هم.

بالخاش له ځانه سره وویل: باید وګورم چې دا پیژندګلوي چې د سوباتای سره مې پیدا کړې، کومې خونړۍ کیسې ته به ما ورسوی؟ هغه باید پوه شي چې زه د مرګ څه ډاریدونکې سړی نه یم.

هغه ورو ورو خپل ځان آرام کړ، احساس یې وکړ چې کوم نوی کس ورڅخه جوړ شوی په مختلفو نظریاتو، کله چې له کمپ څخه یو څه لیرې شول، یوې کوچنۍ کمپ ته ورسېدل. د یوه غټ خیمې مخې ته، چې رڼا یې دننه وه، له اسونو ښکته شول. له هغو دوو سړو څخه یو دننه ولاړ، لږ وروسته بېرته راووته او بالخاش ته یې وویل: ننوتلای شې!

بالخاش چې خیمې ته داخل شو، سوباتای یې ولید چې د خیمې په سر کې ناست و. هلته بل هېڅوک نه و.

سوباتای - راشه، کینه بالخاش!

بالخاش - له ما سره کوم کار لرئ؟

سوباتای - وینم چې ډېر نارامه او خفه ښکاري!

بالخاش - نه، پرون شپه زما په نظر زموږ خبرې خلاصې شوې؟

سوباتای له ځایه پاڅېد او په آرام او بې پروا انداز یې بالخاش ته وکتل او ویې ویل: ما ته دلته راوغوښتلې ترڅو خپل د اترار د یو پخواني ملګري سره وګورې چې زموږ سره دی! ظاهراً یو آرام او ښه دوست ښکاري، خو په حقیقت کې، هغه غوښتل چې تا وژني.

بالخاش، چې سترګې یې سوباتای ته نیولې وې، په حیرانتیا وپوښتل: دا سړی څوک دی؟!

سوباتای ځواب ورکړ: همدلته، په یوه خیمه کې ستا انتظار باسي، چې ویې ویني نو و به یې پیژنی.

بالخاش شکمن شو او ویې ویل: دا هم ستا د چلونو څخه یو چل دی. سوباتای موسکې شو او ویې ویل: نه زما ملګري، دا هیڅ چل نه دی. دا یوه ترخه حقیقت دی چې کېدای شي ته باور پرې ونه کړې.

بالخاش وپوښتل: د دې سړي نوم څه دی؟

سوباتای - باید خپله یې وویښې، رځه له ما سره!

دواړه له خیمې ووتل.

سوباتای په دوستانه انداز د بالخاش لاس ونيوه او لږ وړاندې چې لاړل نو یوې بلې خیمې ته ورسېدل. سوباتای دننه شو او ویې ویل: هغه سړی دلته دی!

بالخاش چې خیمې ته داخل شو، ناڅاپه یې "سایان"، د هرسبان د شراب خانې مالک، ولید چې شکنجه کېده. هغه حیران شو او په هماغه ځای کې ودرېد. داسې احساس یې کاوه لکه چې خوب ویني. سترگې یې پټې کړې او بیا یې پرانستلې، خو سایان یې بیا هم ولید، چې د بدن بیلابیلو برخو باندې په اور سوځېدلی او داغ شوی و.

سوباتای وپوښتل: و دې پیژنده؟

بالخاش ورو سر وخوځاوه او ویې ویل: هو، خو هیڅ نه پوهېږم! دا دلته څه کوي؟ ولې مو شکنجه کړې؟ دا خو هغه سړی دی چې زه یې له مرګه وژغورلم! سوباتای وخنډل او ویې ویل: نه، هغه تا نه یې ژغورلی! ایلي ته وژغورلې، مګر دغه سړی؟ ده موږ ته خیانت کړی دی! بالخاش حیران شو: خیانت؟

بالخاش د سایان په لېدو او د سوباتای په خبرو حیران وو او نه پوهیدو چې څه روان دی؟

سوباتای وویل: راشه، دلته نږدې راشه له خپله یې و پوښته!

بالخاش څو ګامه وړاندې لاړ او د سایان مخې ته ودرېد. سایان، چې ساه یې بنده بنده وه، مستقیم بالخاش ته وکتل، خو داسې ښکارېده لکه د زیات درد څخه ګنګس او بې هوښې حال کې وو او څوک یې نشو پېژندلې! بالخاش د سوباتای خواته وکتل او ویې ویل: یقیناً چې ایلي هم په کومه بله خیمه کې شکنجه کېږي؟

سوباتای وویل: ایلي، د دې سړي لور نه ده. هغه اوس په هرسبان کې ده، موږ له هغې سره کار نه لرو. بلکې ورڅخه منندوي هم یو! ځکه چې ته یې وژغورلې.

بالخاش پوه شو چې ایلي د مغولي خانانو جاسوسه ده، په ناباوره لهجه یې وپوښتل: نو ایلي هم ستاسو له جاسوسانو څخه ده؟

سوباتای وخنډل او په شیطنت یې وویل: نه، هغه یوازې له تا سره مینه درلوده، نو

ځکه یې ته وژغورلې. مگر سایان؟ هغه زموږ جاسوس و. هغه سړی چې تا یې مړی پر آس لید، د سایان له لارې درېسې راغلی و چې تا ووژني. خو زموږ سرتېرو هغه پر وخت وواژه، او سایان یې دلته راوست. هغه له ډېرې مودې راهیسې د غایر خان لپاره جاسوسي کوله.

په دې وخت کې، سایان په خفه غږ سره وویل: بالخاش، د دې شیطان سوباتای غولونکې خبرې مه منه!

سوباتای یوه سړې ته چې د سایان څنګ ته ولاړ و، وویل: دا سړی چوپ کړی! سړي یوه رسی رابښکته کړه او ناڅاپه، د سایان تر پښو لاندې یوه دروازه خلاصه شوه، او هغه په ژور څاه کې ولوېد. د هغه د ویږې نارې پورته شوې، خو ژر چوپې شوې. دروازه بنده شوه، او چوپتیا خوره شوه.

بالخاش، چې لاهم حیران و، څو شېبې یې څاه ته کتل. نه پوهېده څه ووايي.

سوباتای وویل: اوس کولای شو بېرته زما خیمې ته لاړ شو.

بالخاش وویل: ستاسې چلند له سایان سره ډېر ظالمانه و!

سوباتای وخنډل او ویې ویل: امید لرم هغه ورځ رانشې چې ستا سره هم داسې چلند وکړو.

بالخاش مخ د هغه خواته وګرځاوه او ویې ویل: زما سره؟ سوباتای- هو، له تا سره! مه هېروه چې ما تا ته یوه وړاندیز درلود!

بالخاش- او ما هم درته وویل چې زه دا وړاندیز نه منم!

سوباتای موسکی شو او ویې ویل: زه ډاډه یم چې ډېر ژر به زموږ خوا ته راشې!

بالخاش- تاسو څنګه دومره ډاډه یاست؟

سوباتای- دا ساده خبره ده خو تا ځانته پيچلې! هر کله چې ته اترار ته ستون شې نو هر څه به روښانه روښانه شي!

بالخاش په قهر وويل: تاسو غواړئ ما وگواښه وي؟
سوباتای- نه، گرانه ملگري، دا هيڅ گواښ نه دی!

بالخاش- نو بيا څه شی دی؟
سوباتای موسکی شو او ويې ويل: يوازې دومره درته وایم چې د تا د وژلو پلان لا
هم ختم شوی نه دی!

بالخاش- زه ستاسو په خبرو هيڅ نه پوهېږم!
سوباتای- راځه، دا ځای پرېږدو. ته سترې يې، استراحت ته اړتيا لري!
بالخاش- نه، زه سترې نه یم، زه غواړم نور هم واورم!

سوباتای د هغه لاس ونيو، له خیمې يې وايست، او ويې ويل: ما پروڼ شپه هر څه
درته وويل، فکر نه کوم چې نور وضاحت ته اړتيا وي؟
دواړه د سوباتای خیمې ته لاړل.

بالخاش وپوښتل: تاسو زه دلته يوازې د دې لپاره راوستم ترڅو ساين را ته وښيي؟
سوباتای په مسکا وويل- همدا وو! او بل دا چې، دا زموږ وروستی لیدنه ده. څو
ورځې وروسته، ستاسې کاروان اترار ته روانېږي. د چنگيز خان په امر، يو شمېر
کسان به درسره وي، چې ستا ژوند خوندي وساتي. ډاډه اوسه، هغوی به اجازه ورنه
کړي چې ته ووژل شې، البته ما ستاسو د ميرانې او زړورتوب زيات کيسی اوریدلې
ډاډمن یم زموږ د مرستي بغير هم خپل د ځان ساتنه کولې شې!

بالخاش: دې بل خبری ته هم ډاډ وساتي، چې زه هېڅکله ستاسو جاسوسي نکوم او
زما د بېرته راستنېدو انتظار بې گټې دی.
سوباتای موسکی شو او ويې ويل: زه فکر نه کوم. اوس کولای شئ بېرته خپل خېمې
ته لاړ شئ، زه مننه کوم چې تا د تېرې شپې کيسه خپلو سوداگرو ملگرو ته ونه ويل.
تاسو وښوده چې يو باوري سړی یئ.

بالخاش، پرته له دې چې څه ووايي، د سوباتای له خېمې ووت. هغه دوه ساتونکي چې د ده لپاره ولاړ وو، ورسره يوځای شول، پر اس سپور شو او د کاروان لوري ته وخوځېد. کله چې بالخاش خپل خېمې ته داخل شو، سره له دې چې ډېر خپه او اندېښمن و، بيا هم يو څه آرام احساس يې وکړو، ځکه که د کاروان کوم غړی هغه په داسې کالو کې ليدلی وای، شک به يې پرې کړی وای او دا به يې ورته يوه ناوړه پېښه کړې وای. دا امکان هم و چې سوداگر يې ترې پوښتنې کړې وای.

هغه احساس وکړ چې بل کس شوی، له پخواني بالخاش سره يې ډېر توپير پيدا کړی وو. هغه پېښې چې ورسره شوې وې، پرې ژور اغېز کړی و. په ځانگړې توگه له سوباتای سره ليدنه، چې د چنگېز خان له سترو جاسوسانو څخه و او هغه ته يې د همکارۍ بلنه ورکړې وه. خو اوس به څه کېږي؟ دا هغه پوښتنه وه چې بالخاش له ځانه کوله، خو هيڅ ځواب يې نه درلود. کله چې يې د سايان کمزورې بڼه د سترگو شاته تصور کړه، چې بدن يې سوځول شوی و، له وېرې وښورېده. بيا يې هغه لنډ او دردناک فرياد ياد شو، چې د سوباتای يو ساتونکي د شراب خانې خاوند د تل لپاره چوپ کړ.

ورپسې د سوباتای خبرې يې راپه زړه شوې: "سايان موږ ته خیانت وکړ. هغه د ايلي پلار نه دي هغه غوښتل تا ووژني، خو موږ پر وخت وپېژانده. بالخاش د خپل خېمې په يوه گوټ کې ناست و، سر يې د لاسونو ترمخه نيولی و، او د هغو پېښو په اړه يې فکر کاوه چې ورسره شوې وې. تر ټولو ډېر يې د سايان او ايلي په اړه سوچ کاوه. ايا دا ممکنه وه چې سايان د چنگېز خان جاسوس وي؟

هغه ورو ورو سر وخوځاوه او په زوره يې وويل: "زه سرگردان يم!"

په هماغه شپه، بالخاش پرېکړه وکړه، چې بايد ژر تر ژره له کاروان څخه بېل شي او ځان اترار ته ورسوي، تر څو غاير خان له دې پېښو خبر کړي. ځکه وضعه يې دومره پېچلې او خطرناکه شوې وه، چې نور يې زغملای نه شو. هغه بايد اترار ته تللی وای او د دې پېښو ريښې يې موندلې وای.

د سوباتای نوم یې په ذهن کې ځای نیولی و. هغه له دې نومه وېره لرله. سوباتای، د چنگېز خان لوی جاسوس!

کله چې د اترار سوداګرو کاروان بېرته خپل هېواد ته د ستنېدو نیت درلود، چنگېز خان یو ځل بیا د هغوی سره لیدنه وکړل، هغه د سلطان محمد خوارزمشاه سره د دوستۍ اړیکو ته اشاره وکړه او ورته یې پیغام واستاوه، او د خوارزم پادشاه محمد ته یې خپل زوی خطاب وکړو! همداران، څو سوداګر یې د کاروان سره یو ځای کړل، ترڅو سلطان ته پالۍ ورسوي.

سپېدهدم د تیارو له منځه راوتلې وه، د ورځې رڼا ورو ورو د شپې په تیارو غلبه کوله، چې د سوداګرو کاروان په خوځښت شوو، بالخاص چې د کاروان ساتنه یې پر غاړه وه، ټولې چارې یې تنظیم کړې. کله چې لمر راپورته شو، ټول د سفر لپاره چمتو شول. درې اتراري سوداګر پر خپلو اسونو سپاره شول، د چنگېز خان د حسن نیت او دوستي پیغام رسونکي استازي یې شاته وو، او بیا د حرکت امر وشو. مغولان، چې تازه له خوبه راپاڅېدلي وو، د اسورو د حرکت له غږ سره له خپلو خېمو راووتل او لاسونه یې وټکول.

بالخاص وروستی کس و، چې د کاروان شاته روان و. هغه په دې تمه و، چې "سوباتای به د لارې په اوږدو کې وويني." خو د چنگېز خان له ستر جاسوس څخه هېڅ نښه نه وه. کله چې کاروان د مغولو له اډې ووته، بالخاص خپل اس د کاروان مخته کړ، او په پټه یې د چنگېز خان استازو ته وکتل. د دوی مرموزو خبرو یې شک زیات کړ، او گمان یې ووهه چې دا باید د مغولو جاسوسان وي، چې د سوداګرو په بڼه د خوارزم له خاورو څخه معلومات راټولوي.

بالجیج، چې له سهاره د بالخاش خپکان ته حیران و، خپل اس ورنږدې کړ او ورو یې وپوښتل: ایا بله کومه ستونزه درته پېښه شوې، چې دومره خفه ښکاري؟
بالخاش، چې لا هم مخ ته کتل، وویل: زه په دوي شکمن یم.
بالجیج حیران شو: ستا مطلب مغولان دي؟
بالخاش وویل: هو! زما په اند دا سوداګر نه دي، بلکه د چنګېز خان جاسوسان دي.
بالجیج ورته وکتل او ویې ویل: ته له کومه پوه شوې؟

بالخاش- څه ناڅه مې د دوی په اړه یو څه اورېدلي دي.
بالجیج وپوښتل: ایا په مغولي کمپ کې دې څه واورېدل؟
بالخاش - نه، قربان! خو که تاسې هغه معلومات واورئ، چې زه یې د چنګېز خان د جاسوسانو په اړه لرم، نو دا پوښتنه به مو نه وې کړې.
بالجیج، چې خبره یې جدي نیولې وه، وویل: نو باید، همدا چې اترار ته ورسېدو، غایر خان ته خبر ورکړو!

بالخاش- هو، خو لومړی باید ډاډ ترلاسه کړو.
بالجیج- مګر ته خپل په اطلاعاتو ډاډه نه یې؟
بالخاش- نه، دومره نه چې غایر خان ته ډاډ ورکړو. زه یوازې اټکل کوم. له اوس څخه باید ورته پام وکړو.
بالجیج- دا ستا مسوولیت دی.

بالخاش- د دې موضوع په اړه د اوس لپاره د چا سره خبرې مه کوه.
بالجیج- سمه، خو هر خبر چې دې تر لاسه کړ، ما هم پرې خبر کړه.
بالخاش- ضرور.

بالخاش خپل آس څنګ ته کړ، هلته ودرېد، او کله چې کاروان له ده تېر شو، د وروستي سړي تر تېرېدو وروسته ورپسې روان شو. نیمه ورځ وه چې لومړني "پام" ته ورسېدل. (چنګیز خان د خپل مملکت په اوږدو کې د مسافرو لپاره د استراحت

ځايونه جوړ کړي وو، چې هغوی ته يې "يام" ويل کېده. کاروان هلته تم شو، لږ استراحت يې وکړ، او بيا يې د قبحاق دښتې په لور حرکت وکړ.

شپه تېره وه چې دوهم "يام" ته ورسېدل او هلته يې استراحت وکړ. له دې ځايه د قبحاق دښتې ته يوازې دوه ورځې لار پاتې وه. بالخاش پرېکړه وکړه، کله چې د خوارزم خاورې ته ورسېږي، له کاروانه بېل شي. ده احساس کاوه چې په اترار کې کومه پېښه شوې، خو دا حس ورته يو راز ښکاره کېده چې نشوای يې حل کولی. يوازينی څوک چې د بالخاش د اندېښنې څخه خبر و، بالجيج و. هغه يوازې پوهېده چې بالخاش نور د پخوا په څېر آرام نه دی.

بالخاش د لارې په اوږدو کې او په هغو ځايونو کې چې کاروان استراحت کاوه، د مغول خان د سوداګرو څارنه کوله، دی ورته شکمن و او ټول يې د سوباتای جاسوسان گڼل. په هماغه شپه، کاروان حرکت وکړ، او بالخاش په يو نظر پوه شو چې يو تن د ږ چنگيز خان د سوداګرو له ډلې ورک دی. هغه اټکل وکړ چې دا کس حتماً د شپې له کاروانه بېل شوی او د چنگيز خان قرارگاه ته تللی، څو خپل معلومات سوباتای ته ورسوي!

بالخاش هيڅ خبره ونه کړه. کله چې کاروان له "يام" څخه ووت، يو سړی چې د چنگيز خان استازی و، ځان ورته ورنږدې کړ او ورو يې ورته وويل: فکر کوم که غلی پاتې شې، ښه به وي؟

بالخاش وخنډل او ويې ويل: ستا په مطلب نه پوهېږم؟
سړي وويل: زما مطلب زموږ د خپلو کسانو څخه دی، چې اوس زموږ په منځ کې نشته.

بالخاش - زه هېڅ نه پوهېږم!
سړي موسکي شو او وويل: خيال وکړه چې لا هم نه پوهېږې.

بالخاش پوه شو چې نور شک ته اړتيا نشته. د چنگيزخان ټول سوداګر د سوباتای جاسوسان وو، او همداراز، دوی د ده څارنه هم کوله. ده په زړه کې وويل: ډېر ژر به

دوی ته معلومه شي چې له چا سره مخامخ دي. درېیم "يام" ته چې ورسېدل، کاروان تم شو، خلک استراحت ته کېناستل.

بالخاش د اتراري سوداګرو سره پوډۍ وخوړه، او بیا له دوی جلا شو، چې خپل خونې ته لاړ شي. خو کله یې چې د خونې دروازه خلاصه کړه، ناڅاپه د هماغه مغولي جاسوس سره مخ شو، چې د لومړي "يام" څخه نادرکه شوی و. بالخاش وپوښتل: ته دلته څه کوي؟

هغه کس، داسې حال کې چې نري موسکا یې په شونډو خوره وه وویل: راغلې وم ترڅو د سوباتای پیغام تاته در ورسه وم! هغه تل په هر حالت کې ستا ملاتړ کوي. بالخاش توند ځواب ورکړ: زه د سوباتای ملاتړ ته اړتیا نه لرم! ژر له دې ځایه ووځه، زه نه غواړم د هغه نوم واوړم!

مغولي جاسوس وویل: ارام شه، بالخاش... موږ ستا دوستان یو. بالخاش- خو زه تاسو ته دښمنان وایم.

سرې وخنډل او وویل: موږ څو ځل ستا ژوند له مرګ ژغورلی! بالخاش- ای کاشکې چې نه مو وای ژغورلی، چې اوس مجبور نه وم د سوباتای پیغامونه واوړم!

مغولي جاسوس نږدې شو او ویې ویل: کله چې اترار ته ورسېږې، بیا به پوه شې چې چا ستا د وژلو نقشه چا جوړه کړې وه! بالخاش- هر څوک چې وي، زه به پخپله د هغه چاره وکړم.

سرې په معنا داره خندا سره وویل: ستا لپاره ویل یې اسانه دي. او پرته له دې چې د بالخاش ځواب ته انتظار وکړي، مخ یې واپاوه او پداسې حال کې چې لا هم د سترګو نظریې بالخاش ته وو له کوټې ووت، بالخاش دروازه وتړله، او په کرکه یې وویل: سوباتای... سوباتای... زه باید د دې دوزخي سرې نوم هر چیرې واوړم، یوه ورځ نه یوه ورځ به یې په خپلو لاسونو ووژنم ترڅو نور هیڅکله د هغه پیغامونه ترلاسه نه کړم.

د کوټې منځ کې کښېناست، خپل سر يې په ديوال تکیه کړو او خپل پښې وغځولې. هغه له ځانه سره فکر وکړ، چې په اترار کې زما پر خلاف داسې څه پېښ شوې دی چې سوباتای يې په اړه پوهیږي؟ زه باید په هره بیه د کاروان په پرتله گرڼدی هلته ځان ورسره وم، محمد مهدي خامخا زما د له منځه وړلو لپاره کوم پلان جوړ کړی، له هغه پرته بل څوک زما دښمن نشته...

هغه پریکړه وکړه چې همغه شپه لاړ شي پرته له دې چې څوک خبر شي. له هغه ځایه به یوازې ځان د هرسبان په لور حرکت وکړي. خو د سوباتا د جاسوسانو شتون هغه له دې پریکړې څخه منع کړ. هغه ډاډه و چې دوی پرې څارنه کوي. هغه بل پلان جوړ کړ او د پریشانه فکرونو سره ویده شو...

کاروان دوه ورځې وروسته د قپچاق له دښتي څخه تېر شو. هرسبان ته پېر واټن نه و پاتې ځکه هرسبان د مغولو کوم د سیمو پولې ته نږدې و. بالخاص دومره خپه و چې نه پوهیده چې څوم "یام" ته رسیدلی! او څومره لاپاتې؟ مگر هغه ډاډه و چې بل تمځای به هغه وروستی "یام" وي چې کاروان به ورته ورسېږي. د هغه وروسته به د خوارزم مملکت پیل کیږي.

هوا لږه تیاره شوې وه چې هغوی وروستي منزل ته ورسیدل. بالخاص پرېکړه وکړه چې کله ټول ویده شي، نو له هغه ځایه به د هرسبان پر لور حرکت وکړي. شپه نیمایي ته رسېدلې وه چې هغه له خپلې خونې ووت. مخکې له مخکې يې خپل اس د "یام" د دروازی څنګ ته نژدې تړلی و، ترڅو د وتلو پر مهال له کوم ستونزې سره مخ نشي.

که څه هم چې هوا تیاره وه، هغه په احتیاط سره شاوخوا وکتل او بیا ورو، ورو د تلو په لور وخوځېد. همدا چې خپل اس ته نژدې شو، د یو سړي خفه غږ چې ورته

اشنا ښکارېده، د ځای سکون یې مات کړ او نوم یې واخیست.

بالخاش په غوسې سره د ژبې لاندې ځان سره وویل: دا بالجیج بالاخره ما په یو ستونزه کې اچوي!

هغه ودرېد. بالجیج ورته رانږدې شو او په حی ت یې وپوښتل: چېرته روان یې؟
بالخاش- لکه چې ته تل زما څارنه کوې؟

بالجیج وخنډل: هو، همداسې ده، زما دوست. ته باید پر ما باور ولرې.

بالخاش- ته حتماً باید پوه شې چې زه چېرته ځم؟

بالجیج- هو، زه باید پوه شم.

بالخاش- زه اترار ته ځم، ترڅو د کاروان څخه مخکې هلته ورسېږم.

بالجیج- ستا دا بې احتیاطي به تا ته ضرر ورسوي!

بالخاش- زه به هڅه وکړم چې دا جبران کړم، خو ته هم ژمنه وکړه چې دا به چاته نه وایې.

بالجیج- زه پوهېږم چې ته له پېر وخت راهیسې اندېښمن یې، خو لږ فکر وکړه او بیا پرېکړه وکړه.

بالخاش- زه فکر کولو ته اړتیا نه لرم.

بالجیج- زما په نظر ته غلطې کوې.

بالخاش- مهمه نه ده.

بالجیج- ستا دا دومره تلوار حتماً یو دلیل لری؟

بالخاش- کېدای شي.

بالجیج- ستا په نظر زه باید پوه نه شم؟

بالخاش لاس د هغه پر اوږه کیښود او په نرم غږ یې وویل: زه بخښنه غواړم، زما

ملکري اوس نه کېږی خو کله چې موږ په اترار کې یو بل سره ووینو، بیا به درته ټول

حال ووايم. یوازې هڅه وکړه که چا له تا وپوښتل، زه چیرته یم؟ نو هېڅ مه وایه.

بالجیج- سمدہ ځان ته پام کوه.

بالخاش- په هیله د بیا لیدو.

بالخاش د "یام" دروازه خلاصه کړه، خپل اس یې راویست او څو قدمه وروسته، پر زین کیناست او د "هر سبان" پر لور روان شو...

یو څه مزل یې کړی و چې ناڅاپه یو سوار یې مخه ونیوله او په گواښونکي غږ یې وویل: بیرته وگرځه، بالخاش!

بالخاش د اس واکې ونيول سخت یې ودرولو او پوښتنه یې وکړه: ته څوک یې؟

هغه سړي په هماغه جدي غږ وویل: ما ته امر شوی چې تا بېرته 'یام' ته راواړوم.

بالخاش وویل: ضرور د سوباتای جاسوس یې!

سړي وویل: هو، سم دې اټکل وکړ.

بالخاش په کینه ناک غږ وویل: کله چې د ستا د وژل کېدو خبر سوباتای ته ورسېږي،

بیا به پوه شي چې له چا سره مخ دی.

او ناڅاپه یې توره راوکېښله او پر هغه سړي یې برید وکړ، سخته جگړه ونښته. مغولي

سړي هڅه کوله چې د بالخاش توره له لاسه واخلي او ژوندي یې یام ته بېرته یوسي،

خو بالخاش د هغه وژلو ته زړه ښه کړی و.

مغولي سړي وویل: ما ته امر نه دی شوی چې تا ووژنم، ته هم هڅه مه کوه چې ما

ووژنې، ځکه بې فایده ده. تسلیم شه او بېرته خپلو ملگرو ته لاړ شه!

بالخاش په داسې حال کې چې خپل توره راسته او چپه خوا خوځول ویې ویل: که

همدا اوس وتښتي، زه به دې تعقیب نه کړم.

په همدغه وخت کې د مغولي سړي د تورې څوکه د بالخاش چپ اوږه زخمي کړه.

هغه وخنډل او ویې ویل: ما کولای شو دا توره ستا سینی ته ورنېاسم، خو افسوس

چې امر ستا د ژوندی ساتلو شوی.

بالخاش، چې د غوسې څخه يې سترگې د وينو پشان سره شوي وه، نور هم تېز بريد وکړ. هغه له مرگ څخه ويره نه درلوده. پر خپل دښمن يې بريد ته دوام ورکړ، تر دې چې د تورې گوزار د مغولي سړي مټ زخمي کړ. هغه نور مقاومت نه شو کولی، غوښتل يې وتښتي، خو ناوخته و، ځکه چې د بالخاش د تورې څوکه د هغه سينه سوري کړه. هغه سړي يو لنډ چيغ ووهله او له اسبه راوغورځېد.

بالخاش ورنږدې شو او ورته ويې ويل: که ژوندی پاتې شوې نو سوباتای ته ووايه چې بالخاش داسې څوک نه دی چې تا ته تسليم شي!

او بيا يې خپل اس ته پښه ورکړه او پر خپل سفر روان شو. هغه بايد تر سپېدو دمخه "هرسبان" ته رسيدلی وايي او ايلي يې ليدلې وايي، ځکه هغه باوري وو چې ايلي د "ساين" په اړه ډېر معلومات لري. کله چې د سهار رڼا شاوخوا روښانه کړل، بالخاش د شراېخونې مخې ته له اس کوز شو او دروازه يې وټکوله.. هغه شپه يې په ياد راوسته، کله چې له "احمد آق سو" سره دې ځای ته راغلی و، او لږ وروسته هغه خونړۍ پېښه وشوه.

څو شېبې وروسته، د دروازې له شا کمزورې رڼا ښکاره شوه، او ورپسې د "ايلي" غږ راغی: څوک يې؟
بالخاش - زه يم، بالخاش!
ايلي حيرانه شوه: بالخاش؟!

او بيا ژر يې دروازه پرانسته، دواړه څو شېبې يو بل ته ځير شول. ايلي يو اوږد کميس اغوستی و، ويښتيا يې پر اوږو خوره و، او د ښکلي مخ پر څرک يې د غم سيوری خپور و. هغې څراغ په کين لاس ونيو، بل لاس يې د بالخاش پر لور وغځاوه او ويې ويل: راځه دننه.

بالخاش د هغې لاس ونيو او ويې ويل: طويله راته وښيه، اس مې ډېر سترې دی. ايلي موسکۍ شوه او ويې ويل: زه اوس هم باور نه شم کولی چې دا ته اوسيدی

بالخاش!

دواړه طويلي ته لارل. بالخاش د اس زين ليرې كړ، موسك شو او ويې ويل: دا حيوان تر ما ډېر استراحت ته اړتيا لري.

ايلي د هغه لاس ونيو او ويې ويل: ته هم بايد استراحت وكړې!

دواړه شرابخونې ته بېرته ستانه شول، بالخاش داسي ښودل لكه چې د سايان په اړه هېڅ نه پوهېږي، ويې پوښتل: سايان څنگه دى؟ حتماً ويده دى، ما فكر كاوه چې هغه به دروازه خلاصه كړي؟

ايلي په پوسخند وويل: سايان... زما پلار... هغه دلته نشته.

بالخاش په احتياط وپوښتل: اترار ته تللى؟

ايلي- نه، هماغه ځاى ته تللى چې ته ورغلى وې!

بالخاش- ستاسې په مطلب نه پوهېږم؟

ايلي- ورو ورو به پوه شې!

دواړه د شرابخونې دننه لارل، ايلي بالخاش ته هماغه كوټه وښوده، چې احمد آق سو پكې وژل شوى و.

بالخاش په خفه انداز وويل: ما فكر كاوه چې د هغه شپې له پېښې وروسته به دې خپله كوټه بدله كړې وي!

ايلي خراغ په خپل ځاى كېښود او ويې ويل: كومه پېښه؟

بالخاش- د احمد آق سو وژل كېدل!

ايلي- زه له داسې شيانو نه وېرېږم. ماښام ږوې دې خوړلى؟

بالخاش- هو، خو اوس لږ شراب غواړم. ډېر ژر مې ځان دلته راوړساوله، ويره مې وه چې اس به له پښو ولوېږي.

ايلي- اس خپل سپور پېژني، مجبور عادت وكړى دهغه په دى تلوارونو.

بالخاش- آخر دې ونه ويل چې پلار دې چېرته دى؟

ایلي وخنډل او ويې ويل: لکه چې تا زما څخه شراب غوښتلې وه؟

هغه له خونې ووته او خو شیبې وروسته بېرته راوگرځېده، له ځان سره یې د شرابو یوه کوزه او دوه گیلاسونه راوړي وو. کله چې یې گیلاسونه له شرابو ډک کړل، ویې خنډل او ویې ويل: اوس کولای شې په ارام زړه شراب وڅښې، ځکه زه د دې نیت نه لرم چې تا مړ کړم په زهرو. بالخاص وخنډل او ویې ويل: داسې ښکلیه نجلۍ لکه ته، هېڅکله به شیطاني پلان ونه لري.

او بیا یې د ایلي له لاسه گیلاس واخیست او شراب یې په یو وار وڅښل، او ویې ويل: دا یوازنی شراب دی چې خوند به یې هېڅکله هېر نه کړم. ایلي په ځانگړي انداز وویل: او ته هم یوازینی سړی یې چې زه ورسره مینه لرم. بالخاص سر ښکته کړ او ویې ويل: زموږ تړون دا و چې نور به د دې خبرې یادونه نه کوی، ما یو ځل مخکې هم درته وویل چې زه د "خان سلطان" په نوم د یوې نجلۍ سره مینه لرم او زړه مې پری بایلی دی او پرېکړه مې کړې چې کله اترار ته ورسېږم نو ورسره واده وکړم.

ایلي- زه پوهېږم، خو ته هم باید پدې و پوهېږې چې ستا دا خبرې به زما احساسات ستا په وړاندې بدل نه کړي.

بالخاص- موږ یوازې ملگري یو بس، کوښښ وکړه چې دا درک کړې. ایلي وخنډل، خو سترگې یې له درده ډکې وې ویې ويل: زه غواړم درک یې کړم، خو نه شم کولای. دا نور زما په اختیار کې نه ده. بالخاص- د پلار په اړه دې راته ووايه، هغه چېرته دی؟

ایلي لږ شراب وڅښل، مخ یې سور شو، سترگو یې بله بڼه واخیسته. لږ ځمکې ته یې وکتل، گیلاس یې په خپلو نازکو گوتو کې کلک نیولی و، ویې ويل: که زه درته ووايم چې سایان زما پلار نه و، شاید باور ونه کړې!

بالخاص سره له دې چې د سایان د وژل کېدو خبر یې درلود، ځان ناخبره وښود او د

حیرانتیا بڼه یې واخیسته، ویې ویل: دا ناممکنه ده!

ایلي ورته وکتل او ویې ویل: دا حقیقت ومنه.

بالخاش بیا پوښتنه وکړه: اوس هغه چیرته دی؟

ایلي- دلته نه دی، د مغلو جاسوسانو هغه له ځانه سره بوت.

بالخان ژر وویل: ایلي، ته څه وایې؟! داسې ښکاري چې ته سم نه یې، تا باید شراب

نه وای څښلي، لکه چې نشه یې کړی؟ هسی خبری کوی.

ایلي وخنډل او ویې ویل: شاید ته فکر کوې چې زه دا خبرې له نشی کوم.

بالخاش په همغه جدي لهجې وویل: شک نشته، که غیر له دې وای، نو باید ضرور یوه

پېښه شوی وی!

ایلي وخنډل، لږ شېبه چوپه شول بیا یې وویل: همداسې ده.

بالخاش پوښتنه وکړه: کله چې د مغول جاسوسانو سایان لځان سره وړو ته همدلته

وی؟

ایلي- نه، کله چې زه بیرته "هرسبان" ته راغلم، سایان له دې ځایه تللی و.

بالخاش- تا څنگه دا خبر ترلاسه کړو چې سایان د مغول جاسوسانو وړی؟

ایلي- هغه مغل راته وویل چې له ما سره هرسبان ته راغی.

بالخاش- ته ونه پوهېدې چې ولې یې هغه له ځانه سره بوت؟

ایلي په سره لهجه وویل: هغه خیانت کړی و.

بالخاش د حیرت بڼه ونيوله: څه ډول خیانت؟ زه ستا له خبرو هېڅ نه شم

پوهېدلای.

ایلي- سایان د مغلو لپاره جاسوسي کوله. کله چې مغول پوه شول چې هغه دوکه

ورکوي، نو یې له ځانه سره بوت. زه فکر نه کوم چې سایان به ژوندی پاتې وي،

مغول ډېر ظالمان دي.

بالخاش وویل: ولې نه غواړې چې د خبری رښتیا راته ووايې؟

ایلي هغه ټول معلومات ورته وویل چې له مغل سړي یې اورېدلي وو، خو دا هماغه

څه و چې بالخاش له "سوباتای" څخه اورېدلي وو. بغير د کوم کمې او زیاتي څخه!

څو شېبې چوپتیا خپره شوه.

بالخاش دا چوپتیا ماته کړه او ویې ویل: دا ټولې پېښې، دا گنګوسې زما لپاره یوه راز جوړ شوې دی، چې زه یې نه شم حل کولای. زه باید ژر تر ژره اترار ته لاړ شم او د "احمد آق سو" قضیه معلومه کړم، هغه ولی غوښتل ما ووژني؟ زما په نظر د دې راز حل او کلې په اترار کې ده. زه باید معلوم کړم چې چا زما د قتل نقشه چا جوړه کړې وه؟ بیا یې په جدي لهجه زیاته کړه: هر څوک چې وي، زه به یې خپل پر لاسونو وژنم، ژوندی به یې پرېږدم.

ایلي خپل گیلان پر ځمکه کېښود، په سره سینه یې وویل: بالاخره به پوه شې چې حقیقت څه دی. کله چې اترار ته ورسېږې، ټول حقیقت به درته څرګند شي، حتی هغه کس به هم وپېژنې چې ستا د وژلو نیت لري او لا تر اوسه یې لاس نه دی اخیستی.

بالخاش وویل: یعنې ته پوهېږې چې هغه څوک دی؟
ایلي موسکا وکړه او ویې ویل: زه هم ستا په خبر په هېڅ نه پوهېږم.

بالخاش چوپ شو. ایلي سترګې د هغه خواته وړ واړولې، د هغې له سترګو څرګندېده چې شراب پرې اثر کړی، د مخ سره شوي ګلابي رنګ او د سترګو ځمار یې لا ښکلا دوه چنده کړې وه. ایلي خپل ځان د بالخاش خوا ته نږدې کړ، سر یې د هغه پر زنگړو کېښود، لاس یې د بالخاش په ګوتو کې ونيو او ورو یې خپلو شونډو ته نږدې کړ، په زغرده یې وویل: زه ستا سره مینه لرم ته باید دا ومنې.

د دې خبرې د ویلو پر مهال، له هیجانه رېږدېدله، د مخ سره والي یې نور هم زیات شوی و، د سترګو ژور نظر کې د مینې څنګ کې د شهوت او هوس احساس هم څپې وهلې. بالخاش، چې تر دې دمه یوازې څو ځله د ایلي لاس نیولی و، هېڅکله یې د هغې د بدن ګرمي نه وه احساس کړې. دا یوه خوندوره او تحریکونکې ګرمي وه.

هغه هڅه وکړه چې ځان له دې اور څخه وساتي، خو ښکاره وه چې ايلي، دا ښکلی او جذاب نجلۍ، د دې جگړې گټونکې وه.

دواړه په يو هيځاني چوپتيا کې ډوب وو. بالخاش په هغه تودو شيبو د هوس او شهوت کې د خان سلطان په اړه فکر کاوه، خو دی پخپله پوهېده چې د شرابخانې ښکلی نجلۍ به ترې لاس وانه خلي او هوسا به يې پرې نه ږدي. ايلي د هيځان لورې کچې ته رسېدلې وه، بدن يې گرم شوی و او نور يې هېڅ نه پوهېده. دواړه لاسونه يې پورته کړل او د بالخاش غاړې ته يې تاو کړل. د هغه سر يې ښکته کش کړ. بالخاش هڅه وکړه چې ځان له دې هوسناکه څپې وباسي، خو نور ناوخته و. مخکې له دې چې څه ووايي، د ايلي شونډې يې پر خپلو شونډو احساس کړې...

دا يو تود، هوسناکه او پر شهوت لړلې مچ وو، بالخاش په خفه انداز وويل: هيڅ پوهېږې چې څه کوي؟

خو له لهجې يې ښکاره وه چې خفگان يې ورو ورو ځای هوس او شهوت ته پرېږدي. ايلي وخنډل او ويې ويل: يوازینی کار چې ډېر ښه پرې پوهېږم همدا دې.

ايلي د بالخاش له زنگانه سر پورته کړ او ژور يې ورته وکتل. هر څه يې درک کړل. هغه بريالۍ شوې وه. د بالخاش سترگو کې يې د شهوت خوند احساس کړو، ناڅاپه بالخاش د ايلي اوږې ونيولې، هغه يې پر فرش وغورځوله او په کلک يې د هغې له شونډو مچ واخيست. بيا يې سر د ايلي پر زړه کېښود، هغه يې کلک ونيول او په لړزېدلي غږ د شهوت او هوس څخه يې وويل: تا زه په گناه ککړ کړم! ته يو شيطاني نجلۍ يې!

ايلي په لوړ غږ وخنډل، لاسونه يې د بالخاش په ويښتو کې ښخ کړل او ويې ويل: دا هماغه څه دي چې ما غوښتل! ته اوس زما يې، خان سلطان بايد هېره کړې! د ايلي په دې خبره بالخاش ژر سر راپورته کړ، توند نظر يې ورته وکړ او ويې ويل: نه! زه به هغه هېڅکله هېره نه کړم. ته يوازې د شرابو نجلۍ يې، يواځې د مستۍ پر مهال بايد درسره مينه وشي، او درڅخه خوند واخيستل شې پوه شوې؟"

ایلي داسي حال کې چې نظر يې لا هم پر بالخاش وو له ځمکې پاسيده، او ناڅاپه يو زدنۍ څپيره يې د بالخاش پر مخ ورکړل او په داسې لهجه چې کرکه او غوسه ورڅخه ښکارېده په چغه وويل: ورک شه له دې ځايه منحوس او مغرور انسان، نور نغوړم ستا مخ وگورم د دې ځای څخه ورک شه.

بالخاش چې رنگ يې سور شوی و، د هغې له څنگ پاسيد، چې ايلي ورته وويل: کاش چې ما احمد اق سو ته اجازه ورکړې وای ترڅو ته يې وژلي وای، ته د مينې په معنى نه پوهېږې، کبرجن، ما ته له مرگ څخه وژغورلې او اوس ته ماته د شرابو نجلۍ وايې؟ دا به ښه وای که تا ماته فاحشه ويلي وای. زه به يوه ورځ ستا د دې خبرو ځواب هرومرو درکړم.

بالخاش بغير د څه ويلو په همغه سور مخ د غوسي خپلې تورې او کمربند خوا ته لاړ، کوم چې هغه د خونې په کونج کې ايښودلي وو. هغه يې پورته کړ، په خپل ملا يې وتړل، خولۍ يې پر سر کړل او د خونې د دروازې سره ودرېد، ايلي ته يې وکتل. د شرابخانې نجلۍ خپل سر ښکته نيولي وو او د هغه څو شيبو جوش او لېوالتيا يې اوس پخ غوسه او کرکه بدله شوې وه.

ايلي- ولې ولاړ يې ها؟ ژر لاړ شه! خان سلطان به ستا پتمه وى؟

بالخاش- فکر مې نه کاوه چې خپل د ځان څخه تيره هغه ايلي دى تر دې حد بيهقل اوسيدى.

ايلي- اوس خو پوهه شوى؟ نو لاره دى نيسه او ورک کيږه.

بالخاش- افسوس چې ښځه يې، که نه د دې سپين سترگۍ ځواب به مې په توره درکړى وای!

ايلي مخ د هغه خواته راوړو او ويې ويل: لکه چې خپل په توره وهنه زيات مغرور او کبرجن يې؟

او بيا ناڅاپه له ځمکې پورته شوه، خپل د کټ لاندې څخه يې خپل توره راويست، او

هغه يې له غلاف ووايست او د بالخاش مخې ته ودرېده.
ايلي- خيال وکړه چې د يو سړي سره مخ يې، مه درېږه، وار وکړه.

بالخاش حيران د هغې داسې حالت ته کتل لومړی ځل يې د هغې دا حالت په زړه ښه ولگېده، لاس يې ورو ورو له خپل تورې څخه لرې کړ، او په نرمه لهجه يې هغې ته وويل: ستا دا دومره ښايست به هسې عبث لار شې که زه دى ووژنم، بهتره به وى چې خپل توره ښکته کړې او خپل ځان راباندې ونه وژني.

ايلي په غوسې وخنډل، او خپل توره يې د بالخاش سينې خوا ته ونيول او ويې ويل: له څه وېرېږې؟ له دې چې خلک ووايې د هرسان د شرابخانې د مالک لور د غاير خان د يو سرتيرى بالخاش په لاسونو ووژل شول؟ لا دا معلومه نه ده چې ته به بريالى شې! کېدای شي ته هم د احمد آق سو په شان ووژل شې، يا هم شايد زه ووژل شم بايد امتحان يې کړو، چې څوک ژوندی پاتى کېږي؟

بالخاش بغير د کوم حرکت څخه ولاړ و او د هغې خواته يې کتل، ايلي خپله توره څو ځله وښوراول او په مسخره انداز يې وويل: جگړه پيل کړل اصيل جنگيالي! خپل د ځان څخه ساتنه وکړه، کته څنگه چې احمد اق سو ستا پر لاسونو ووژل شو زه هم تا وژنم او جسد دې هم همغه ځاه ته اچوم نه.

ايلي خپل د تورې څوکه د هغه د سينې خواته ښکته کړل او په ليونتوب يې وويل: زه ستا د وژلو څخه وېره نلرم، يا خپل خبره واخله يا هم لاس دى تورې ته ويښه او زما سره مقابله وکړه، زه بايد تاته دا ثابته کړم چې زه د شرابو انجلۍ نه يم چې ته د مستۍ په وخت کې ورڅخه گټه واخلي او بيا لرى ختا کړې، زه يو پاک جنۍ يم، تراوسه چا په عمر کې داسې سپکاروى ماته نه وکړى.

او بيا د تورې په څوکه د بالخاش د جامو يو ټپى وشکول او ويې ويل: ډارن ولې ماته راگورۍ، خپل توره راوخله.

بالخاش حيران و چې څه وکړي، خو پوه شو چې بايد د ايلي توره ترې واخلي، نو

خپل توره يې راويست، او ويې ويل: زه نه غواړم تا ته زيان ورسېږي، مه لېونۍ کېږه، ته لا د تورې جگولو لپاره وږه يې!
ايلي خپل توره د بالخاش په تورې ووهل او ويې ويل: بنده کړه خوله او جگړه وکړه، ماته نصيحتونه مکوه.

بالخاش پوه شو چې بله چاره نه شته، بايد جنگ وکړي، او خپل توره په کار واچوی، له پيله معلومه وه چې هغه غواړي ايلي سره لوبه وکړي او مجبور يې کړي چې خپل توره ښکته کړي، خو څو حرکت وروسته پوه شو چې د يوه زړور او بې باکه نجلۍ سره مخ دی. خو بيا هم، هغه هيڅ احساسات و نه ښود. د بالخاش دا بې پروايۍ دا فرصت برابره کړو چې ايلي په يوه چټک حرکت هغه حيران کړي او د خپل تورې څوکه د هغه پر سينه کيږدي.

ايلي- اوس کولای شم په اسانۍ سره تا ووژنم. يوازې د تورې لږ فشار، او څوکه به يې ستا په سينه کې ننوزي.
بالخاش- او ستا کوټه به د دويم ځل لپاره پر وينو سره شی.
ايلي- توره دی وغورځه وه.

بالخاش بغير د څه ويلو خپل توره د خونې پر ځمکه وغورځاوه او ويې ويل:
مهربانۍ ښکلې پيغلې! اوس ته ډاډه يې چې کولای شې ما ووژنې؟

ايلي، چې لا يې هم نظر د بالخاش په لور و، موسکا وکړه، خپل توره يې ښکته کړل او ويې ويل: افسو چې نشم کولای تا ووژنم. ته پخپله هم پوهيږې چې زه درسره مينه لرم. کاش دا مينه نه وای، بيا به تا ليدلي وای چې د دې خونې ځمکه به ستا په وينو سره وای.

بالخاش وخنډل او ويې ويل: که غير له دې وای، نو تا به ما ته دومره صبر نه وای راکړی!

دواړه وخنډل. ايلي خپل توره يوې خوا ته وغورځوله، مخکې لاړه، خپل لاسونه يې د بالخاش غاړې ته تاو کړل او ويې ويل: و وايه چې زه د شرابو نجلۍ نه يم!

بالخاش- ته واقعاً يوه زړوره او فداکاره نجلۍ يې.

بيا يې سر ورنږدې کړ او د ايلي غومبرۍ ښکل کړو، ايلي خپل ځان د بالخاش سيني ته ورنږدې کړو او ځان يې د هغه غيږ کې پټ کړو.
بالخاش- نور ناوخته کېږي، زه بايد ژر حرکت وکړم. ممکنه ده چې مغولان زما لاره پيدا کړي وي. نه پوهيږم چې دوی زما څخه څه غواړي؟

ايلي د هغه له غيږې جلا شوه. په همدې شېبه کې د شرابخانې د دروازې درب چوپتيا ماته کړه. دواړو يو بل ته وکتل.
بالخاش وويل: بالاخره دا دوزخي خلک راغلل!
ايلي- کېدای شي دوی نه وي؟

بالخاش- د شپې په دې وخت پرته له دوی بل څوک د شرابخانې دروازه نه ټکوي.
ايلي- ته همدلته پاتې شه، زه به وگورم چې څوک دي؟
بالخاش- خو تر دې مخکې، زه بايد د تښتې يوه لاره پيدا کړم.
ايلي وويل: ستا خبره صحيح ده، که مغولان وي، نو په زور به راشي، هر ځای به ولټوي، او که تا ومومي، حتی پر ما به هم رحم ونه کړي.

بالخاش وپوښتل: ايا دلته کومه پټ لاره شته؟
ايلي- هو، له ما سره راشه!
بالخاش- کېدای شي دوی ما پيدا کړي، ځکه چې طويلی ته تلل او آس ته زين اچول وخت غواړي.

ايلي- که زه ستا پر ځای وای، نو همدا چې د پټې لارې څخه بهر وتلم، د دوی له آسونو څخه يو مې غلا کاوه.
بالخاش- دا اسانه کار نه دی، ځکه ممکن يو څوک د هغوی د آسونو سره ولاړ وي.

د دروازې د ټکولو غږ بيا راغی، خو د اول ځل په پرتله زورور ايلي وويل: مهرباني وکړه، وخت مه ضايع کوه، بايد خپل ځان وژغورې!
هغې څراغ راواخيسته، دواړه له خونې ووتل او ښکته دالان ته لاړل، چې پای يې د

شرابخانې دراوړی ته ورسېد. ايلي هغه دروازه بالخاش ته وښوده، چې د زينو ته نږدې وه، او ويې ويل: هغلته پټه لاره ده چې له دې ځای نيغ په نيغ د اسونو طويلي ته ځي او ته کولې شې خپل اس د هغه ځای څخه واخلي. بالخاش- ولې دې مخکې راته ونه ويل؟

ايلي موسکۍ شوه او وويل: غوښتل مې ستا سره لږه لوبه وکړم، اوس لاړ شه! بالخاش روان شو، ايلي د هغه لاس ونيو، ويې ويل: لږ تر لږه، يو ځل مې ښکل کړه!" بالخاش بيا ځلې د هغې غومبرې ښکل کړو او دروازه يې خلاصه کړه. دومره تياره وه چې حتی خپل مخ يې هم نه شو ليدای. بله چاره نه وه، بايد د هر قيمت په بدل کې له هغه ځايه وتلی وای. هغه ورو ورو مخکې لاړ، ناڅاپه يو فکر ورغی. بېرته وگرځېد، د دروازې شاته ودرېد...

د شرابخانې د خلاصېدو غږ يې واورېد... ورپسې د يو سړي غږ راغی، چې په قهر يې له ايلي وپوښتل: بالخاش چېرې دی؟ ايلي- نن شپه دلته څوک نه دي راغلي! هغه سړي وويل: موږ بايد شرابخانه ولټوو! ايلي- دا د خوارزم خاوره ده، زه تاسو ته دا اجازه نه درکوم، بېرته له هماغه لارې لاړ شئ، له کومه چې راغلي ياست!

بالخاش د دروازې د کلک بندېدو غږ واورېد. له درز څخه يې دالان ته وکتل، د کمزورې رڼا لاندې يې دوه مغولان وليدل چې دننه راغلل. ايلي په لوړ غږ وويل: بالخاش دلته نشته! دواړه مغولان مخکې لاړل، يو له هغوي ايلي ته وويل: پورته لاړه شه! بيا يې خپل ملگري ته وويل: ته همدلته پاتې شه!

ايلي چې څراغ يې نيولی و، پر زينو پورته روانه شوه، او مغولان پسې لاړ. بالخاش له ځانه سره وويل: که دا يوازې دوه کسان وي، نو د دې يو کار خلاص دی!

د هغوي پر تلو دالان په تياره کې ډوب شو. بالخاش ورو ورو پټه دروازه خلاصه کړه، خو ناڅاپه پوه شو چې مغول به شايد هغه ځای ته تللی وي. نو يو بل فکر يې وکړ. هغه دروازه ورو بنده کړه، هدف يې دا و چې مغول د غږ له کبله ورته نږدې شي، او دی يې ناڅاپه راگير کړي. مغول د دروازې د غږ په اورېدو متوجه شو، يو دوه قدمه مخکې لاړ، شکمن و، ودرېد. بالخاش بيا دروازه وخوځوله. مغول فکر وکړ چې دلته څوک شته. دروازې ته ورنږدې شو، لاس يې پرېښود او لږ يې خلاصه کړه.

دا هماغه موقع وه چې بالخاش ورته انتظار کاوه! هغه اټکل کړی و، چې مغول به له توري سره چمتو وي، او که مستقيم بريد پرې وکړي، نو پلان به يې ناکام شي. بالخاش ورو ورو ځان ورنږدې کړ، کله چې د دروازې تر څنډې ورسيد، د مغول سایه يې محسوس کړه. هغه خپل لاسونه ورو ورو وړاندې کړل، همدا چې د مغول بوټ ته يې لاس ورغی، ناڅاپه يې د هغه دواړه پښې کلکې ونيولې، سخت يې کش کړ، مغول خپل تعادل له لاسه ورکړ او په شديد توگه پر دالان ولوېد.

بالخاش وخت ورنه کړ، سمدلاسه يې له ملا څخه خنجر راويست او په يو ټوپ يې ځان د مغول پر بدن ور واچاوه، بالخاش د هغه مغول خوله کلکه ونيوله او د بل لاس په واسطه يې د خنجر څوکه د هغه پر ستوني کېښوده او ويې ويل: که دې غږ پورته کړ، ستونی به دې در پرې کړم.

وروسته يې لاس د هغه له خولې لرې کړ. مغول وپوښتل: ته څوک يې؟
بالخاش ځواب ورکړ: زه هماغه کس يم چې تاسو ورپسې گرځئ.

بيا يې يو گام شاته واخيست او مغول ته يې امر وکړ چې له ځمکې پورته شي. بالخاش، چې د خپل دښمن د نابودولو نيت يې درلود، ټول پام يې د هغه بل مغول ملگري ته و چې له ايلي سره پورته تللی و. هره شېبه امکان درلود چې هغه بيرته راشي او د بالخاش موقعيت له خطر سره مخ کړي. بالخاش احساس وکړ چې بايد ژر تر ژره له هغه ځايه ووځي. هغه د مغول سړي دواړه اوږې ونيولې، چې لا هم له ځمکې راوړل شوی و، او مخکې له دې چې هغه ته د مقاومت يا چيغې وهلو فرصت

ورکړي، سر يې په ديوال وواهه. د درد نړۍ غږ د مغول له ستوني ووت، خو ژر غلی شو. بالخاش ونه توانېد هغه ولاړ وساتي. کله چې يې پرېښود، د يوې درنې تېرې په خېر پر ځمکه راولوېد او بې حرکتته پاتې شو.

بالخاش څو شيبې هلته ودرېد، فکر يې د زينو پورته خوا ته وه. بيا يې د احتياط له مخې د ميخانې د وتلو دروازې ته لاړ، دروازه يې پرانستله او په بېرې يې ځان طويلي ته ورساوه. په تياره کې، د ديوال ته ځوړند کوچني څراغ تر رڼا لاندې، بالخاش خپل آس زين کړ او له طويلي څخه يې وايست. لا يې هم باور نه و چې خطر ترې لرې شوی. څو قدمه چې له طويلي لرې شو، ودرېد، شاوخوا يې وکتل، او بيا يې د ميخانې لور ته سترگې واړولې.

هغه په زين سپور شو، او خپل آس ته يې حرکت ورکړ. ښار په ژوره چوپتيا کې ډوب و. سره له دې چې آس ورو روان و، خو د پښو غږ يې د شپې خاموشۍ ماتولو لپاره بس و. بالخاش ډاډه و چې سلامت به له ښار څخه ووځي، خو د ايلي په اړه يې اندېښنه درلوده. هغه له ځانه سره وويل: دا ظالم مغول به ايلي نه پرېږدي، شکنجه به يې کړي، خو بله چاره نه لرله، بايد له ښار څخه وتلی وای او اترار ته تللی وای، ترڅو خپل برخليک ومومي.

کله چې بالخاش د ميخانې مخې ته له ميدان څخه تېرېده، احساس يې وکړ چې دا ځای پرېښودل ورته سخت دي. د ميخانې دننه يوې ښايسته نجلۍ د هغه لپاره خپل ځان له خطر سره مخ کړی و. سايان، چې د ايلي رضاعي پلار و، په دې مغشوشه پېښه کې خپل ژوند له لاسه ورکړی و. لا معلومه نه وه چې د ايلي برخليک به څه وي. کله چې له ميدان څخه ووت، خپل آس ته يې سرعت ورکړ. ناڅاپه د سوباتای خبرې يې ذهن ته راغلې: "غايړخان غوښتل تا ووژني!"

بالخاش څو ځله ځان سره وويل: ولې غايړخان زما د وژلو نيت لری؟ دا ممکن نه ده! دی نه پوهېده چې د دې پوښتنې ځواب څنگه پيدا کړي؟ له ځانه سره يې وويل: ښايي سوباتای غوښتل په دی دروغجنو خبرو ما مجبور کړي چې ورسره همکاري

وکړم، ځکه دا ممکن نه ده چې امیر اترار زما د وژلو اراده ولري. ما هیڅ گناه نه ده کړې، او دی هم پوهېږي چې زه تل هغه ته وفادار یم. دا باید د سوباتای یوه بل چل ول وي...

دا متضاد او ګډوډ فکرونو د هغه ذهن ته آرام نه ورکاوه. لا تر نیمې ورځې نه و رسېدلی، چې بالخاش د اترار ښار دروازې ته ورسېد. اس یې د ستریا څخه ستمی کاوه او دی پخپله هم ډېر سترې ښکارېده. د تودې لمر وړانګې یې په مخ ځلیدې، او د مخ رنګ یې د لمر له لاسه لږ پیکه ښکارېده، بازارونه تقریباً تش وو، نو هغه کولای شول په آرامۍ له هغوی تېر شي. هڅه یې کوله چې له ګڼه ګوڼې لرې، د ښار یوه خاموشه کوڅه خپله کړي. ډېر ژر، هغه د خپل کور مخې ته ورسېد. له آس نه ښکته شو، شاوخوا یې وکتل، کوڅه تشه وه.

دروازې ته یې ټک وواهه، او له ځانه سره یې وویل:
- ډېر ژر به هر څه روښانه شي...

د دروازې شاته د قدمونو غږ واورېدل شو، ګمان یې وواهه چې باید "پیر احمد" وي، هغه بوډا او وفادار خدمتګار.

- څوک یې؟
بالخاش وویل: زه یم، بالخاش.

د دروازې قلف په بیړه خلاص شو، او دروازه پرته له کوم غږه پرانستل شوه. پیر احمد، چې خپل مالک ولید، حیران شو، په رپېډلي غږ یې وویل: دا تاسې یاست؟ د بالخاش لمر وهلې او وچ شونډې و خوځېدی او په موسکا یې وویل: داسې ښکاري چې خوب وینې، پیر احمد... دا څنګه پوښتنه ده؟ ښه وګوره، هسې نه چې ما نه پیژنې!

پیر احمد وویل: نه، قربان، زه غلطې نه کوم خو ...
بالخاش- خو څه؟ ته لومړی دا زما اس طویلي ته یوسه او بېرته ژر راشه!

پير احمد- وبخښې قربان تاسو خو چا ونه ليدلى؟ زما مطلب د خپلوانو څخه كوم كس؟

بالخاش- دا پوښتنه دې څه معنا لري؟

پير احمد- كاش د هوا د تياره كيدو وروسته راغلې واست!

بالخاش په تروش تندي وويل: په دې خبرو دى هسې وخت برياده وي.

پير احمد اس ونيو، او بالخاش كور ته داخل شو. د دهليز په منځ كې څو شېبې ودرېد. گمان يې كاوه چې د ده د غيابت په جريان كې، په اترار كې مهم بدلونونه راغلي، حتا پير احمد هم د هغوى خبر لري. د سترپو گامونو سره، هغه خپلې خونې ته لاړ، هماغې خونې ته چې كركۍ يې د دهليز د دروازې پر لور وه.

يو کوچنى اطاق و، بالخاش يې شاته ديوال ته تكيه وركړه، پښې يې وغځولې او له ځانه سره يې وويل: كه پر ما دا ثابته شي چې محمد مهدى زما د وژلو پلان جوړ كړى، نو همدا شپه به ورسره حساب خلاص كړم. هغه بايد پوه شي چې له چا سره مخ دى!

ډېر وخت نه و تېر شوى چې پير احمد راغى...

په داسې حال كې چې خپل ځوان بادار ته يې كتل، ويې ويل: شكر الحمدلله چې روغ جوړ راغلې. الله دې وكړي چې له آشنايانو چا نه وې ليدلى. بالخاش هڅه وكړه چې خپل ځان بې پروا ښكاره كړي په خپل ځاى كې لږ ځاى پرځاى شو او ويې ويل: راشه، كېنه او روښانه راته ووايه، زما په نه موجوديت كې په ښار كې څه شوي؟

پير احمد د هغه تر څنگ كښېناست، شاته يې ديوال ته تكيه وركړه او ويې ويل: قربان، ستاسو په نه موجوديت كې حالات بيخي بدل شوي. زه درته عاجزانه وایم، له كوره مه وځه! ستاسو ژوند په خطر كې دى. كه كولى شئ نو ژر تر ژره بل ښار ته لاړ شئ، داسي ځاى چې څوك مو و نه پيژنى داسې به ژوندى پاتې شئ كنه ...

بالخاش چې د اندېښنې ښکار شوی و، په تلوار سره وویل: کنه څه؟ ولې نه وايې

چې محمد مهدی زما د وژلو نقشه جوړه کړې؟

پیراحمد حیران شو او ویې ویل: محمد مهدی؟ نه قربان، هغه هیڅ واک نه لري. خطر

د بل چا له لوري دی، داسې یو څوک چې هېڅکله به یې فکر هم ونه کړي!

بالخاش په لرژانده غږ وویل: د چا لخوا؟

پیراحمد- غایر خان!

بالخاش ناڅاپه وښورېد، په زوره یې له ځان سره وویل: نه امکان نه لری یعنې

سوباتای رښتیا ویل؟!

پیراحمد پوښتنه وکړه: سوباتای؟ دا نو څوک دی؟ د نوم له امله ښکاري چې باید د

مغولو له پلې وي؟ ایا هغه هم پوهېده چې غایرخان ستا د وژلو نیت لري؟

بالخاش هیڅ ځواب ور نه کړ، په فکرونو کې ډوب شو یوه پوښتنه یې بار، بار ذهن ته

راتلل "غایرخان ولې غواړي ما ووژني؟" له څو شیبو چوپتیا وروسته، هغه د پیراحمد

سترگو ته وکتل او ویې ویل: غایرخان ولې زما د وژلو نیت درلود؟

پیراحمد کرار وویل: هغه فکر کوي چې ته مړ یې!

بالخاش حیران شو: ته په دی خبرو له کومه پوهېږې؟

پیراحمد- قربان، زه شپه او ورځ ستا په اندېښنه کې وم. که باور نه لرې، د خان

سلطان د پلار څخه وپوښتي هغه له ما ډېر معلومات لري.

بالخاش حیران شو: د خان سلطان پلار؟ زه هیڅ نه پوهېږم، دا څه روان دی؟ خو ته

پوهېږې چې څه شوي نو رښتیا راته ووايه.

پیراحمد- زه هیڅ نه پوهېږم، باور وکړه!

خو بالخاش احساس کړه چې پیراحمد حقیقت پټوي، نو له ځایه پاڅېد، خپل خنجر

یې راویسته او د پیراحمد سر ته ودرېد او ویې ویل: زه درسره ډېره مینه لرم، خو که

زما پوښتنې ته ځواب ور نه کړې، همدلته دې وژنم!

پيراحمد چې خپل ارباب ښه پېژانده، وډار شو او ويې ويل: ښه، زه به هر څه ووايم، خو ته بايد ژمنه وكړې چې ځان به كنټرول كوي.

بالخاش بېرته خپل ځای ته كښېناست او ويې ويل: ژمنه كوم، بې له ځنډه خبرې وكړه!

پيراحمد شېبه د وېرې او تردید حالت کې پاتې شو، خو كله يې چې د بالخاش جدي خبره وليده، پوه شو چې نور يې د پټولو چانس نشته، نو يې وويل: غايرخان غوښتل تا ووژني، ځكه چې... هغه غوښتل خان سلطان ځان ته كړي!

بالخاش دا خبره چې واورېده، د سختې اندېښنې ښكار شو، داسې احساس يې وكړ لکه چې دا هر څه خوب وي. څو شيبې چوپټيا حاكمه وه، پيراحمد د بالخاش حالت ته حيران و، او وېره يې لرله چې د ارباب غصه به لا زياته شي.

بالخاش ورو پوښتنه وكړه: خان سلطان اوس چېرې ده؟
پيراحمد په اندېښمن غږ وويل: هغه د غايرخان په ماڼي كې ده. غايرخان هغه په زوره له خپل كوره وايستله او خپل ماڼي ته يې وويول.

بالخاش ژور آه د زړه له تل وباسل او ويې ويل: زه بايد له دې پست غايرخان څخه غچ واخلم! هغه زه د سوداگرو له كاروان سره ولېږلم، ترڅو پر احمد آق سو، زما د وژلو پلان عملي كړي..

هغه خپله خنجر په هوا كې وگرځاوه او په غوسه يې وويل: زه به دا خنجر د هغه زړه ته ښكته كړم.

پيراحمد په اندېښنه وويل: مهرباني وكړه لږ آرام شه باداره، كه د غايرخان جاسوسان خبر شي چې ته دلته يې، ژوندی به دې پرېږدي. ته خپل ځان مه بربادوه، ستاسو قهر او غوسه بې گټې ده د غايرخان وژل كه اسانه وايي نو ما به مخكې له دې چې تاسو راشې، هغه وژلی وای!

بالخاش چې له قهره يې غاښونه سره کلک نيولي وو، وويل: زه ستا پشان بې زړه انسان ته اړتيا نه لرم! ته کولی شې همدا اوس لاړ شې، زه پخپله پوهېږم چې څنگه خپل غچ واخلم!

وروسته يې سر په خپلو دواړو لاسونو کې ونيو او چوپ شو، څو شېبې همداسې تېرې شوې. پير احمد چې خپل بادار ته کتل پام يې چې د بالخاش په سترگو کې اوبښکې ځلېږي...

بالخاش، چې نظر يې يو ثابت ټکی ته نيولی و، ورو وويل: خان سلطان، گرانه ته اوس چيرته يې؟
بيا ناڅاپه وخنډل او ويې ويل: ته به وگوری پير احمد چې زه څنگه د غاير خان څخه غچ اخلم، خان سلطان زما ده په هر قيمت چې وي، زه به يې د دې بد ذات له منگولو خلاصوم!

پير احمد په ورختای وويل: تاسو غواړئ خپل ځان ووژنئ! که د انتقام اخيستلو نيت لرئ، بايد د اترار ښار پرېږدئ. غاير خان يو ځواکمن سړی دی، او ډېر په اساني کولای شي چې تاسو د تل لپاره له منځه يوسي.

بالخاش- خو زه به له اتراره ونه وځم! همدلته بايد خپل انتقام واخلم!
پير احمد- قربان، تاسو ستړي ياست او استراحت ته اړتيا لرئ.
بالخاش- نه، زه هيڅ ستړی نه يم! سمدلاسه د خان سلطان کور ته لاړ شه او پلار ته يې خبر ورکړه چې زه دلته يم!

پير احمد- دا ليونتوب دی! د غاير خان جاسوسان به ژر خبر شي چې تاسو ښار ته راغلي ياست.

بالخاش- هر څه چې درته وایم، همغه وکړه.
پير احمد- خو تاسې دا کارونه د غوسې نه کوئ. تاسې هم ځان وژنئ او هم زه او د خان سلطان پلار وژنئ.

بالخاش- بزدله، ډارن! زه پخپله دا کار کوم.

بيا له ځايه پورته شو، پير احمد وارخطا پورته شو. د کوټې په دروازه کې ودرېد او ويې ويل: نه، زارۍ درته کوم، له کوره مه وځۍ. زه وعده درکوم چې ستاسې پيغام به د خان سلطان پلار ته ورسوم.

بالخاش- نو زر شه، زه بايد د خان سلطان د تښتونې کيسه د هغه له پلار نه واورم. پير احمد له کوټې ووت او ويې ويل: تر هغې چې زه بېرته راشم، له کوره مه وځۍ. بيا زر له کوره ووت...

بالخاش د کرکۍ تر څنگ ولاړ و، د انگړ د سرو گلابونو بوټو ته يې کتل، له ځانه سره يې وويل: بالاخره دا معما او راز حل شوه. اوس پوه شوم چې ولې غاير خان زه او احمد آق سو ته امر وکړ چې د تجارانو له قافلې سره يوځای شو. هغه غوښتل چې ما د احمد آق سو په لاس ووژني، د قتل ځای يې هم د هرسبان شرابخانه ټاکلی و...

بالخاش ته هر څه روښانه شوي وو. غاير خان غوښتل چې خان سلطان په آسانۍ سره خپل کړي، نو بالخاش ته يې ماموريت ورکړ. هغه غوښتل د بالخاش وژل يقيني کړي، نو بل چا ته يې وظيفه ورکړه چې هرسبان ته لار شي او د بالخاش د وژلو خبر راوړي، خو هغه سړی د سوباتای جاسوسانو وواژه او له هغه وروسته سايان هم ووژل شو. «ايلي» هم د خان سلطان د تښتولو له پېښې خبر و؟ راتلونکو پېښې به دې پوښتنې ته ځواب ورکړي. يوه خبره روښانه وه، هغه دا چې د چنگيز خان جاسوسان د دې ټولې کيسې له جزئياتو خبر وو. سوباتای سم ويلي وو؛ غاير خان د هغه د وژلو لپاره پلان جوړ کړی و.

له نيمې ورځې وروسته ناڅاپه د کور دروازه وشړنگېده او خلاصه شوه. بالخاش له کوټې د کرکۍ څخه وليدل چې د خان سلطان پلار له پير احمد سره کور ته داخل شو.

بالخاش له کوټې ووت او د انگړ منځ ته ودرېد. د خان سلطان پلار چې بالخاش وليد،

ودرېد، لاسونه يې د غيږې ورکولو په پار وغځول او ويې ويل: زويه! ته دلته څه کوې؟

بيا يې بالخش په غېږ کې ونيوه.
پيراحمد وويل: قربان! راځئ کوټې ته.
هغوی کوټې ته لاړل او پر فرش کښېناستل.
بالخش وويل: پيراحمد راته هر څه تشرېح کړل.
د خان سلطان پلار په کراره وويل: هو، نيمه شپه وه چې په زوره کور ته راننوتل او خان سلطان يې بوتله.

بالخش- تاسو څه وکړل پلار؟
خان سلطان پلار- ما څه کولی شو؟ د کور د ټولو خلکو ژوند په خطر کې و.
بالخش- بس غلي پاتې شوئ؟
خان سلطان پلار- زما او له نورو کسانو له لاسه هېڅ کار نه کېده.
بالخش- خو زه بايد خپل انتقام واخلم.

د خان سلطان پلار چې په عمر برابر خو په اندام ډنگر سړی و، وويل: زه نه غواړم چې تا له خپلې پرېکړې راوگرځوم، خو غواړم پوه شم چې ته غواړې له کومه ځايه پيل وکړې؟ که ستا حسابونه غلط شي، موږ به ټول ووژل شو. بايد له تدبير نه کار واخيستل شي. ته غواړې امير د اترار سره مخامخ شې، هغه امير چې د سلطان محمد د مور، ترکان خاتون ملاتړ ورسره دی. بايد بې له فکره اقدام ونه کړې.

بالخش په ډاډه لهجه وويل: يقين وکړئ چې زه بې له تدبير اقدام نه کوم.
خان سلطان پلار- زويه! نو څه کوې؟
بالخش- اجازه راکړئ، اوس به څه ونه وایم، ځکه تر اوسه نه يم پوه چې له کومه ځايه بايد پيل وکړم.

د خان سلطان پلار وويل: راځه، لږ راته خپل د ځان په اړه ووايه... د مغول خان

هېواد ته چې ولاړې، هلته دې څه وليدل؟
بالخاش- جنگي او پياوړي سړي چې هېڅ ځواک يې مقابله نشي کولی.

خان سلطان پلار- دا ډېر ډارونکې دى.
بالخاش- په دى خبره بايد غاير خان پوهه شې.
خان سلطان پلار- هغه يو خودخواه او ناپوه انسان دى.
بالخاش- که د ترکان خاتون (د سلطان محمد مور) ملاتړ ورسره ونه لري، نو دى نشي کولى اترار کنټرول کړي.

د خان سلطان پلار وويل: ډېر ژر به غاير خان ستا د راتگ خبر شي.
بالخاش ورو سر وخوځاوه او ويې ويل: او شايد لا همدا اوس يې جاسوسانو خبر ورکړى وي! خو زه ډاډه يم، چې کله د سوداگرو کاروان اترار ته ورسېږي، د غاير خان جاسوسان به هڅه وکړي چې ما پيدا کړي.

پيراحمد وويل: لومړى ځاى چې پلټنه به يې وکړي، دا کور او د خان سلطان کور دى.
بالخاش مسکا وکړه او ويې ويل: بې گټې ده، ځکه زما هيڅ نښه به پيدا نکړي.
د خان سلطان پلار له ځايه پاڅېد او ويې ويل: زه بايد نور ولاړ شم.
بيا يې پيراحمد ته مخ کړ او ورته ويې ويل: بيرون څارنه وکړه.
پيراحمد له کوټې ووت، او بالخاش وويل: زما د راتگ په اړه دې هېچا ته څه نه وايئ.

د خان سلطان پلار وويل: په خداى قسم، که شکنجه مې هم کړي، ستا په اړه به هيڅ خبره ونه کړم.

بالخاش د هغه لاس ښکل کړ او ويې ويل: زما ژوند دې د خان سلطان قربان شي.
زه به هغه بېرته تاسو ته دروگرځوم.

د خان سلطان پلار وويل: هغه ستا ده، خو زه نه غواړم چې ته خپل ځان له خطر سره مخ کړې. خپل ځان ته پام کوه زويه!
بالخاش- يقين وکړئ، چې بيا به هم سره ووينو.

يو بل يې په غيږ کې ونيول.

کله چې سره بېل شول، د خان سلطان د پلار سترگې له اوبښکو ډکې وې. بالخاش وويل: پلار صبر وکړئ.

خان سلطان پلار وويل: هو، بله لار نه شته، بايد صبر وکړم.

بالخاش - خو زه هم بله چاره نه لرم، بايد خپل انتقام واخلم. دا ناپوه او خودخواه سړی بايد خپله ځای ته کښېنوم.

د خان سلطان پلار بې له دې چې نور څه ووايي، له کوټې ووت او د حويلۍ دروازې ته لاړ. کله چې دروازې ته ورسېد، پيراحمد ته يې وويل: زه وتلی شم؟ پيراحمد چې د دروازې په منځ کې ولاړ و، لږ شاته شو او ويې ويل: مهربانۍ څوک نشته...

د خان سلطان پلار په بېړه د بالخاش له کوره ووت او ژر له هغه ځايه لاړ. هغه ورځ تيره شوه. بالخاش يو شيبه هم د خان سلطان له فکړه او د غاير خان له انتقامه ونه وت. هغه خپل ځان د هغو خونړيو پېښو لپاره تيار کړی و، چې يا به پکې بريالی کېده يا به يې سر بایله. شپه نيمه شوې وه چې د بالخاش د کور دروازه وټکول شوه.

پيراحمد له وېرې له خوبه راويښ شو او ځان يې د بالخاش د کوټې دروازې ته ورساوه. هغه ورو دروازه وټکوله.

بالخاش له کوټې نه وويل: ما هم د دروازې ټک واورېده، لاړ شه وگوره دا څوک دی چې د شپې په نيمايي کې مزاحم شوی؟

پيراحمد - شايد د غاير خان خلک وي؟

بالخاش - شايد خو مهمه نه ده، زما فکر مه کوه.

پيراحمد - تاسو ځان پټ کړئ، زه به ورشم دروازه خلاصه کړم.

بالخاش - خپل پوهيږم ته ورشه دروازه خلاصه کړه.

پير احمد چې سخت وېرېدلی و، د کور دروازې ته روان شو. د دهليز څراغ يې له ديواله واخيست او په رېږدونکو قدمونو د دروازې خوا ته ورغی. کله چې دروازې ته ورسېد، څو شيبې ودرېد، بيا يې پوښتنه وکړه: څوک يې؟

- مه وېرېږئ! دروازه خلاصه کړئ!

- څه غواړئ؟

- دروازه خلاصه کړئ، پير احمد، موږ ستاسې دوستان يو!

پير احمد په شکمن حالت لاس په دروازه کېښود، نه پوهېده څه وکړي؟ دروازه خلاصه کړي که بېرته بالخاش ته ولاړ شي؟

ياد ته يې راغلل چې بالخاش ورته ويلي و دروازه خلاصه کړه. د دروازې له شا نه د يو سړي غږ راغی چې هغه يې په نوم ياداوه، خو دا غږ پير احمد ته نابلده و. غوښتل يې بېرته ولاړ شي او بالخاش ته يې ووايي، خو هماغه غږ بيا راغی: پير احمد! ولې ولاړ يې؟ موږ ستا او ستا د بادار دوستان يو. باور وکړه چې نه تا وژنو نه هغه. موږ پوهېږو چې بالخاش راغلی او اوس په خپل کور کې پټ دی. دروازه خلاصه کړه، زه ورسره خبرې لرم!

پير احمد وويل: خو زه مو نه پېژنم، نوم مو ووايست چې بالخاش ته يې ووايم، کېدای شي هغه مو وپېژني.

سړي وويل: بالخاش ته ووايه موږ له "هرسبان" راغلي يو، او "ايلي" پيغام درليږلی دی.

پير احمد- صبر وکړئ، زه به بېرته درشم!

- زر شه!

پير احمد په منډه ځان بالخاش ته ورساوه او هر څه يې ورته وويل.

بالخاش چې د "ايلي" نوم واورېد، سمدلاسه يې وويل: ژر دروازه ورته خلاصه کړه او ورته ووايه چې د دروازې څنگ کوټه کې دې انتظار باسي.

پیراحمد بېرته لاړ، خو لا هم ډاډه نه و، دروازه یې خلاصه کړه، څراغ یې پورته ونيو
کله چې نظر یې په دوو مغولي څېرو ولگیده، یو دم یې زړه ولړزېد.
پیر احمد- تاسو څوک یاست؟

هغه سړي چې مخکې ولاړ و، نرمه موسکا وکړه: ومې ویل کنه موږ له "هرسبان"
راغلي یو!

پیر احمد- تاسو دروغ وایاست!

- بالخاش چیرته دی؟

پیراحمد مخکې لاړ، هغه خونه یې پرانیسته چې دهلیز ته خلاصېده، څراغ یې دننه
یووړ او ورته ویې ویل: ننوزئ!

هغه دواړه مغول دننه شول. پیراحمد ژر ځان بالخاش ته ورساوه، چې همدا شیبه
خپلې جامې بدلولې.

بالخاش- هان پیراحمد! ناخوانده مېلماڼه دې وپېژندل؟

پیر احمد- هو قربان، یوازې له څېرو مې وپېژندل!

بالخاش- دا څه مانا؟

پیر احمد- دواړه مغولان دي!

بالخاش- مغول؟

پیر احمد- هو د دروازی څنګ کوټه کې منتظر دي.

بالخاش لږ وځنډل او ویې ویل: شاید غلط شوې اوسیدۍ د شپې په دې وخت کې د

اترار ښار کې او زما کور کې دوه مغول؟ دا ډېر جالب دی!

پیراحمد وارخطا وویل: قربان، باور وکړه چې غلط نه یم، د هغوی له څېرو هر څه

ښکاري، زه یې ښه پېژنم!

بالخاش په ارامه وویل: کېدای شي له مغولي سوداګرانو وی، اوس به پوه شو چې

ما سره څه کار لري!

بالخاش نور هغه پخوانی بالخاش نه و، اوس يې مغولانو ته له بل نظره کتل. پيراحمد فکر کاوه چې بادار به يې د مغولانو د نوم په اورېدو حيران شي، خو داسې ونه شول، لکه چې بالخاش يې تمه درلوده.

پيراحمد وپوښتل: دوی له تاسو سره څه کار لري؟
بالخاش وخنډل: دا بايد له دوی وپوښتم! دا دوزخي خلک عجيب دي! ته خو هغوی نه پېژنې. اوس لاړ شه، د دروازې څارنه وکړه، کوڅه هم وگوره!

بالخاش له ځانه سره وويل: خامخا سوباتای خپل د يو جاسوس سره راغلې، باور مې نه کېږي دومره زړور انسان؟!

څو شېبې وروسته چې پيراحمد بهرون راووته، بالخاش هم نېغ د هغې خونې پر لور لاړ چې مغولان پکې منتظر وو. د دروازې مخې ته څو شېبې ودرېد، بيا يې ورو دروازه پرانيسته او دننه شو. چې دواړه مغولان يې وليدل، يو دم يې زړه ولړزېد، ځکه يو يې هم ورته اشنا نه ښکارېدل.

بالخاش- تاسو څوک ياست؟

هغه منځنی ونه لرونکی سړی، چې له څهري زيات ډارونکي ښکارېده په نړۍ موسکا وويل: موږ ستاسې دوستان يو، البته بايد ومنم چې مخکې له دې مو ملاقات نه دی سره کړی، راشئ کښېنئ!

بالخاش په هماغه شکمن لهجه وويل: خو بايد پوه شم چې له ما سره څه کار لري؟ هغه سړي په نرم لهجه وويل: زه «چپه نويان» يم، دا بل زما ملگری دی، زما د سربازانو څخه.

بالخاش حيران شو: چپه نويان؟! دا نوم مې هېڅ نه دی اورېدلی.

چپه نويان په همغه نړۍ مسکا وويل: سوباتای نوم څنگه؟ هغه خو به دې اورېدلی وي؟

بالخاش- هغه تاسو دلته رالېږلي ياست؟

چپه نويان- هو، همداسي ده زه د سوباتای ملگری او همکار يم.

بالخاش په تونده لهجه وويل: دوه چټل جاسوسان!

چپه نويان په کلک وخنډل او ويې ويل: آرامه اوسه! موږ ستا کور ته د دوستۍ لپاره راغلي يو.

بالخاش- په دې نيمه شپه زما سره څه کار لري؟ چې زما خوب مو را خراب کړو؟
چپه نويان- بخښنه کوه نو چې ستا خوب کې مزاحمت وشو خو بل چاره نه وه.
بالخاش- خبره دې وکړه ولې راغلې ياست؟

چپه نويان- تا به خامخا د خان سلطان د تښتولو کيسه اورېدلې وي؟ اوس خو دا هم پوهېږئ چې غاير خان ستا د وژلو پلان درلود. که هغه خبر شي چې ته اترار ته راغلی يې، نو له هر ډول چل ول به کار واخلي چې تا په دام کې راکير کړي. ته خپله پوهېږې چې غاير خان څومره کينه اې سړې دې.

بالخاش د دروازې څنگ ته کښېناست، چپه نويان هم خپلې ځای خواته لاړ او تکیه ورکړه.

بالخاش وويل: تاسو يوازې د همدې خبرې د ويلو لپاره دلته راغلی ياست؟
چپه نويان په زيرکانه خندا وويل: ته يو زړور او بې باکه ځوان يې، بالخاش! خو هسې نه دا ستا په ذهن کې راشي چې د خان سلطان د ژغورلو لپاره د غاير خان ماڼي ته ورننوزې! که داسې احمقانه کار وکړې، نو ژوندی به ترې بهرون رانشې!

بالخاش په غوصه وويل: ته ډېر تند لهجه او بې ادبانه خبرې کوې!
چپه نويان په خندا وويل: خو زه ستا دوست يم او مجبور يم واضح درسره وغږېږم.
بالخاش په کلک لهجه وويل: خو زه داسې دوست ته هيڅ اړتيا نه لرم!
چپه نويان په آرامه خندا وويل: زه او سوباتای به لا هم انتظار وباسو، ځکه موږ باوري يو چې ته به ډېر ژر زموږ وړانديز ومنې. ځکه دا ستا د ژوندي پاتې کېدو يوازينۍ لار ده، چې له موږ سره کار وکړې.

بالخاش په کلکه وويل: زه مرگ ته تيار يم، خو له تاسو او سوباتای سره کار کولو ته نه!

چپه نويان يو نړۍ موسکا وکړه: زړور ځوان يې!

بالخاش- نور څه ويلو ته نه لرئ؟

چپه نويان- نه، خو زما خبرې مه هېروه!

بالخاش- زه پخپله پوهېږم چې څه وکړم.

چپه نويان وويل: که پوهېدې، بيا به خپل کور ته نه وې راغلی! لا هم ناوخته نه ده، که غواړې، له موږ سره به ولاړ شې.

چپه نويان او ملگری يې له ځايه پورته شول. بالخاش هم ودرېد. د مغول خان لوی جاسوس د دروازې خوا ته لاړ، کله چې د بالخاش مخې ته ورسيد نو ودرېد، او ورته ويې ويل: خان سلطان د غاير خان په ماڼي کې ده هڅه مه کوه چې د خلاصون لپاره يې ماڼي ته ننوځي. زه نور څه د ويلو لپاره نلرم.

دا يې وويل او له خپل ملگري سره بهر ووت. بالخاش يې پسې ونه خوځېد. هلته

ولاړ و چې د پيراحمد غږ يې واورېد: دا سوداگران تلای شي؟

بالخاش له کوټې نه په لوړ غږ وويل: هو، پرېږده چې ولاړ شي!

يوه شيبه وروسته، د دروازې خلاصولو غږ راغی. خو بالخاش د خان سلطان په فکر

کې ډوب و. د مغول خان د لوی جاسوس خبرې، پر ځای د دې چې د خان سلطان د

ژغورلو له فکره وباسي، دا هوډ يې نور هم پياوړی کړ. له ځان سره يې وويل: په هره

بڼه چې وي، زه بايد خان سلطان د غايرخان د ماڼي څخه وژغورم!

بالخاش د امير اترار ماڼي ته د دننه کېدلو لارې ډېرې بڼه پېژندلې.

پيراحمد- قربان، تاسې بڼه ياست؟

بالخاش- هو، ته اوس ويده شه!

پيراحمد احساس کړه چې بالخاش بشپړ بدل شوی. هلته د دروازې ترڅنگ ودرېد.

خو دقيقې وروسته بالخاش له کوټې راووت. د پيراحمد په ليدو يې وويل: ته لا هم

دلته يې؟

پير احمد- هو، ستاسې په انتظار وم، هغوی ستاسو سره څه کار درلود؟
بالخاش- ته باید پوه شي؟

پير احمد- آخر زه نه غواړم خپل بادار داسې غمجن ووينم.
بالخاش- د خان سلطان فکر مې آرامه نه پرېږدي!
پير احمد- خو تاسې باید هغه هېره کړئ!
بالخاش- هېر؟ نه، هيڅکله هم نه، زه به يې هرومرو بېرته خپل ځان ته راوړم! اوس ولاړ شه ويده شه!

څو شېبې وروسته، د بالخاش کور په ژور سکوت کې ډوب شو...
بالخاش پرېکړه وکړه چې د راتلونکي شېبې په تياره کې به د امير اترار ماڼي ته ننوځي.

د اترار ښار، د غاير خان مرکز، د شېبې په چوپتيا کې ډوب و. د دې ښار په يوه کوڅه کې يو هوډمن سړی چې د خپلې تېرې تورې لاستي يې په مټه کې کلک نيولې وه، د ديوالونو ترڅنګ چټک گامونه اخېستل. کله چې به يې د شېبې د ساتونکو قدمونه واورېدل، ځان به يې ديوال ته ورنږدې کړ، او کله به يې چې احساس کړه خطر تېر شو، نو بيا به يې خپله لار ته دوام ورکړ. دا ځوان سړی بالخاش و، هغه چې د خان سلطان د ژغورلو لپاره، هغه نجلی چې زړه يې ورپورې تړلی و، خپل ځان يې له خطر سره مخ کړی و.

هغه نيت درلود چې د شېبې په دې ناوخته ساعت کې د امير اترار ماڼي ته داخل شي او خان سلطان وژغوري، دا يو پردی سړی نه و. د ښار له تنګو کوڅو سره ښه بلد و او ښه پوهېده چې له کومې لارې کولی شي ځان د غاير خان ماڼي ته ورسوي. تر دې

مخکې چې له کوره ووځي د خان سلطان پلار او پيراحمد ډېر کوشنې وکړ چې له دې کاره يې منع کړي. خو بالخاش، دا زړور او بېباک ځوان، د دوی خبرو ته هيڅ ارزښت ورنه کړ. هغه يواځې يو هدف درلود: خان سلطان د غاير خان له ماڼي څخه ژغورل. هيڅ ځواک نشو کولی هغه له خپلې پرېکړې راوگرځوي. کله چې د "قره سو" کوچنۍ کوڅې ته ورسېد، ناڅاپه د شپې د ساتونکو د پښو غږ چوپتيا ماته کړه.

بالخاش په بېرې ځان ديوال ته ورنږدې کړ او سترگې يې د کوڅې سر ته خښې کړې. لږه شېبه نه وه تېره چې د ساتونکو د مشعلونو رڼا د کوڅې فضا روښانه کړه. يوه نرۍ ويړه د بالخاش زړه ته لوېدلې وه، بالخاش کوڅې ته داخل شو، احساس يې وکړ چې خطر ورنږدې کيږي. هغه شا ته وکتل د کوم لارې څخه چې راغلی و، او بيا يې د کوڅې سر ته پام شو. د شپې گرزیدونکي ساتونکو خبرې يې واوريدې، لږ وروسته يې دوی د کوڅې په سر کې وليدل.

شپې گرزیدونکي ساتونکي هلته ودرېدل. بالخاش د ويرې خپله ساه بنده کړه، د خولې څاڅکې يې پر تندي او مخ ولاړې وې. له ځانه سره يې وويل: که دوی ديخوا راشي، زه به دواړه ووژنم.

دا ډېر خطرناک شېبې وې. ناڅاپه، دوه شپې گرزیدونکي ساتونکو هغې کوڅې ته داخل شول، چې بالخاش په منځ کې پټ و. دوی په درنو گامونو راروان وو، خطر هره لحظه نږدې کېده. بالخاش لاهم د خپلې توري لاستی کلک نيولی و او سترگې يې پر هغه دو خښ کړې وه. په گډو وډو فکرونو کې يې د خلاصون لاره لټوله يا به خپل د پټنځای څخه وځي او تېښتي به يا به همدلته پاتې کيږي او د دوی دواړو سره جگړه کوی. ډېر وخت نه و، بايد يو انتخاب يې کړی وای. بالاخره، هغه د لومړۍ لارې پرېکړه وکړه او ناڅاپه په همغه لاره يې منډه کړل چې راغلی وو.

شپې گرزیدونکي ساتونکو يو څو شيبې حيران ودرېدل، بيا ناڅاپه يو يې چغه کړه: ودرېږه!

خو بالخاش لا هم منډې وهلې. کوڅه تنګه او اوږده وه. ساتونکو خپلې توري له ټېکو را وایستې او د ده پسې یې منډې کړې. هغه ساتونکي چې مشعل یې په لاس کې و، د بل نه مخکې و، او د "ودرېږه" چغې یې د کوڅې چوپټیا او ارامي ماتوله. بالخاش په منډه و، ساه یې لنډه لنډه اخېستنه. له ځانه سره یې وویل: "که د دوی چغې د نورو ساتونکو غوږونو ته ورسېږي، بیا به ټولې لارې را باندې بندې شي. هغه یوه داسې ځای ته ورسید، چیرې چې دوه کوڅې سره نښلول شوې وې.

بالخاش ژر ښي اړخ ته وګرځېد او د یو دېوال تر شا ودرېد د ساتونکو د درنو ګامونو اوازونه، چې چټک راتلل، لا پسې نږدې کېدل. کله چې د مشعل رڼا ځای روښانه کړ، بالخاش د برید لپاره چمتو شو. د تېښتې پر مهال یې د دواړو له منځه وړلو نقشه جوړه کړې وه. هغه د کوڅې په اول سر کې، د دېوال تر شا پټ و. لومړنی ساتونکي چې مشعل یې نیولی و، چټک راغی. بالخاش د فرصت نه استفاده وکړه، پښه یې د هغه مخې ته کیښوده. ساتونکي خپل تعادل له لاسه ورکړ، مخامخ پر ځمکه ولوېد، او مشعل یې له لاسه وغورځېد.

بالخاش په بې ساري چټکتیا ځان مشعل ته ورساوه، پورته یې کړ، او په دویم ساتونکي یې برید وکړ.

بالخاش - وسله وغورځوه او تسلیم شه!

ساتونکي یو ګام شاته واخیست او په غوسه یې وویل: ته څوک یې؟ توره او مشعل وغورځوه او ځان تسلیم کړه!

بالخاش وخنډل او ویې ویل: خپل وخت ضایع کوې، احمقه!

بیا یې ناڅاپه برید وکړ. ساتونکي د مشعل له وېرې یو ځل بیا شاته ولاړ. بالخاش هغه داسې حالت ته راوست، چې شا یې دېوال ته و. په همدې حال کې، بالخاش پام هغه بل ساتونکي ته هم وه چې پر ځمکه غورځېدلې وو، هغه ساتونکي چې پر ځمکه غورځېدلې وو له ځمکې را پورته شو، ترڅو خپل د ملګري سره مرسته وکړي. د بالخاش پام هم هغه ته وشو. بالخاش پر خپلو قوي لاسونو او د مشعل پر رڼا باور

درلود. كله چې دويم ساتونكي پرې راودانگل، بالخاش په ناڅاپي حرکت مشعل د هغه مخ ته وروغورځاوه. ساتونكي د وېرې نه غږ كړ، لاسونه يې د سوځيدلي مخ پوښلو ته ونيول، او پر ځمكه راوغورځېد.

بالخاش لومړي ساتونكي ته چې د ديوال سره جوخت ولاړ و وويل: اوس ستا وار دی، چې د وينو ككړ جسد دې د ملگري تر څنگ واچوم. ساتونكي چې خپل د ملگري د بد حالت په ليدو غوسه ورغلې وه په قهر يې وويل: فكر مه كوه چې زما نه به وتښتي! بالخاش په كينې او غوسه وويل: احمقه! لا هم چانس لرې، كه خپل ژوند غواړې، وتښته. خو نه، ته بايد ووژل شې!

ساتونكي سره له دې چې پوهيدو، مقابل لوری يې پياوړی حريف دی، بيا هم د احمقانه زپورتيا له مخې، د هغه د وژلو هڅه كوله. په همدې حال كې، د سوځيدلي ساتونكي ناری د كوڅې آرامتيا له منځه يووړه. خو د سيمې خلكو كې هېچا دا جرئت نه درلود، چې د خپل كور دروازه خلاصه كړي.

بالخاش ځان قصداً شاته كش كړ، داسې يې وښوده لكه مقاومت نشي كولاى. ساتونكي چې دا وليدل، زړه يې غټ شو او په چټكۍ سره يې د بالخاش د وژلو هڅه وكړه. بالخاش چې دېوال ته يې شا ورنږدې شوه، په آرامۍ يې بريدونه تم كول او ناڅاپه، هغه خپله ځانگړې تكتيكي تگلاره وکاروله. يو دم يې ځان غاړې ته كړ، د ساتونكي توره د دېوال سره ولگيد. دا تر ټولو ښه فرصت و! بالخاش خپل تورې د هغه په اړخ ورننه ايستله. د ساتونكي د درد نه فرياد وكړ. بالخاش خپل توره بېرته راويست. ساتونكي د هغه خواته راوگرځېده دوه درې گامه وړاندې واخيستل، خو نور يې نشوای زغملای توره يې له لاسه وغورځېده او په پای كې پر ځمكه ولوېد.

د هغه غږ ورو ورو كمزورې كېده، بالخاش وخنډل او له ځانه سره يې وويل: غايرخان بايد پوه شي چې بالخاش څوك دی.

هغه په چټکو کامونو روان شو، توره لا هم په لاس کې وه، احتیاط یې نه پرېښود. هغه غوښتل چې د سهار رڼا دمخه خان سلطان د امیر اترار د ماڼي څخه وباسي. عجیب ځواک یې پیدا کړې وو، داسې چې د هېچا څخه یې ویره نه درلود، نه د غایر خان د ساتونکو څخه او نه هم پخپله د غایر خان څخه. نیمه شپه وه چې ماڼي ته ورسېد. د غایر خان د ښځو حرمسرا د ماڼي ترشا و، او هلته د رسېدو لپاره گڼې لارې موجودې وې. خو د قصر او حرمسرای ساتونکي شپه او ورځ په ساتنه ولاړ وو. بالخاص د حرمسرای ته د ننوتلو لپاره د طویلي بام غوره کړ، ځکه هلته خطر لږ و.

د اسونو طویله د یوې پراخې کوڅې په پای کې و. بالخاص، چې شا یې دیوال ته نږدې نیولې وه او شاوخوا یې څارله، مخکې لاړ. د کوڅې سر ته چې ورسېد، یو ساتونکی یې ولید چې د مشعل تر څنګ ولاړ و. له ځانه سره یې وویل: دا خامخا زما له سرتېرو څخه دی. له دې ځایه به په اسانه تېر شم. هغه خپله توره په غلاف کېښوده او عادي بڼه یې غوره کړه، بیا یې د کوڅې لور ته کامونه واخیستل.

- ودرېږه! ته څوک یې؟

دا د ساتونکي غږ و چې بالخاص ته یې د درېدو امر وکړ.

بالخاص په پیاوړي غږ وویل: یو آشنا!

ساتونکي ویوښتل: د شپې نښه ووايه!

"دا یو رقم کوډ دی د لفظ په شکل چې د هغه پر اثاث دوی پوهیږي چې مقابل لوری خپل دی که دښمن؟"

بالخاص ورغبرګه کړه: راته را نږدې شه، زه د لری ځایه راغلی یم او د غایرخان لپاره مهم پیغام لرم. د شپې نښه هم نه پوهېږم.

- له کومه ځایه راغلی یې؟

بالخاص- د هرسبان څخه.

ساتونکی ورو ورو د بالخاص خواته نږدې شو، کله چې څو قدمی کې ورسیده نو

بالخاص یې وپېژانده او ویې ویل: بالخاص! تاسو په دی وخت ښاغلی؟

بالخاش وخنډل او ويې ويل: هو، زه يم.

- راځې چې زه تاسو د محافظينو مشر ته بوځم.

بالخاش - نه، اړتيا نشته!

ساتونکی حيران شو: ولې؟ ايا تاسو نه غواړې چې خپل پيغام امير ته ورسوې؟

بالخاش ناڅاپه، په تيز حرکت سره، د ساتونکي تر ستوني خنجر کېښود او وخنډل:

اوس د شپې نښه راته ووايه!

ساتونکی وارخطا شو، په مات غږ يې وويل: ته پوهېږې چې څه کوي؟

بالخاش په سره لهجه وويل: هو ښه پوهېږم، وخت مه تېره وه د شپې نښه ووايه!

ساتونکی په ويړه وويل: که ډاډ راکړې چې ما نه وژني نو درته وایم!

بالخاش په چالاکي وويل: ته په امان کې يې ووايه!

- شين گوتمه!

بالخاش - باوري يې چې همدا نښه ده؟

- هو، جناب، که دا ووايي، نو قصر ته داخلېدای شي!

بالخاش لږ سوچ وکړ، بيا ناڅاپه خنجر يې د ساتونکي ستوني ته ننويست او ستوني

ورته خېړۍ کړو د هغه د خيړۍ شوی ستونې څخه خپ غږ راووت خو بالخاش وخت

ورنکړو او په پښه يې وواهه او پر ځمکه يې وغورځاوه. له دې وروسته، چټک د

کوڅې لور ته لاړ، چېرته چې هيڅ ساتونکی نه و.

بالخاش د طويلی دیوال ته وخوت، بام ته ورسېد او د حرمرای دننه يې وکتل. د

ځينې کوټو د کړکۍ څخه روښانې راتلل هغه له ځان سره وويل: هرومرو خان

سلطان د همدې خونو په يوه کې ويښه ناسته وي ترڅو زه هغه وژغورم.

هغه د يو غټ ونې له څانگو ځان ښکته کړ. سره له دې چې زړور سړی و، خو بيا هم

زړه يې په ټکان و. پوهېده چې ځان خطر ته اچوي، چې پايله يې يا مرگ دی يا بريا.

هغه دا فکر کاوه که ونیول شی څه کار به ورسره وکړي؟ دا فکر د هغه زړه کې لږ

ويړه پيدا کول، د دیوال څنګ کې ولاړ وو او فکر يې کاوه چې د کوم خوا څخه ولاړ

شې؟ خپل پر لستونې خپل د تندۍ خوله پاکه کړه او روان شو، کوم لاره چې هغه ټاکلې وه د ونو ترمنځ تېرېده او د حرمرای مخي ته وتل. باغ په یو دروند او هیبتناکه چوپتیا کې ږوب وو.

هغه سړی چې خان سلطان یې په زوره خپل ماڼي ته راوړی وه په همدې حرمرای کی خپل د یوې ښځې څنگ کې په بیغمه خوب ویده وو، که څه هم بالخاش د هغه ځای چاپیریال سره بلد وو خو د هغه وېره له دی وه چې د شپې نښه "شین گوتمه" و نه اوسېږي! د ونو د منځ څخه چې تېر شو د یو ساتونکي غږ چې د حرمرای مخي ته ولاړ وو هغه ځای پر ځای و درو، ساتونکي مخ ته راغی او ویې پوښتل: ته څوک یې؟ مه خوځېده.

بالخاش په لوړ غږ وویل: آشنا یم!

- د شپې نښه؟

بالخاش - شین گوتمه!

ساتونکي اجازه ورکړه چې تېر شي، بالخاش په چټک گامونو د حرمرای خواته روان شو چې همغه ساتونکي یو ځل بیا ورباندې غږ کړل او ویې پوښتل: له کومه راغلی یې؟

بالخاش ته د ساتونکي غږ آشنا ښکاره شو ودرېد او وویل: زه د امیر اترار لپاره مهم پیغام لرم!

- خو ته حرمرای ته د ننوتلو اجازه نه لرې، همدلته صبر وکړه ترڅو زه د حرمرای مشر ساتونکي ته خبر ورکړم!

بالخاش وخنډل: نو ژر شه، ملگریه!

ساتونکی ور نږدې شو، ترڅو دا په نیمه شپه کې راغلی کس وپېژنی چې څوک دی؟ کله چې یې وپېژانده، حیران شو: تاسو بالخاش!

بالخاش وخنډل، خپل لاس یې د ساتونکي پر اوږه کېښود او ویې ویل: زه له لرې

ځايه راغلی يم او بايد خامخا غايرخان ووينم.

- د شپې نېنه چا تاسو ته وښودل؟

بالخاش- د ماڼي مخي ته چې کوم سرتيري وو.

ساتونکي- نو اجازه راکړې ترڅو مشر ساتونکي ته خبر ورکړم.

بالخاش- نه، اړتيا نشته. ته لاړ شه، زه به يې خپله ووينم.

ساتونکي وپوښتل: ايا د چنگيز خان څخه مو کوم پيغام راوړی؟

بالخاش- هو، ملګريه.

ساتونکي ځان شاته کش کړ او ويې ويل: د حرم سرا د ساتونکو مشر خونه د ماڼي

ترشا ده، که غواړې زه درسره ولاړ شم؟

بالخاش په جدي او کلک غږ وويل: ته د خدمت حال کې يې او يو سرتيري هېڅکله

نه بايد خپل د خدمت ځای پرېږدی.

د دې خبرور وروسته روان شو چې د حرم سرا د مشر ساتونکي خونې ته لاړ شي،

خو کله چې د ماڼي شاته تاو شو، د ديوال تر سيوري لاندې پټ شو. غوښتل يې ډاډه

شي چې ساتونکی پرې شک نه کوي. وليدل چې ساتونکی د ماڼي مخې ته قدم

وهي، نو زړه يې ډاډه شو. يوه شېبه يې فکر وکړ چې څه وکړي؟ بيا يې ورياد شول

چې د حرم سراي شاته بله دروازه هم شته. په چټکۍ او احتياط سره د مشر

ساتونکي له خونې تير شو. د خونې خراغ روښانه و، او ښکاره وه چې لا تر اوسه نه

وو ويده شوی له ځانه سره يې وويل:

بايد تر دې مخکې چې ساتونکي زما په نيت پوه شي، خان سلطان له دې زندانه

خلاص کړم.

کله چې د ماڼي شاته ورسيد، نو نظر يې په يو ساتونکي ولګېد دلته يې نو کوم بهانه

او چل نشو کولې مجبور و مخامخ ورسره مخ شي، ورو ورو د هغه لوري ته ورغی.

ناڅاپه ساتونکي شا ته وکتل، خو له دې مخکې چې غږ پورته کړي، بالخاش پرې ور ودانگل. دواړه پر ځمکه ولویدل.

بالخاش د ساتونکي ستونۍ په خپلو قوي گوتو کلک ونيو، غږ يې په ستوني کې بند شو. بيا يې د هغه سر څو ځله پر ځمکه وواهه، ترڅو چې ډاډه شو هغه بې سده شوی دی. کله چې يقيني شو چې ساتونکی نيمه بې سده دی، د يوه نږدې ونې تر څنګ يې کش کړ. وروسته يې د ماڼۍ لور ته وکتل، په بېړه يې ځان دروازې ته ورساوه. غوښتل يې دروازه وازمايي، خو ويې ليدل چې لا دمخه خلاصه ده. ورو يې خلاصه کړه او دننه ولاړ.

هلته يو عجيب سکوت خپور و. څراغونه بل و، خو د حرم سراي دروند سکوت وېرونکې فضا رامنځته کړې وه. بالخاش شاوخوا وکتل، نه پوهېده له کومه بايد پيل وکړي. پوهېده که کوچنی غږ هم پورته شي، ژوند به يې له خطر سره مخ شي. يو دم پرېکړه يې وکړه چې که څوک يې مخه ونيسي، له توره به کار اخلي.

مخکې يې يو پراخ دهليز وليد، چې دواړو غاړو ته يې څراغونه نصب وو. يو خاص بوی يې احساس کړ. څو قدمه وړاندې ولاړ، د يوې خونې مخې ته ودرېد. حيران و چې څه وکړي. ناڅاپه بېرته راوگرځېد او له ماڼۍ څخه ووت.

له ځانه سره يې وويل: بايد د ساتونکو مشر راگير کړم! هغه يوازینی کس دی چې کولای شي ما د خان سلطان خونې ته ورسوي. د ساتونکو مشر د خونې څراغ لا هم بل و. ور روان شو، ورو يې دروازه وټکوله.

له دننه د يو سړي غږ راغی: څوک يې؟
بالخاش- زه يم د ياتونکو له ډلې څخه!

د ساتونکو ډلې مشر چې تازه يې بستر ته ځان اچولی و، راپاڅېد. څراغ يې لا روښانه و. دروازه يې خلاصه کړه، خو ناڅاپه د بالخاش د توري څوکه يې پر سينه ولگېده، او هغه يې بېرته کوټې ته دننه کړ.

ساتونکي مشر چې له وېرې يې غږ لړزېده، وويل: ته... ته بالخاش نه يې؟"
بالخاش، چې تازه يې پښه د کوټي دننه ايښې وه، وويل: هو، زه خپله يم، زور سړي!
د ساتونکو مشر وپوښتل: ته دلته څه کوي؟

بالخاش- د دې پوښتني په ځواب ته ښه پوهېږې، چې ما ولې خپل ژوند له خطر سره
مخ کړی؟!

- زما څخه څه غواړي؟

بالخاش د ساتونکو مشر ته نږدې شو، شا يې ديوال ته ولگول او په جدي غږ يې
وپوښتل: خان سلطان چېرې ده؟

د ساتونکو مشر چې له وېرې يې رنگ الوتی و، وويل: زه... زه نه پوهېږم، باور وکړه!
بالخاش توره لږ ورنژدې کړه. د ساتونکو مشر د درد احساس وکړ، وېرېدلې يې وويل:
څه کوي؟

بالخاش په سره سينه وويل: غواړم تا ووژنم.

د ساتونکو مشر چې له وېرې يې زنگونونه لړزېدل، وويل: نه... ته دا کار نشې کولی!
بالخاش- ولې نه؟ ډېر اسانه کار دی، که ځواب دې را نه کړ، د تورې څوکه به دې زړه
ته نښاسم.

د ساتونکو مشر چې له وېرې يې خوله وچه شوې وه، وويل: ته خپل ځان مرګ ته
ورکوي، ستا دا کار لېونتوب دی زما خبره واوره په کوم لاره چې راغلې يې په هماغه
لاره بېرته لاړ شه.

بالخاش په پوسخند وويل: زه بايد ډېر پخوا وژل شوی وای، خو گوري چې لا ژوندی
يم نو وخت مه ضايع کوه، خان سلطان چېرې ده؟

د ساتونکو مشر چې غږ يې لړزېده وويل: ته نشې کولی خان سلطان له دې ځايه
وباسې!

بالخاش- مطلب پوهيږې چې هغه چېرته ده؟

- هو، زه پوهيږم. خو ته بايد خپل د ځان په اړه فکر وکړې، د خان سلطان فکر له

ذهنه وباسه.

بالخاش- دا خبرې به دې غاير خان ته كړي واى، ممكن هغه منلى واى.
- ته ليونى يې! كه ساتونكي تا ونيسي، ټوټه ټوټه به دې كړي.

بالخاش- كوم ساتونكي؟ ټول ما پېژني آيا نه وينې؟ چې زه ستا تر كوټې راغلې يم.
- تر يوه حده به ستا خبره منې خو هغوي هېڅكله د غاير خان له حكم څخه سر غړونه نشي كولى.

بالخاش- بالاخره، وايې چې خان سلطان چېرته ده او كه نه؟
- هو، البته وايم. لږ صبر وكړه...

زور ساتونكي هڅه وكړه چې بالخاش له خپل تصميم څخه را وگرځوي، خو بالخاش چې پرته له خان سلطان بل هېڅ فكر نه كاوه، له قهر او كينې پك وخنډل او زور سړي ته يې وويل: لكه چې ته نه غواړې د سبا لمر ووينې!
د ساتونكو مشر وېرېدلى شو او ويې ويل: سمدې اوس وايم! خان سلطان نن شپه د امير اترار په كوټه كې ده ...

بالخاش چې دا خبره واورېده، د هغه د غاړې رگونه وپرسېدل، څېره يې د وينې له قهره سره شوه، داسې احساس يې وكړ چې كوټه يې د سر شاوخوا تاوېږي، يو وحشي حالت يې پيدا كړ، غاښونه يې سره كلك كړل او ويې ويل: اممم دا خو بيخې ښه شو اوس به زه غاير خان ووژنم او بستر به يې د هغه په وينه سره كړم!
د ساتونكو مشر ورته وويل: اوس لاړ شه، او خپل ځان مرگ ته ورکړه.
بالخاش له قهره وخنډل او ويې ويل: دواړه به يو ځاى لاړشو!
- خو ما خو درته وويل چې خان سلطان چېرته ده؟ كه كولاى شې، لاړ شه او وژغوره يې!

بالخاش په كلكه وويل: ته هم له ما سره ځې! حركت وكړه.
- نه! ما پرېږده!

بالخاش- حرم سرا ته د ننوتلو لپاره ستا شتون ته اړتيا لرم.

او د هغه د کمیس یخن ونيو او د کوټې دروازی خواته یې ټیله کړو، خپله توره یې غلاف کړه او خپل خنجر یې کلک لاسونو کې ونيو او هغه ته یې وویل: که غږ دې پورته کړ، دا خنجر به دې په زړه ننباسم! نو هڅه وکړه چې خاموش اووسې!

دواړه له کوټې ووتل او د حرم سرای د ودانۍ په لور روان شول. د ساتونکو مشر غوښتل له هغه دروازې ننوځي کوم چې ساتونکي لري خو بالخاش ورته وویل: کوښښ مکوه چې ما ته چل راکړي له ما سره راکه له دیکخوا.

زاره سړی لکه یو کوچنی چرگ و چې د عقاب په منگولو کې راگیر شوی وي. هغه لږژبده. زنگونونه یې دومره طاقت نه درلود چې خپله ځان پر ځای ودرولي شي، پښې یې پر ځمکه کشېدلې بالخاش هغه د اوږو څخه نیولی و. کله چې دوی ودانۍ ته ورسېدل، دساتونکی مشر په حیرت سره وویل: ساتونکی چیرته دی؟ بالخاش چې له غصې سره خندل وویل: د هغه غم مه کوه، د هغه ونې لاندې ارام کوي.

- نو تا هغه وژلي؟

بالخاش- نه یوازې بې هوشه شوی دی، ښايي مړ شوی هم اوسېږي نه یم خبر! ساتونکی په ارامه سره د شونډې لاندی یو څه وویل کله چې بالخاش وپوښتل: څه وایې؟ ساتونکی وویل: دعا کوم.

بالخاش هغه ته اشاره وکړه دواړه د زینو څخه پورته شول، او ودانۍ ته ننووتل. د هغه ځای خاموشي اوس بالخاش ته ډارونکي نه وه، ځکه چې د ساتونکو مشر د لاری ښودلو لپاره ورسره و. هغه خپل د ژوند څخه لاس مینځلې وو او پرېکړه یې کړې وه چې همدا شپه به د غایر خان ژوند ته هم د پای ټکي کېږدي. د ساتونکو مشر پر دیوال تکیه کړی و، مخ یې ژیر شوی و او سترگو کې یې ژوره ویره وه. هغه پوهېدی چې دا پیښه هر رقم پای ته ورسېږي بیا هم هغه ژوندی نه شی پاتې کیدلې، هغه یوځل بیا هڅه وکړه چې بالخاش له دې کاره راوگرځوي.

بالخاش بد بد وروکتل او ویې ویل: بې عقل زاړه سپړي، غایر خان زما څخه هغه یوازینی کس چې ما یې پخاطر ژوند کاوه په زور راڅخه اخیستی، هغه خپل د دې بد پلان د سرته رسولو لپاره ما ته دنده راکړه ترڅو په لاره کې مې ووژني، خو زه ژوندی پاتې شوم چې له هغه انتقام واخلم. ساتونکو مشر- کرار خبرې وکړه. بالخاش- راوښه.

- زه یوازې د غایر خان د خوب خونه درېښایم. بالخاش- ته د هغه د باوري کسانو څخه یې، هغه چې کله صدا غږ د دروازې شاته واورې نو سمډلاسه به دروازه خلاصه کړې او هغه وخت به زه د هغه چاره وکړم.

په همدې وخت کې چې دوی دواړو خبرې او مشورې کول د دوی ترڅنګ چې کوم کوټه وه د هغې دروازه په ارامه توګه پرانېستل شوه او یوه ځوانه او ښایسته ښځه چې سپین اوږد کمیس یې اغوستی و، په دروازې کې څرګنده شو، هغې د ساتونکو مشر او بالخاش ته وکتل او ویره یې پیدا کړه، ځکه چې هغه دواړه یې هېڅکله نه و لیدلي او نه یې پېژندل، هغې فکر وکړ چې بالخاش یو د ساتونکو څخه دی، نو خپل بدن یې د دروازې پر لور راکش کړو او په ارامه یې پوښتنه وکړه:

- څه پېښ شوي دي؟

بالخاش په غوسه د ساتونکو مشر ته وکتل او ورته یې په سترګو سترګو کې څرګنده کړه چې که هغه حقیقت ووايي نو ژوندي به پاتې نه شي. د ساتونکو مشر وویل: هیڅ خبره نشته اغلې مهرباني وکړئ تاسو استراحت وکړئ، موږ یو مهم پیغام راوړی چې همدا اوس یې باید امیرا اترار ته ورسه وو.

ځوانه ښځه چې د غایر خان له ښځو څخه یوه وه، په داسې حال کې چې سترګې یې بالخاش ته وې او په خپلو شونډو یې یو نرمه موسکا راوړې وه، په ارامه توګه خپل ښایسته بدن خونې ته دننه کړ او دروازه یې وتړله. بالخاش د ساتونکو مشر ته

اشاره وکړه چې مخکې لاړ شي او په ارامه يې وويل: اوس تازه پوهيږې چې څه بايد وکړې؟

هغه په اندېښنې سره وويل: ته هم بايد پوه شي چې له دې ځايه ژوندی نه شي وتلې، لا هم وخت شته چې ځان وژغورې. بالخاص- زما په فکر کې مه اوسېږه. - ته يو بې عقل ځوان يې. بالخاص- ژر به حقيقت واضح شي.

دوی د هغې خونې مخکې ته ورسيدل چې لويه دروازه يې درلوده. د ساتونکو مشر خپل لاس خپل پر زړه کېښود او وويل: دا د غاير خان د خوب خونه ده، خو خان سلطان دلته نشته. ما تا ته دروغ وويل، هدف مې دا و چې تا له هغه پريکړې چې کړې دی وه منصرف کړم.

بالخاص د ساتونکو مشر شاته کش کړ او ويې ويل: ته يو دروغجن سپی يې، داسې کار مه کوه چې جسد دې دلته وغورځوم، ما د خان سلطان د ژغورلو لپاره خپل ژوند په خطر کې اچولی دی د هغې خونه چيرته ده؟

د ساتونکو مشر د لاس په اشاره هغه دروازه وښوده چې د تالار په بل اړخ کې وه او ويې ويل: هغه هلته ده، خو ته يې له حرم سرا بهر نه شي راوستلی. بالخاص ورته وويل: خو زه دا کار کوم.

د ساتونکو مشر ورته وويل: خپل پر ځان رحم وکړه ځان مرگ ته مه ورکوه. بالخاص ورته ځواب ورکړ: دا خبرې خپل ځان ته وکړه.

وروسته يې د ساتونکو مشر ته اشاره وکړه چې هغه دروازی خواته روان شی، مخکې له دې چې دروازه وټکوي کرار يې د ساتونکو مشر ته وويل: که بل څوک غير له خان سلطان دروازه پرانيزي، زه به تا ژوندی پرېښدم.

ساتونکو مشر وويل: باور وکړه، خان سلطان به پخپله دروازه پرانيزي.

بالخاص په آرامه سره يوه ځل دروازه ووهله، لږ وخت يې انتظار وکړ، ځواب يې ونه

موند. بیا یې دوه ځله دروازه ووهله، د دروازی تر شا د خان سلطان آواز واورېدل شو چې په آرامه یې وویل: څوک یې؟

بالخاش د هغه آواز په اورېدو سره سترگې یې روښانه شوې او خپل په بدن کې د تودوخي احساس وکړو، ده خپل خوله د دروازې خواته نږدې کړل او په آرامه یې وویل: زه یم...

خان سلطان د هغه آواز په اورېدو سره حیران او وډار شول، او د ځان سره یې وویل: هغه څنګه دلته راغلی؟ بیا یې په ټیټ غږ وویل: زه نه غواړم چې دوی تا ووژني... واپس ولاړ شه دلته خطر دی.

بالخاش ورته وویل: تر دې چې ناوخته شې دروازه پرانیزه، زه باید تا د دې ځای څخه ویسم.

خان سلطان په لږزنده غږ وویل: هغوی به تا وژني، زه نه غواړم چې ته زما لپاره ووژل شې. له دې ځایه لاړ شه، مه پرېږده چې زه ټول عمر په دې غم کې ژوند وکړم. بالخاش په کلک غږ وویل: خو ما خپل ژوند ستا د ژغورلو لپاره په خطر کې اچولی دی. مخکې له دې چې کوم شور پورته شي، دروازه پرانیزه. د ساتونکو مشر چې خپل ژوند په خطر کې لید، په ټیټ غږ کې وویل: نن ماښام ته موږ ټول وژنې، غایر خان هغه څوک نه دی چې تا ژوندی پرېږدی ستا دا جرات هغه دې ته اړ کوي چې تا جلاد ته وسپاري.

بالخاش له سخت نظر سره وویل: ته دی خوله بنده وی یا زه یې دربنده کړم؟ او بیا یې په آرامه سره دروازه ووهله. خان سلطان دروازه پرانېسته، او بالخاش چې د ساتونکو مشر څخه یو لحظه هم غافل نه و، هغه په اطاق کې واچاوو او خپله هم دننه ته ورننوت او دروازه یې بنده کړه. خو شېبې یې یو بل ته وکتل، او ناڅاپه خان سلطان ځان د بالخاش په غېږ کې واچاوو او په داسې حال کې چې ژاړل یې وویل: ما له دې ځایه بوزه.

د ساتونکو مشر وویل: ولې ځنډ کوئ؟ تېښته وکړئ!

بالخاش د خان سلطان مخ ښکل کړو او ویې وویل: تر دې چې ناوخته شې باید د دې ځای څخه و تېښتو خو مخکې له دې چې لاړشو باید دا زوړ سړی آرام کړم. ځکه چې ښایي هغه د ساتونکو سره اړیکه ونیسي او موږ په گیر ورکړئ!

د ساتونکو مشر په ویره سره لاسونه پورته کړل او ویې ویل: نه، زه هېچا ته خبر نه ورکوم، ما مه وژنه.

خان سلطان وویل: نه، ته نباید هغه و وژني.

بالخاش خپله توره راکښته کړه، لاستي یې په خپل لاس کې ټینګ کړ، او په داسې حال کې چې سترګې یې پر زوړ سړی وې، ویې ویل: له ځایه دې حرکت مه کوه!

د ساتونکو مشر وویل: د دې څخه مخکې چې ناوخته شئ تېښته وکړئ. زه ستاسو په اړه اندېښمن یم.

بالخاش - بېخود، بیعقل ته زموږ په اړه اندېښنه لرې که د غایر خان؟

بیا یې دروازه پرانېسته او بهر ته یې وکتل. کله چې ډاډمن شو چې په تالار کې هیڅوک نشته او ټول شیان په خاموشي کې ډوب دي، نو د خان سلطان لاس یې ونيو او دواړه له اطاقه بهر ووتل. د ځوانې ښځې زړه په سینې کې ټکان خوړو. ویره او ډار پر هغې سیوری غوړولی وو، خو بالخاش هیڅ ډول ویره نه درلوده. هغه یوازې خان سلطان ته فکر کاوه، نه بل څه ته.

هغه خپل د مټو په ځواک باوري وو، تر دې چې د غایر خان حرم سرا ته ورسېږي هغه درې کسان وژلي وو. هغه یو عجیبه حالت کې و، غچ اخیستل یې د سترګو پر وړاندې پرده اچولی وه، هغه باید همغه لارې ته ورګرځېدلی وایې پر کوم چې راغلی و، هغه مهال یوازې راغلی و، خو اوس یې خان سلطان باید له ځان سره وږی وای یوازینی اندېښنه یې دا وه چې که له ساتونکو سره مخ شي، شاید خان سلطان ته کوم زیان ورسېږي، یا بیا یې له لاسه ورکړي. دواړو خپل شا پر دیوال تکیه کړې و. خان سلطان د وحشت له لاسه په خهری رنگ نه درلود. لاس یې د بالخاش په لاس

کې و. هغې ځان ته ډاډ ورکاوه چې په پناه د یو قوي سړي کېده چې د جگړې او تور وهنه کې سیال نلری.

هغې ځان ته ویل چې له دې ځایه به روغ رمټ بهر شي. خان سلطان خپل ځان لږ نور هم بالخاش ته نږې کړو او په کراره یې وویل: ولې دریدلې یې؟ بالخاش نیم نظر پرې واچاوه او ویې ویل: باید ډاډه شم چې هلته په تالار کې څوک نشته.

ناڅاپه یې د څو کسانو سایې ولیدلې چې په احتیاط سره یې قدم اخیست، که څه بالخاش ډېر زړور ځوان وو خو ناڅاپه یې زړه له وېرې څخه ولړزیده او د ځان سره یې وویل: بالاخره هغوی زما پل وموند اوس به ډېر ژر غایر خان له خپل خونې را ووځي. خان سلطان ته یې وکتل د هغې څهره د وېرې څخه بې رنگه شوې وه، بالخاش حیران و چې څه وکړي، ایا خان سلطان بیرته خپل کوټې ته واستوی یا یې لځان سره یو وینه تویونکي جگړې ته بوزی؟

د هغه پر مخ او تندي خوله په څرگنده توګه ښکاریده، هغه د توری لاستي پرېښوده او په خپل لاس یې خپل د تندي څخه خوله پاکه کړه، ساه یې په سینه کې بنده پاتې وه او دوه سترګې مخامخ دیوال ته نیولي وه پر کوم چې د ساتونکو سایه ښکاریده خو د څو شیبو وروسته نور د هغه ساتونکو سایه نه ترسترګو کیدل، هغه فکر وکړ چې شاید دا سایې یې یوازې په خیال او وهم کې لیدلي وي؟! خان سلطان په ټیټ غږ وویل: زه دلته درېږم، ته لاړ شه او د تالار هغه اړخ وګوره.

بالخاش - نه دومره وخت نشته راځه، یو ځای ځو.

د ویرې او امید ترمنځ، دوی ورو ورو مخ ته لاړل، پداسې حال کې چې شا یې دیوال ته نږدې وهله. کله چې د دهلیز څنډې ته ورسیدل، بالخاش د خان سلطان لاس پرېښود او د لاس په اشاره یې ورته وویل چې غلی پاتې شي او همدلته ودربړي.

بالخاش ځان د دهليز منځ ته ورساوه او د دهليز پيل ته يې وکتل. او د مخامخ صحنې په لېدو ځای پر ځای ودرېد لکه ميڅ چې يوځای کې ټک وهې! خو ساتونکي د تالار سر کې ولاړ وو، د دوی لوڅې تورې د مشعلونو په رڼا کې ځليدل، لکه مجسمې. د سکوت يوه ويره ناکه فضا جوړه کړې وه، دا هغه وحشتناک پای وو چې د ساتونکو مشر ورڅخه خبردارۍ ورکړې و.

بالخاش سترگې پټې کړې، داسې انگېرله لکه دا چې هسې د ده د ذهن وهم وي. ويره يې وجود نيولی و، دومره چې غايرخان يې د خوب په جامو کې د ساتونکو ترمخ ولید. بالخاش حيران و چې ولې ساتونکي غلي دي. ناڅاپه دا ډارونکی سکوت د غايرخان له خندا سره ماته شوه. هغه وويل: ته يې، بالخاش! زه ستا راتگ ته منتظر وم!

بالخاش ځان ته راغی، خان سلطان ته يې وکتل. نجلی له ډاره لرزېده. يو څو شيبې بيا سکوت حاکم شو.

بالخاش، چې غوسه يې په غږ کې احساس کېده، وويل: غايرخان، زه تا ته وایم! ته يو پست او ذليل سړی يې! زما د نه شتون پر مهال دې خان سلطان په زور له خپل کور نه حرم سرای ته را وستله، خو اوس زه راغلی يم چې هغه بېرته يوسم، يا به تا ووژنم!

د غايرخان خندا لا پسي زياته شوه او ويې ويل: ما فکر کاوه ته مړ يې، خو اوس خوشحاله يم چې ستا مرگ به په خپلو سترگو وينم!

بيا يې ساتونکو ته امر وکړ: را ويې نيسي!

ناڅاپه څلور ساتونکي پر بالخاش را ودانگل، سخت او خونړی جنگ پيل شو. خان سلطان داسي حال کې چې دوه سترگي د ويرې څخه بالخاش ته نيولې وو، شونډه يې چيچله، او اوښکې يې پر مخ بهيدې. په همدې وخت کې يو کس د هغې اوږه ونيول او ورته ويې ويل: لورې، راځه خپل کوټې ته.

خان سلطان شاته وکتل، دا هماغه زور د ساتونکو مشر و، چې له ویرې څخه پر پښو ولاړېدلې نشو خان سلطان وویل: هغه زما لپاره خپل ځان په خطر کې اچوي. دوي به یې ووژني!

هغې سر دیوال ته تکیه کړ، سترگې یې پر بالخاش خښ شوې چې په یو عجیب زړورتیا په سخت جنگ کې لگیاو څلور قوي ساتونکي د یو ځوان سره مبارزه کوله، چې پخوا یې مشر و. بالخاش توره په چټکۍ سره خوځوله. ډېر ژر، یو ساتونکی له جنگ څخه ووت د بالخاش توري د هغه ښي اوږه پرې کړې وه، وینه یې بهېدله. غایر خان په غوسه چیغې کړې: احمقانو! زه نه غواړم دی ژوندی پاتې شي، ختم یې کړئ!

تر دې دمه، ساتونکو هڅه کوله چې بالخاش ژوندی ونیسي، خو د غایر خان د امر سره سم، بریدونه لا سخت شول، بالخاش ورو ورو د کمزورۍ احساس کاوه. پوهېده چې ډېر ژر به د دوی توري د ده بدن ټوټه ټوټه کړي.

په همدې شیبه کې، ناڅاپه، خان سلطان د غایر خان خواته منډه کړه او دوه قدمه وړاندې د هغه مخ ته ودریده، او چیغه یې کړه: که هغه ووژني نو زه به هم خپل ځان ووژنم!

غایر خان په بې پروایۍ او خندا وویل: ای! ته هم دلته وې ښکلۍ جنۍ؟ ویني دا بیعقل څنگه خپل ځان په خطر کې اچولی؟
خان سلطان په تلوار وویل: ساتونکو ته ووايه چې جگړه بس کړې.
غایر خان- خو هغه باید ووژل شي!
خان سلطان- هغه ماته راوبخښه زاری درته کوم.

غایر خان داسې حال کې چې دوه سترگي په خان سلطان باندې گنډلې وه، په معنا داره خندا او په نرمه لهجه وویل: ته یو سرکښه نجلی یې! خو بالخاش باید مړ شي، ترڅو ستا زړه د تل لپاره د هغه له لوری آرام شي، او زما خواته راشي!

خان سلطان په ژرغوني غږ وويل: نه! مه يې وژنه، زه به د تل لپاره ستا شم، رحم وکړه، هغه ژوندی پريږده.

غايرخان ورو سر وخوځاوه او ويې ويل: ښه، سمده نه يې وژنم!
بيا يې په لور غږ بالخاش ته وويل: مقاومت بې گټې دی، خپله توره وغورځوه او تسليم شه!

ساتونکي بېرته ودرېدل. بالخاش لنډه، لنډه ساه اخیسته، لږ شاته ولاړ، ديوال ته يې تکیه وکړه. رنگ يې له مخه تللی و، خو لا هم د غوسې ښې پرې ښکاره وې.
يو ساتونکي ورته وويل: د امير اترار په حکم، خپله توره راوسپاره!

بالخاش ناڅاپه يو چټک حرکت وکړ، خپله توره يې پورته کړه، د ساتونکو له پاسه يې د غايرخان پر لور وغورځوله، او چيغې يې کړې: ته يو پست او ذليل انسان يې!

خو غايرخان، چې تل بې پروا و، له ځايه يې حرکت ونه کړ. توره د هغه پښو مخي ته راولوبېده. غايرخان وخنډل، ويې ويل: بوزی يې!

ساتونکو د بالخاش خنجر له ملا راوکښ، او هغه يې خپل په منځ کې ونيو. کله چې د غايرخان له مخې تېرېده، بالخاش، په کينې او قهر په لور اواز وويل: زه يوه ورځ ضرور خپل بدل ستا څخه اخلم.

غاير خان وخنډل او ويې ويل: زه د مړو د روحونو څخه ويره نه لرم!

بالخاش، چې په قهر يې بد رد ويلو، له حرم سرا وويستل شو. د هغه آواز څو شېبې د ماڼۍ له بهر اورېدل کېده، بيا خاموشي خپره شوه. غاير خان مخکې لاړ، د خان سلطان لاس يې ونيو، او د هغې د اوښکو ډکو سترگو ته يې وکتل. بيا يې نرم اواز وويل: ته زما د حرم سرا تر ټولو ښکلې ښځه يې، که سرکشي پرېږدې، د حرم سرا لومړۍ مېرمن به شې، زما ملکه به شې! اوس آرام وکړه.

خان سلطان سر تپت کړ، ورو ورو يې ژړل او ويې ويل: زه ستا يم، خو ... خو ژمنه راکړه چې بالخاش به ازاد کړي.

غایر خان په کلک آواز وویل: نه، هغه به په زندان کې پاتې شي!

ناخواه د دهلیز له پای نه یو غږ پورته شو. غایر خان تندې تریو کړ او په زوره یې وویل: هلته څوک دی؟

د ساتونکو زور مشر چې له ویرې لږژېده، مخې ته راغی. غایر خان چې ډېر په غصه و، چیغه کړه: احمق ته هلته څه کوي؟

د ساتونکو مشر وویل: قربان! زه بې گناه یم!

خان سلطان ژر وویل: بالخاش هغه په زوره دلته راووست. دا بې گناه دی!

غایر خان چې خپل د قهر سرولو لپاره څوک لټاوه، چیغه کړه: ساتونکو ..!

ډېر ژر دوه ساتونکي را دننه شول. غایر خان هغوی ته مخ کړ او وویل: دا بې گناه کس له عذابه خلاص کړئ!

د ساتونکو مشر د غایر خان پښو ته ځان وغورځاوه، او بخښنه یې ترې غوښته، خو هغه په لغته ووايه او لرې یې کړ. ساتونکو هغه له ځمکې راپورته کړ او له حرم سرا یې بهر یووړ.

خان سلطان آرام ولاړه وه، خو سخت وېرېدلې وه، غایر خان نیم نظر د هغې خواته واچوه او بیا پرته له دې چې څه ووايي، خپل خوب ځای ته لاړ. خان سلطان څو شېبې د دهلیز په منځ کې ولاړه وه. د بالخاش فریادونه یې لا هم په غوږونو کې غږېدل. د هغه د جدایی فکر یې زړه غمجن کړی و. د زور ساتونکو د مشر زاری هم اوریدل چې ویل یې زه بې گناه یم! او د هغه سره د غایر خان غږ چې ویل یې دا بې گناه انسان ژر خلاص کړي.

خان سلطان خپل نظر د تالار شاوخوا واړاوه، سره له دې چې هلته د امیر اترار حرم سرا وه، خو داسې ښکاره کېده چې هلته هېڅ ژوند کس نشته! هغه په آرامۍ سره خپل د خوب ځای خواته روان شو، د دې فکر چې نور بالخاش نه شي لیدلی، د هغې زړه ته درد ورکاوه، د دې جلا کېدو غم د هغه زړه دروند کړی و. هغې په دې اړه ډاډه نه و چې غایر خان به د خپلې وعدې سره سم عمل وکړي. هغه یو بې رحم او ظالم

سرې و، او د هغه وحشتناک زندان يوه تدريجي مرگ و چې محکومين يې د جلا د په لاس مرگ ته په زرگونه واړه ترجيح ورکول له دې چې هغه زندان کې اوسېږي.

بالخاش يې د هغه وحشتناک زندان په لور روان کړو هغوی له يوه تنگ او نمناک دهليز څخه تېر شول چې ديوالونه يې د تېږو سره پوښل شوي وو، د هغوی د درنو قدمونو غږ د دهليز خاموشي په وحشتناک ډول ماته ول، مشعل د يوه ساتونکي په لاس کې و چې د هغوی مخکې روان و، د دهليز په اوږدو کې د ديوالونو د لای څخه شنه چمنو وده کړې وه، د دې ځای بوی د نفرت وړ و. هوا درنه او خفه کوونکې وه چې ساه اخيستل يې ستونزمن کړی و. بالخاش له دې دهليز سره ښه آشنا و. هغه پخپله څو ځله له محکومينو سره له دې ځايه تېر شوی و، په هغه وخت کې دې د امير اترار د ساتونکو مشر و خو اوس يو محکوم وو چې د غاير خان د عياشي له لاسه د مرگ خواته روان وو.

يو دردناک او وحشتناک مرگ، هغه د غاير خان د زندانو څخه خبر درلود، هغه پوهيده چې د دې تنگ او تياره دهليز پای به چيرته رسېږي. هغه خاموش و او څه يې نه شو کولی. دوه پياوړي ساتونکي د هغه لاسونه په خپلو قوي پنجو کې نيولي وو. دا ځای د مرگ دهليز په نوم ياديږي. هيڅوک نه يادوي چې کوم محکوم دې له دې ځايه ژوندی وتلی وي.

ساتونکو، چې يو وخت يې له بالخاش نه اطاعت کاوه، اوس هغه ته د يو محکوم په سترگه کتل. دوی له يوه تياره، لنډېل دهليز څخه تېرېدل. بالخاش پوهېده چې د دهليز پای ته رسېدل د مرگ معنی لري. ناڅاپه د هغه د سترگو وړاندی د خان سلطان مخ ودرېد، چې د سترگو اوښکې يې روانې وې. په يوه شېبه کې، د بالخاش سترگو ته پرده راغله. هغه په لوړ اواز وويل: ما پرېږدئ!

هغه خپل ټول ځواک راټول کړ، او د ساتونکو له منگولو ووت. کوم دوه ساتونکي چې مخکې روان وه د دوي په غږونو بېرته را وگرځېدل. د مشعل اور بالخاش ودرولو. په همدې شېبه کې، شاته ولاړ ساتونکو پر بالخاش بريد وکړ. بالخاش هڅه وکړه چې

ځان خلاص کړي، خو بريالی نه شو. يو ساتونکي د هغه ستونۍ ته لاس کې، سر يې شاته کش کړ او بالخاش يې د ستوني څخه راونيو هغه نفس نشو اخيستی، او ورو ورو يې ساه بنده شوه...

د هغه د څنگ ساتونکي خپل ملگري ته وويل: پرې يې ږده. څو شېبې وروسته حالت بېرته عادي شو، د ساتونکو پياوړي پنجې د بالخاش پر اوږو د فولادي کړۍ په څېر تاو شوې. بيا يې هغه وخوځاوه. څو قدمه چې ولاړل، ناڅاپه بالخاش چيغه کړه: هغه زما ده... دا غاير خان خو

خو د ساتونکي يو سوک چې د هغه پر خوله ورپريوت، اجازه ورنه کړه چې خبره پای ته ورسوي. د وينې تودوالی يې په خوله کې احساس کې، خو څه يې کولای شول؟ ورو ورو يې څېره د غم پر دوږو پټه شوه. داسې حالت يې درلود چې که د تېبنتې لار يې هم پرانستې وای، نه به يې حرکت کاوه، داسې ښکارېده لکه چې هر څه يې هېر کړي وي. هغه ساتونکی چې د ده ښي لور ته روان و، په زهرجن خندا سره يې وويل: وگورئ، څنگه يې د مظلوميت بڼه غوره کړې!

يو بل ساتونکي چې مخکېن روان و، وويل: غواړي موږ دوکه کړي، پام کوی چې چل يې ونخوړی. بل يې وويل: که دا ځل يې حماقت وکړ، دلته يې حساب ور رسيږو، غاير خان به خوشحاله شي.

خو بالخاش لا هم چوپ و. وېره يې پر څېره خوره وه. غوره يې وبلله چې زندان ته له رسېدو سره سم، پر چرمي تخت کېنول شي او جلاد يې سر له تنه جلا کړي. خو غاير خان غوښتل هغه په تورتم کې ورو ورو ختم کړي. دا د دردناکې مرگ سزا وه، چې زنداني به د جلاد د تيزې چارې هيله درلوده. د دهليز په پای کې، د مار په څېر يو پيچلي کاني زينې وې، چې يوې وېرونکې زیرزمينې ته تلل، د ديوال پر اوږدو زينو مشعلونه بل وو. بالخاش چې زينې وليدې، سره له ټول زغم، وښورېده. وېره يې له

سترگو راټوکېده، احساس یې کاوه چې ستونی یې وچ شوی. له ځانه سره یې وویل: باید زغم وکړم... یوازې د هغه لپاره، چې له ځانه زیات یې خوښوم!

زندانبان چې د درنو قدمونو غږ یې پر زینو واورېده، له ځانه سره وویل: لاړ شم وگورم دا نوی مېلمه څوک دی؟!

هغه د خپلو کلیو گېډۍ د خپل کمربند له څرمي تسمې راخوړنده کړه، خپل ډېره یې وموښله، او له خپل نمجنې خونې بهر شو. لنډ قد او چاغ اندام یې درلود، او کله چې روان و، بدن یې چپ او راست خواته کوږ کیدو، د مشعلونو تر رڼا لاندې، د ساتونکو سترگې پرې ولگېدې، چې ورو ورو له زینو ښکته کېدل. د زندانبان کرغېړنه خندا پر شونډو راغله او په شیطاني لحن یې وویل: دا نوی تازه وارد څوک دی؟

یو ساتونکي په مسخره خندا وویل: وگوره شاید اشنا درېښکاره شې؟ بل وویل: بالخاش خو درته معلوم دی!

زندانبان د بالخاش د نوم په اورېدو حیران شو، داسې وانگېرله چې ساتونکي ورسره ټوکې کوي. مخ ته راغی او ویې ویل: زه له دې ټوکي خوښ نه شوم!

ساتونکي چې مشعل یې نیولی و، وویل: زاړه سړي، ومنه چې دا تازه وارد هماغه بالخاش دی!

زندانبان وویل: خامخا یې د اترار امیر ته خیانت کړی! بالخاش خپله چوپتیا ماته کړه او ویې ویل: هو، زاړه سړي، غوښتل مې هغه ووژنم! زندانبان لږ خوځېد، او ویې ویل: باید ژبه یې پرې کړو! یو ساتونکی وویل: دا یو کار به ته وکړې.

هغه رابښکته شول. زندانبان د بالخاش رنگ بایللې خبرې ته ځیر شو، سر یې ورو وښوراهه او ویې ویل: همدی دی، بیا یې ساتونکو ته مخ کړ او وپوښتل: جلاد ته کله خبر ورکړم؟

د هغه نورو مشر ساتونکي وویل: تر اوسه امر نه دی راغلی. تر ټولو ښه زندان ورکړه،

او تر وسه وسه يې ښه ونازوه، چې د امير اترار خوښ شي!
زندانبان بېرته کرغېړنه خندا وکړه او ويې ويل: زه پوهېږم چې څه وکړم.

لږ وروسته، زندانبان د يوه کوچني اوسپنيز دروازې مخې ته ودرېد. د خونېکلی يې له بستې جلا کړ، دروازه يې پرانيسته، او ويې ويل: دا زموږ تر ټولو غوره زندان دی. بالخاش ناڅاپه داسې وخندل، لکه چې ليونی شوی وي، او ويې ويل: هغوی به زما انتقام واخلي.

ساتونکي وپوښتل: هغوی څوک دي؟
بل وويل: شايد ملګري لري، بايد غاير خان ته خبر ورکړو!

دوه ساتونکو هغه په تيز حرکت زندان ته دننه ټپل واوهه او د هغه تر شا دروازه وتړل شوه، د قفل د تاوېدلو غږ پورته شو، او بيا د ساتونکو او زندانبان د پښو غږونه ورو ورو لرې کېدل. او کرار کرار هغه غږونه هم ورک شول، او مرګ چار چاپېره چوپتيا ونيول هغه يوه ويرونکې، توره، ژوره چوپتيا وه. هيڅ رڼا دننه نه راتله.

بالخاش په لمس لمس د خوني اوږدوالی او پلنوالی وپلټه. خونه دومره کوچنۍ و، چې کله يې په منځ کې ودرېد، او لاسونه يې غځول، ګوتې يې دواړو ديوالونو ته رسېدې. دلته هېڅ کاپۍ تخته نه وه، چې د زندانيانو د بستر په توګه وکارېږي. دروازه له خالصې اوسپنې جوړه وه. هيڅ د باندې سوري نه و. لکه چې ژوندي يې خښ کړی وي. تورتم ژور، وېروونکی، او وژونکی و. بالخاش د زندان د ګوتې پر ځمکه کښېناست، خپلې پښې يې غځولې او شا يې ديوال ته تګيه کړه. د نمجنې هوا ناوړه بوی ټول ځای ډک کړی و. دننه خاموشي داسې وه لکه د اوسپنې دروندوالی، داسې ښکارېده لکه باندنۍ نړۍ وجود نه لري.

خپل يو لاس يې موټ کړ او بل لاس ته يې زور ورکړ، احساس يې کاوه چې آن د فکر کولو توان هم نه لري. تيارې داسې وه چې د هغه د روح تر ژورو رسېدلې وه... د ده لپاره نه ورځ پاتې وه، نه روڼوالی. د هغه نړۍ يوازې تورتم وه. بيا داسې وخت راغی چې نور يې هېڅ هم نه احساس کاوه... همداسې يې سر ديوال ته تګيه کړ. او

ويده شو په خوب کې خان سلطان ولېده هغه هم د ورځې په رڼا کې خو ناڅاپه وارخطا راپاڅېد... بيا هم تياره... د غصې څخه يې چيغه کړه او د کوتو موټي يې کلک کړل، په وار وار يې د زندان دروازه ووهله.

زندان ساتونکي چې دا ډول چيغو سره عادت و، هيڅ پام يې ونه کړ، آن له خپل ځايه هم ونه خوځېد. بالخاش سترې او بې وسه بېرته د زندان پر فرش کښېناست. نور يې نه د چا فکر کولای شو، نه د کوم شي. ساعتونه تېر شول، ناڅاپه د زندان دروازه د يو بد غږ سره خلاصه شوه، يو کمزوری روښنايي دننه راغله. بالخاش سترگې پټې کړې، ځکه چې حتی دا کمزورې رڼا يې هم سخت سترگې پeczابه ولې، د زندان ساتونکي د دروازې له درز څخه يو د ډوډۍ ټوټه دننه وغورځوله او په مسخره خندا يې وويل: له دې به ښه مېلمستيا بله پيدا نکړي.

بيا يې د زندان دروازه کلکه کړه او لاړ. بالخاش د ډوډۍ د موندلو لپاره پر ځمکه وځملاست، بالاخره يې پيدا کړه. ډوډۍ سخته او وچه وه، خو دومره وږي و چې آن د هغې سختوالی يې هم نه احساساوه. څو شېبې وروسته، يو سخت تنده پرې راغله، داسې احساس يې کاوه چې وجود يې سوځي. وارخطا له ځمکې پاڅېد او په مټو يې د زندان دروازه ووهله، چيغه يې کړه: د زندان ساتونکي دروازه خلاصه کړه.

لکه چې د زندان ساتونکی د همدې شېبې انتظار باسه. ورو يې وخنډل، له ځايه پاڅېد، له ځان سره يې وويل: "اوس فکر کوي چې زه به يخي او خوږی اوبه ورکړم!

يوه نرۍ ټوټه يې په اوبو کې لنډه کړه، بيا يې لږ اوبه ترې وڅڅولې، د زندان دروازې ته ورغی. بالخاش د دروازې تر شا ولاړ و، چې د زندان ساتونکي دروازه پرانسته، هغه وارخطا د زندان له کوټې بهر راووت. خو د زندان ساتونکي سخت گوزار يې پر سينه ولگېد، چې بېرته يې دننه راوغورځاوه. که روښنايي د بالخاش سترگې نه تنگولې...

نو بالخاش په ډېر اسانه کولی شو چې د زندان ساتونکی ووژني، خو د زندان تياره د بنديانو د ځواک او چالاکي د ماتولو لپاره تيره وسله وه. د زندان ساتونکي لونده ټوټه

دننه د خونې واچوله او ويې ويل: ته به له دې ځايه ژوندی ونه وځې. او دروازه يې بنده کړه. بالخاش د يو څه د لوېدو غږ واورېد چې د خونې پر فرش ولگېد. په تياره کې يې د لاسونو په مرسته دا شی وموند، په خپل موټې يې کلک ونيوه او ژبې ته يې ورنږدې کړ. هغه له مرگ سره مبارزه کوله او هيله يې لرله چې جلاد راشي او زړ يې له دې کړاو څخه خلاص کړي.

د څو کسانو د پښو غږونو چې د زندان د خونې شاته روان وو، بالخاش له ژور خوبه راويښ کړ. ده ته فرق نه کاوه چې ورځ ده که شپه، خو اټکل يې وکړ چې کومه مهمه خبره ده. ډېر ژر د خونېدروازه خلاصه شوه او د يو سړي امرانه غږ يې واورېد: بيرون راشه!

بالخاش په سختۍ سره له ځمکې پورته شو او ويې پوښتل: له ما سره څه کار لري؟ ساتونکي وويل: غاير خان تا غواړي. بالخاش په کرکه وويل: هماغه خبيث او ذليل سړی؟ ساتونکي په غوسه وويل: که اجازه مې درلوده، همدلته مې ستا سر پرې کاوه.

بالخاش له ځايه ونه خوځېده. ساتونکی د خونې دننه راغی، په زور يې د بالخاش اوږه ونيوه او ځان سره يې کش کړ. د زیرزمینې د څراغونو روښنایی د بالخاش سترگې ځورولې، نو خپل لاسونه يې پر سترگو کېښود.

د غاير خان غږ يې واورېد: هغه را نږدې کړئ!

ساتونکي د بالخاش لاس ونيوه او هغه يې غاير خان خواته ورساوه، کوم چې د دوی څخه يو څه لرې ولاړ و. بالخاش لا هم خپل لاسونه پر سترگو ايښي وو په تند لهجه وپوښتل: له ما سره څه کار لري؟

غايرخان وخنډل او ويې ويل: ډير دې زړه غواړي چې جلاد ته دی وسپارم ترڅو مړ دې کړې؟ خو نه مرگ تاته کم سزا ده ته بايد د زندان په تياره کې مړ شې.

بيا يې هغه ساتونکي ته وکتل چې د بالخاش شاته ولاړ و او ويې ويل: لاسونه يې له سترگو رابښکته کړه!

ساتونکي سمدلاسه لاسونه وړاندې کړل او د بالخاش لاسونه يې ښکته کړل. بالخاش د څراغ د رڼا له لاسه سترگې پټې کړې، بيا يې ناڅاپه چيغه کړه: زما څخه څه غواړي؟ په کراره مې پرېږدي.

غايرخان وپوښتل: ستا مطلب له "هغوي" څخه څوک دي؟
بالخاش- نه پوهېږم ته څه وايي... 'هغوی' څوک دي؟

غاير خان په تند غږ وويل: تا ساتونکو ته ويلي چې 'هغوي' به زما انتقام اخلي. زه پوهېدل غواړم چې هغوی چيرته پټ دي او نومونه يې څه دي؟
بالخاش، چې غږ يې له کرکې رپېده، وويل: دا موضوع درته پوره مهمه ښکاري؟
هغه سړي چې د غايرخان شاته ولاړ و، وويل: بالخاش! ته د امير اترار په حضور کې ولاړ يې، ادب ولره!

بالخاش لنډه خندا وکړه او ويې ويل: امير اترار! هماغه بې شرمه، عياش او رزبل سړی چې د ظلم څخه خوند اخلي!

غايرخان په قهر چيغه کړه: شکنجه يې کړې! مه ځنډېږئ! دا گستاخ، سرکښ بايد پوه شي چې له چا سره مخ دی.

په يوه شېبه کې بالخاش راونيو او په څلور مېخو يې ټک واهه، بالخاش لږ خپل سترگې پرانيستي.

غايرخان مخکې لاړ او ويې ويل: د هغوی نومونه څه دي؟
بالخاش- زما ياد ته نه راځي چې داسې يوه خبره مې کړې وي!

د ساتونکو مشر، چې دا خبره يې غاير خان ته رسولي و، وويل: قربان! خپله يې دا خبره وکړه د زندان مشر هم شاهد دی!

غايرخان- وا دې وریده بالخاش؟

بالخاش- هو، ما واورېد، خو دا خبرې درواغ دي.

غایر خان- مخکې له دې چې شکنجه درکړل شي، و وایه، د هغوی نومونه څه دي؟
بالخاش وخنډل او ویې ویل: زه وینم چې دا خبرې ته پوره خواشینی کړې یې! نو
غوږ ونیسه، ته به هغوی پېر ژر و نه پېژنې.

غایر خان د شکنجو او سزا ورکولو مامور ته اشاره وکړه چې کار پیل کړي.
دوو ساتونکو د بالخاش کالي وشکول. د سزا ورکولو مامور چې چرمی پیشبند یې
تړلی و او مردار مخ یې درلود، له اوره یې سور اوسپنیز اوسپنه راوایست. د اوسپنې
گرم څوکه یې د بالخاش پر لاس کېښود. بالخاش د درد له امله یو دردناک چیغه
ووېل.

غایر خان خپله پیره وموښله او ویې ویل: بالخاش، ښه غوږ ونیسه، دا لایوازي پیل
دی. که راته ووايې چې هغوی څوک دي او څه کاره دي؟ نو ستا زندان به بدل کړم.
بالخاش، چې له سخت سوځېدو یې تندي تروش شوی و، په سختۍ سره وویل: زه
خوشاله یم... چې دا خبری... ته د مرگ... تر حاله وېره ولې یې... ولې انتظار
کوي؟... د شکنجې مامور ته ووايه چې خپل کار ته دوام ورکړي.

غایر خان بیا د شکنجې مامور ته اشاره وکړه.

د سزا ورکولو مامور دا ځل د بالخاش پښې د زنځیرونو سره وتړلې، او بیا یې
ځنځیرونه د یو عجیب څرخونکي ماشین سره وتړل او خپلو شاگردانو ته یې وویل
چې ماشین ته حرکت ورکړي...
ماشین ورو ورو گرځېده. بالخاش احساس کاوه چې د بدن بندونه یې سره بېلېږي.
سره له دې چې غاښونه یې سره کلک کړي وو، درد یې نشو زغملای، او پر تندي یې د
خولو څاڅکي راټول شوي وو.

غایر خان وویل: ودرېږئ.

بیا یې بالخاش ته وکتل او ویې ویل: تر سبا پورې ښه فکر وکړه چې خپل حالت
درک کړې. زه داسې څوک نه یم چې ستا غوندې خلک ما دوکه کړي. زه به دې دومره

شکنجه کړم چې مړی دې له دې ځایه وباسم. که هغوی راته معرفي کړې، زه ژمنه کوم چې تا به بېرته خپل پخواني کار ته راستون کړم دا خو ستا هیله ده، کنه احمقه؟

بالخاش ساه ساه ساه اسوبلی واخیست او ویې ویل: زما هیله بل څه ده. ته پخپله هم پوهېږې چې زه خان سلطان غواړم.

غایرخان وخنډل او ویې ویل: احمقه! هغه زما دحرم سرای لپاره پیدا شوې ده، او ډېر ژر به د حرم سرای لومړۍ مېرمن شي. حتی په خوب کې یې هم داسې ورځ نه شوای تصور کولی. ما هغه د نعمتونو په سمندر کې ډوبه کړې ده. د هغې فکر مه کوه، هڅه وکړه چې خپل ځان له دې تیارو خلاص کړي!

بالخاش غلی شو. د غایرخان په حکم، هغه یوې بلې کوټې ته یووړل شوه، چې پورته یې یوه کوچنۍ سوري وه، له کومه چې د کوټې څخه بهر ښکاره کېده. بالخاش د خپل سوځېدلي لاس او د پښو د هډوکو له سخت درد سره مخ و، او نږدې بې سده شوی و. ورو ورو یې له درد غږونه کوله او هېڅ احساس یې نه درلود.

کله چې غایرخان ولیدل چې د شکنجې له لارې نه شي کولی چې بالخاش خبرو ته اړ باسي، نو یو بل فکر یې ذهن ته راغی. ده پریکړه وکړه چې که زندان بدل کړي او بالخاش ته ښه خواړه ورکړي، شاید خبرې ته زړه ښه کړي او "هغوی" ور وپېژني. د غایر خان تجسس او شک سخت راپارېدلی و. ده غوښتل پوه شي چې بالخاش د "هغوی" له یادولو څخه څه مطلب درلود؟

خو سره له دې چې دومره قدرت یې درلود، لا هم وېرېده. د خپلو شاوخوا کسانو څخه وېرېده، د دې له وېرې چې قدرت به له لاسه ورکړي، بله ورځ، د ماښام نژدې،

بالخاش له خپل زندان څخه وايستل شو. يو څه ګوډ ګوډ تلو خو نور د رڼا له امله نه ازارېده.

غايرخان او د ده څو نږدې کسان ولاړ وو. غاير خان بالخاش ته وکتل او ويې ويل: زه فکر نه کوم چې ته به بيا شکنجې ته زړه ښه کړې!
بالخاش پوزخند وواهه او ويې ويل: زه د 'هغوی' په اړه هيڅ نه پوهېږم، او ستا له شکنجې هم ويره نه لرم.

غايرخان، چې د قهر له امله يې خبره سره شوې وه، چيغه کړه: احمقه! زه پوهېږم ستا مطلب د "هغوی" څخه مغولان دي، هغه راولئ!
د غاير خان په خبره بالخاش ځان سره په زړه کې وويل: بې شکه هغوی پيراحمد شکنجه کړی دی.

لږه شېبه نه وه تېره چې د سزا ورکولو د مامور دوه شاگردانو چې پيراحمد يې له بغلونو نيولی و، خونې ته راوړو، بالخاش د خپل وفادار نوکر، پيراحمد، په ليدو حيران شو. له هغه پياوړي سړي څخه يوازې يو دوه هډوکي پاتې و. ښکاره وه چې سخت شکنجه شوی و. بالخاش له ځانه سره وويل: "دا ظالم سړی دا بې گناه انسان شکنجه کړی، تر څو زما په اړه څه معلومات ترلاسه کړي."

هغه د پيراحمد مخ ته وکتل، چې رنگ يې زېړ او سترې و، او د مرګ سيوری پرې خپور و. له غوسې يې خپلې ګوتې کلکې کړې. د شکنجې د مامور شاگردانو لا هم پيراحمد نيولی و، ځکه داسې ښکاره کېده که خوشې يې کړي، نو د سختو شکنجو له امله به ونه توانېږي چې ودرېږي. خاموشي د تورې وريځې په څېر ځای نيولی و.
ناڅاپه بالخاش په غوسه چيغې کړې: ولې مو هغه شکنجه کړی؟

بيا يې له لږ ځنډ وروسته وويل: زه له تا سره خبرې کوم، غاير خان... ستا ظلمونه به يوه ورځ ستا پر غاړه شي. ته يو ظالم انسان يې، چې د خپلو ناورو هدفونو لپاره له هېڅ کاره دريغ نه کوي. بالاخره به د دې تور زندان ظلمونه سلطان ته ورسېږي!

هغه کلمې چې بالخاش په زوره وويل، د زنان ديوالونو ته ټکر کېدلې او ژر به له منځه تللې. د غاير خان اطرافيان د بالخاش له زړورتيا په غوسه شول، او هره شېبه يې تمه لرله چې غاير خان د بالخاش د وژلو حکم صادر کړي. خو غاير خان، هغه ظالم سړی چې هر څه يې يوازې د ځان لپاره غوښتل، لا هم آرام و، هغه يو زيرک او هوښيار سړی و، ښه پوهېده چې کله بايد غلی شي. څو شېبې چوپتيا راغله، بيا ناڅاپه بالخاش په لوړ غږ وويل: ولې غلی شوی يې، غاير خان؟ خبرې وکړه! ووايه، د دې سړي شکنجه کولو څخه تا ته څه گټه در رسېدلې؟

غاير خان په مردار خندا شونډې پرانيستې او وويل: وخت به راشي چې زه به ستا بېباکو خبرو ته ځواب درکړم. بالخاش چې له غوسې لړزېده، وويل: که ته انسان وای، تا به پيراحمد نه شکنجه کولای، نه به دې خان سلطان د خپل پلار له کوره زور را ايستلی وای او نه به دې هغه حرم سرا ته بيولی وای!

غاير خان په سره سينه وويل: د ځان په اړه خبرې وکړه! ومنه چې ته خائن يې! بالخاش دا خبره چې واورېده، ناڅاپه يې حرکت وکړ چې د غاير خان لور ته ولاړ شي، خو د ساتونکو قوي لاسونو هغه ټينگ نيولی و. بالخاش په لوړ غږ وويل: که زه ازاد وای، نو په سوک به مې ستا خوله درماته کړې وای! دغاير خان له نږدې کسانو يوه چې د بالخاش سختو خبرو خپه کړې و، وويل: قربان، اجازه راکړئ چې زه يې ادب کړم!

غاير خان وويل: پرېږدئ، لا يې وخت نه دی رسېدلی چې ووژل شي. ډېر شيان شته چې بايد اعتراف پرې وکړي.

بيا يې بالخاش ته وکتل او ويې ويل: پيراحمد اعتراف کړی چې ته د مغولو له وحشي قوم سره هم لاسې شوی يې او هغوی ته دې خپل کور ته د ننوتلو اجازه ورکړې ده! ته يو خائن يې، او بايد د ښار په ميدان کې د خلکو مخې ته ووژل شې. اوس خپله خيانت ته اعتراف وکړه!

بالخاش چې د "خائن" کلمه واورېده، وینه یې په جوش راغله، د مخ رنګ یې سوړ شو، او په داسې غږ چې له غوسې او کرکې لړزېده، وویل: دا دروغ دی! زه خائن نه یم! ته غواړې چې ما محکوم کړې، نو ما په خیانت تورن کوي! که یې ثابته ولی شي نو ثابته کړه!

غایر خان خپل په لاس پیراحمد ته اشاره وکړه او ویې ویل: پیراحمد یو ژوندی شاهد دی، چې د هغه شاهدی د دې لپاره کافي دي چې ته د خاین په توګه محکوم شي.

بالخاش - پیراحمد بې ګناه دی.
غایر خان - یواځینی ګناه یې دا ده چې د داسې یو خاین په کور کې خدمت کوي لکه تا.

بالخاش - زه خاین نه یم، هغه دوه مغول سوداګر وو.
غایر خان - ستا کور کې یې څه کول؟ خامخا یې پیغام راوړی و؟
بالخاش - ته نشې کولی پر ما تهمت وتړي او ځان له خیانت نه خلاص کړې، ځکه چې ته خپله یو خاین او رذل انسان یې.
غایر خان - ځواب راکړه مغول ته له کومي پېژندل چې نېغ ستا کور ته راغل؟

بالخاش - زه د هغوی سره د چنګیزخان په کمپ کې آشنا شوم.
غایر خان ورو سر وخوځاوه او ویې ویل: زموږ سوداګر نن ماښام اترار ته راوړسېدل، ته له کاروانه بې اجازې جلا شوی یې اوس څه ځواب لرې؟
بالخاش په کلک لهجې سره وویل: ما غوښتل ژر تر ژره اترار ته ځان ورسوم او تا ووژنم! اوس دې زړه یخ شو؟
غایر خان - اوس به ته خپله ووژل شي، یو خاین باید ووژل شي.

بالخاش - زه له مرګه ویره نه لرم.
غایر خان - و به ګورم! تا به د ښار په میدان کې د خلکو مخې ته سر درېرې کړی.
بالخاش چې له غصې یې غږ لړزېده، وویل: ته یو شیطان صفته سړی یې! تا داسې

ناوړه دسیسه جوړه کړې وه چې ما د احمد آق سو په لاس ووژنې، بیا دا وښايي چې زه غلو وژلی یم. ستا هدف دا و چې خان سلطان تر لاسه کړي. همدا کار دې هم وکړو خو د احمد آق سو پر وژلو ستا ټول پلان خراب شو.

غایر خان وخنډل او ویې ویل: ستا دې بې معنا خبرو ته هېڅ خاین کس توجه نه کوي.

بالخاش په قهر وویل: ځکه چې هغوی ستا مزدوران دي. لږ تم شو، بیا یې ادامه ورکړه: ما د خپل ځان د دفاع لپاره هغه وواژه. هغه د ژوند د وروستیو شېبو پر مهال د سختۍ سره ستا نوم واخیست. هغه په زحمت سره وکولی شو چې ووايي چې ستا په امر یې غوښتل ما ووژني.

دلته بالخاش مجبور و چې داسې وښايي لکه چې د احمد آق سو له خولې یې د غایر خان نوم اورېدلی وو، حال دا چې دا راز ورته «سوباتای» ویلی و. غایر خان وپوښتل: هغه دوه مغولان له تا سره څه کار درلود؟ بالخاش- هسې زما لیدو ته راغلي وو. غایر خان- هغه هم د نیمې شپې وروسته؟ ته باید حقیقت ووايي. بالخاش- حقیقت همدا و چې ما درته وویل. غایر خان- د هغوی وړاندیز څه و تاته؟

بالخاش په قهر وخنډل او ویې ویل: وړاندیز؟! ته احمق سړی یې، ته یوازې پلمه لټوې او غواړې له ما خبرې راوباسې، خو دا بې فایده ده. ناڅاپه یې چیغې کړې: "ولې ولاړ یې؟ امر وکړه چې ما ووژني. غایر خان- نه، ته باید دومره ژر ونه وژل شي، لا هم زما د پوښتنو ځوابونه دی نه دې راکړي.

بالخاش- زه نور هېڅ ځواب نه لرم چې تاته درکړم. غایر خان- ته د هغوی جاسوس یې؟

بالخاش په غوسه وويل: ته يو ټيټ او بې ارزښته سپړى يې چې دا خبرې كوي!
غاير خان زهرجن وخنډل او ويې ويل: ژر به دې غږ د تل لپاره خاموش كړم.
بالخاش- ته بله چاره هم نلري، همدا دې يوازىنى چاره ده.

غايرخان- سوباتاي او چپه نويان څوك دي؟

بالخاش- زه هغوى نه پېژنم.

غايرخان- پير احمد د كوټې له دروازې شاته ستاسو او د هغو دوو مغلو خبرې

اورېدلې، چې تاسو د څه شي په اړه خبرې كولې!

بالخاش- پير احمد هېڅ نه دي اورېدلي.

غاير خان د پير احمد لور ته لاړ، د هغه مخې ته ودرېد او ويې ويل: هغه خبرې تکرار

کړه کوم چې دې هغه شپه اورېدلې وه.

پير احمد، چې تر دې دمه خاموش و، ناڅاپه په ژړا پيل وکړو، د هغه زنه لړزېده، او

په داسې غږ يې خبرې كولې چې په زحمت له ستوني راوت:

- بالخاش، ما وبښه! هغوى زه شکنجه کړم، او زه زه يې مجبور کړم چې هر څه

ووايم چې پوهېدم. ما وبښه... ما درسره خيانت وکړ.

بالخاش خپله لارې تيرې کړې او ويې ويل: ته بايد ما وبښې، ځکه چې دا جلادانو ته

زما په خاطر شکنجه کړې يې.

غاير خان خپل سوک د پير احمد پر سينه وواهه او ويې ويل: خبرې وکړه!

پير احمد- هو... ما د دروازې له شا د سوباتاي او چپه نويان نومونه واورېدل.

غاير خان د بالخاش لور ته راغی، څو قدمه وړاندې ودرېد او ويې ويل: اوس دې

واورېدل، ځان؟ اوس خپل په خوښه وايي چې دا دوه مغول څوک دي؟ يا که د

شکنجې په زور درڅخه راوباسم معلومات؟

بالخاش- هغوى دوه مغولي سوداگر دي...

غايرخان- نه! ته دروغ وايې! هغوى د چنگيزخان جاسوسان دي!

بالخاش ځواب ورکړ: بيا نو ته له ما ډېر معلومات لرې، ځکه زه نه وم خبر!

غایر خان- ځکه چې زه ځاینان پېژنم او پوهېږم چې هغوی له چا سره لیدل کتل کوي! بیا یې د سزا ورکولو مامور ته وکتل او ویې ویل: پیر احمد نور د کار نه دی، راحت یې کړه!

بالخاش چیغې کړې: نه! هغه مه وژنئ، هغه بې گناه دی. آزاد یې کړئ، ما د هغه پر ځای شکنجه کړئ، ما د هغه پر ځای مړ کړی. غایر خان یو مردار مسکا وکړل او ویې ویل: ته به هم د ده وروسته ووژل شې، خو له دې وړاندې چې ته د ښار په میدان کې ووژل شې، باید زما پوښتنو ته ځواب ووايې. د دې لپاره چې ته مجبور شې خبرې وکړې، هر څه چمتو دي. هڅه وکړه چې بې له شکنجې هر هغه څه ووايې چې د هغو دوو مغولو په اړه پوهیږې.

بالخاش- زه په هېڅ نه پوهېږم.
غایر خان د سزا ورکول مامور ته وویل: د بالخاش مېلمه پالنه وکړئ.

د شکنجې ورکولو د مامور شاگردانو بالخاش له ساتونکو واخیست، لاسونه او پښې یې له څلورو میخو سره وتړل، او د لاسونو د گوتو ترمنځ یې نری نری لرګي کېښودل او سخت یې پرېکاپل...

بالخاش یوازې څو شېبې مقاومت وکړ، خو د سخت درد له امله تندې د گونځو ډک شو، او د هغه چیغې د زندان په تورو دیوالونو کې خپرې شوې... د هغه حرکاتو ښودله چې له شدیدې درده ځان تاو را تاو کوي.

غایر خان د شکنجې مامور ته اشاره وکړه: تم شی!
د شکنجې د ورکولو مامور شاگردانو د بالخاش لاسونه ازاد کړل.
غایر خان- ایا اوس هم انکار کوې؟

بالخاش ځواب ور نه کړ. د گوتو درد یې پعضاب کړی و، ساه یې سخته اخېسته، سترګې یې د شدیدې درده پټې وې، او گوتې یې نور حرکت نه کاوه.
د سزا ورکولو مامور وویل: قربان! اجازه راکړئ چې دی خبرو ته مجبور کړو.

غایرخان- دی زما غږ اوري، بله چاره نه لري، باید زما پوښتنو ته ځواب ووايي.
بالخاش لږ سترگې پرانیستې او په درزیدلي غږ یې وویل: "زه... هېڅ... نه وایم...
غایر خان په معنادهاره موسکا وویل: ښايي د دویمې شکنجې وروسته خبرو ته تیار
شي...

او بیایې د سزا ورکولو مامور ته اشاره وکړه چې کار ته دوام ورکړي.

دا ځل هغوی د بالخاش دواړه لاسونه په نړیو رسیو سره په یو رقم گرځنده ماشین
وتړل، او بیا د سزا ورکولو د مامور شاگردانو دواړو خواوو ته رسې ورو ورو په همغه
ماشین تاوولې، او د هغه سره سم د بالخاش لاسونه کش کېدل. دا ډول شکنجه
پخپله سخت دردناک وه، او درد یې له اوږو او تخرگونو څخه پیلېده. لکه داسې و، ته
وا رگونه یې د شلېدو په حال کې دي. هډوکي یې په شدید توګه درد کاوه.

بالخاش، چې نفس یې په سینه کې بند پاتې و او د ډېر درد زغملو څخه یې د مخ
رنگ توری شوی و، او د مغزی رگونه یې د سخت درد له کبله راوتي وه، ولاړ وو.
غایر خان، چې ورو ورو یې حوصله ختمېده، وویل: د هغو دوو مغولو جاسوسانو په
اړه راته وایه...

بالخاش، په داسې غږ چې د ستوني بندښت یې پکې څرګند و، وویل: وواياست چې
لاسونه مې پرېږدي!

د غایر خان په اشاره، د بالخاش لاسونه خلاص شول. هغه ژور سا واخیسته، او که
څه هم لا هم درد احساساوه، ویې ویل: هغه دوه مغول... سوداګر وو.

غایر خان ناڅاپه په غصه شو، او په قهر یې چیغه کړه: دا احمق زما سره لوبي کوی!
شکنجه یې کړئ!
— نه، دا کار مه کوی!

ټول د غږ خواته وګرځېدل، خان سلطان د زینو سر ته ولاړ و. ناڅاپه چوپتیا خپره
شوه.

غایر خان دا چوپتیا ماته کړه او وپوښتل: ته دلته څه کوې، خان سلطان؟
خان سلطان- راغلې یم چې هغه وژغورم.
غایر خان په غوصه باندې ساتونکو ته وویل: سمدلاسه یې خپلې استوگنې ته بوځئ!

دوه ساتونکي روان شول چې د زینو پورته وخېژي. خو خان سلطان، چې ښې لاس
یې تر شا پټ ساتلی و، ناڅاپه مخ ته راووست، یو خنجر یې په لاس کې ځلیده، لاس
یې پورته کړ او په گواښونکي انداز یې وویل: که تاسو هغه ته شکنجه ورکړئ، زه به
دا خنجر په خپل زړه کې نښاسم!

غایر خان حیران و چې څه وکړي. هغه له بالخاش څخه کرکه درلوده، خو خان
سلطان یې د هغې د بې سارې ښکلا له امله ستایله.
په نرم غږ یې وویل: لیونتوب مه کوه، دا خنجر وغورځوه!

خان سلطان- نه! ته باید هغه ته شکنجه ورنکړې!
غایر خان- خو بالخاش ځان دی، هغه له مغولو جاسوسانو سره اړیکه لرله!
خان سلطان- نه دا دروغ دی، تا ماته د دې څخه مخکې هم یوځل دروغ وویل چې
بالخاش د غلو لخوا وژل شوی.

بالخاش، چې لږ څه ښه شوی و، په لوړ آواز وویل: تاسو د غایر خان مزدوران باید پوه
شئ چې دا سړی څومره ځاین او بې غیرته دی!

غایر خان، چې ځانگړی چل یې درلود، ژر پوه شو چې که د دې صحنې پای ته رسول
وځنډوي، نو ښایي خان سلطان د بالخاش د آزادۍ غوښتنه وکړي. نو، تسلیم شو او
په خندا یې وویل: زه ستا غوښتنه منم!
بیا یې ساتونکو ته مخ وړاوه او ویې ویل: دی زندان ته یوسی!

بیا پخپله د زینو پورته وخوت، د خان سلطان له لاسه یې خنجر واخیست، لاس یې د
هغې پر اوږه کېښود، او دواړه د ماڼۍ له دهلیزه ووتل، له بل پلوه، بالخاش له زولنو
خلاص کړل شو، خو زندان ته یووېل شو. شکنجه شوی بدن یې د زندان پر یخ فرش

وغورخول شو، او دروازه پسې بنده شوه. لږ وروسته، د بالخاش د ډېر درد بې سده شو، په داسې حال کې چې د پیراحمد جسد د ماڼۍ د زېرمتون تر شا، پر یخې او نمجن ځمکې پروت و

هغه حالت چې خان سلطان د غایرخان لپاره رامنځته کړی و، غایر خان دې ته متوجه کړ چې که چیرې بالخاش د ښار په میدان کې د خلکو په وړاندې اعدام کړي، نو ممکن خان سلطان ځان وژنه وکړي. نو باید بله لاره پیدا کړي او بالخاش په بله طریقه له منځه یوسي. غایر خان پرېکړه وکړه چې بالخاش به د نورو محکومینو په څېر، د زندان په زیرزمیني کې د جلا د لاس و وژني.

دا د بالخاش د زندان څلورمه شپه وه، شکنجه او عذاب نور نه و. هغه احساس کاوه چې غایر خان د هغه د قتل نقشه جوړه وی، ترڅو پرته له کوو شور ماشور یې له منځه یوسي. بالخاش له مرګ وېره نه درلوده؛ هره شېبه یې انتظار کاوه چې دی به د زندان شاته بوځي. هغه پوهېده چې هلته به څوک د ده په انتظار وي. د زندان شاته یو کوچنی کوټه وه، چې د فرش پر نیمه برخه یې یو غټ، ضخیم چرم خپور و، چې د وینې وچه شوې داغونه یې درلودل. د دې ځای رڼا د یوې کوچنۍ مشعلې له برکته وه.

دا وېروونکی ځای د غایرخان د جلا د کار ځای و، یو دروازه یې د مرګ زندان ته خلاصېده، چې محکومین یې له هغه ځایه دننه کول، او بله دروازه یې د زندان دهلیز ته تلله، چې جلا د او د هغه شاګرد به له هغه ځایه تګ راتګ کاوه. په دې وحشتناک ځای کې، د ستري او نسبتاً صافې ډبرې شتون د پام وړ و، چې د یوې ژورې څاه خوله یې پوښلې وه. د متعفن بوی فضا ډکه کړې وه، د هغو جسدونو بوی چې د څاه په تل کې خوځا شوي وو. جلا د او شاګرد یې د دې ځای له بوی او وینو سره عادت شوي وو، او دا هر څه یې د ژوند یوه برخه ګرځېدلې وه.

د کوټې لاندې له دیواله یوه نرۍ اوبه راوتلې، چې یو کنډې ته تویېدلې او بیا له هغه ځایه بهر ته تللې. هر ځل چې جلاد به له خپل کاره فارغ شو، شاگرد به یې، خنجر او چرمي پیش بند د کالو چې د محکوم د وینې څخه رنگین شوی و. لاندې یې په باریکو اوبو وینځلو او بېرته یې په خپل ځای کېښود، خو مشعل تل بل و. د اوبو د دوامدار توییدو یکنواخت غږ، چې په یوه کنډې کې لوېده، د دې ځای وحشت زیاتواه. د مشعل نامنظمې لمبې، د اوبو توییدو غږ، او د جلاد او د هغه د شاگرد ویرونکې خبرې، د محکوم زړه له درزا غورځاوه.

بالخاش، چې د غایرخان د محافظینو مشر و، دا ځای یې لیدلی و پوهېده چې له هغه زنداني سره، چې د مرگ سزا ورته ورکړل شوې، څه ډول چلند کېږي...

دی د خپل زندان په څلورمه شپه د یوه شومې پېښې خبر ورکاوه. هره شېبه یې تمه درلوده، چې دی به د جلاد خونې ته بوځي. د دیوالونو تر شا یې د اوبو د توییدو غږ اورېده او د ټوټه ټوټه شویو مړو د وینې بوی یې احساساوه... شپه نیمایي ته رسېدلې وه. بالخاش هر لحظه د زندان ساتونکو ته انتظار و، چې راشي، ده ته ورشي، او د مرگ تالار ته یې یوسي. ده داسې احساس کاوه، لکه دا چې یې د ژوند وروستۍ شپه وي. د جلاد او د هغه د شاگرد وېروونکي خبرې، چې د وژنې پر مهال به یې خپل مخونه د یوې کڅوړې نقاب ته پټول، د ده له ذهنه نه تللې. د هغوی وحشتناک خبرو تصور، دی سخت وارخطا کړی و.

بالخاش، له ټولو شکنجو سره سره، لا هم قوي روحیه درلوده. د جنگ په ډگر کې وژل کېدل، تر هغه وحشتناکه مرگ، چې د مرگ په کوټه کې یې ورته انتظار کاوه، ورته غوره ښکارېده. یو څه وروسته، د څو کسانو د قدمونو غږ د زندان فضا غلې کړه. بالخاش له ځایه پاڅېد، د زندان دروازې ته ورغی، او د دروازې له کوچني کرکۍ یې د باندې وکتل. د ده سترگې پر محمد مهدي ولگېدې، چې اوس یې د غایر خان په دربار کې مقام ترلاسه کړی و.

بالخاش د زندان د خاصو ساتونکو تمه درلوده، خو کله چې يې محمد مهدي وليد، حيران شو، او له ځانه سره يې وويل: دی دلته څه کوي؟

لږ وروسته، محمد مهدي، د زندان مشر ته غږ کړل، او هغه چې تازه خپل کوټې ته تللې و په تيز را ووت، مهدي ورغی او ورته يې وويل چې د بالخاش زندان خلاص کړي. بالخاش حيران شو، محمد مهدي له ده سره څه کار لري؟ ده اوږې پورته واچولې او خپل ځان ته يې وويل: يقيناً راغلی چې ما د شکنجې خونې ته بوځي.

زندانبان د بالخاش زندان خلاص کړ او خپله يې ځان شا ته کړ. محمد مهدي د زندان دننه قدم کېښود. دوه زاړه ملگري يو د بل مخې ته ودرېدل. بالخاش په مسخره خندا وويل: آخر خپل هيلې ته ورسېدې، او د ساتونکو مشر شوی!

محمد مهدي په نرم غږ وويل: اشتباه کوي، بالخاش! دا زما هيله نه وه چې ستا ځای ونيسم، دا د غايرخان حکم و.

بالخاش په غوسه او کرکه وويل: هماغه ناپاک غل! محمد مهدي- آرام اوسه، بالخاش! زه له تا سره کار لرم. بالخاش پوښتنه وکړه: له ما سره څه کار لرې؟ محمد مهدي- ما تاته د غاير خان پيغام راوړی دی. بالخاش په ريشخند انداز وويل: کوم پيغام؟ شايد غايرخان غواړي زما وصيت واوري!

محمد مهدي- بالخاش! واوړه، ما ته اجازه راکړه چې خبرې وکړم. ته له مرگ سره ډېر نږدې يې. ستا د وژلو حکم لا مخکې صادر شوی، خو ما له غايرخان اجازه اخيستې چې دلته راشم، شايد زه وکولی شم تا د مرگ له منگولو وژغورم؟

بالخاش په مسخره وويل: نو دا پيغام يوازې يوه بهانه ده؟ محمد مهدي- نه، داسې نه ده!

بالخاش- د غايرخان هر پيغام چې وي، زه ورته ارزښت نه ورکوم.

محمد مهدي- ولې نه غواړې خپل حالت درک کړې؟

بالخاش- ولې نه، زه پوهېږم چې مرگ مې انتظار باسي!

مهدي- غاير خان پيغام را ليږلی چې که ته د چنگيز خان د جاسوسانو په اړه خپل معلومات ورکړې، نو دی به ستا له وژلو تېر شي.

بالخاش په توند غږ وويل: زه د مغل د جاسوسانو په اړه هېڅ معلومات نه لرم. غاير خان فکر کوي چې زه له دوی سره اړيکه لرم. دا يوازې يوه پلمه ده. هغه له ډېر پخوا د دې پلان درلود چې ما ووژني، يوازې د دې لپاره چې د خان سلطان واک ترلاسه کړي. بالاخره، خپل هدف ته ورسېد، او اوس به ما هم نن شپه يا هم سبا شپه د جلا د په لاس ووژني. ته هم ښه پوهېږې چې هغه څومره بد او ظالم سړی دی.

مهدي- هڅه وکړه چې مؤدب واوسي، توهين مکه.

بالخاش، چې له قهره يې خندا کوله، وويل: ته دا تمه لرې چې زه د غاير خان د نوم په اورېدو تعظيم وکړم؟

مهدي، چې هڅه يې کوله خبرې يې نرمې وي، ورو وويل: که ته خپل غصه کنټرول کړې، ښايي وضعيت دې ښه شي.

بالخاش، چې غږ يې له قهره ډک و، وويل: که غايرخان خپل فاسد او شيطاني هوسونه کنټرول کړي وای، زه به تر آخره هغه ته يو وفادار سرتيري پاتې شوی وای. خو اوس زه ترې کرکه لرم، کرکه!

مهدي- تا زما پوښتنې ته ځواب ونه وايي.

مبالخاش- زه ستا د خبرو په مطلب نه پوهېږم.

مهدي- د مغل خان د جاسوسانو په اړه مې پوښتنه وکړه.

بالخاش- ما درته مخکې هم وويل، زه د مغل جاسوسانو په اړه هېڅ معلومات نه لرم.

مهدي- خو پير احمد تر شکنجو لاندې په ټولو خبرو اقرار کړی!

بالخاش- په دی خبرو پوهېږم، او سخت هم خوشحاله یم چې غایر خان په دی موضوع داسی اندېښمن شوی. کېدای شي هغوی دا فاسد سړی ته ښه درس ورکړی!

مهدی- ته همدا غواړی؟

بالخاش په ارامه سر وخواوه او ویې ویل: زه پرته د غایر خان له مرګه بل هېڅ نه غواړم.

محمد مهدی هڅه وکړه چې هغه ارام کړي، خو کله یې چې ولید هېڅ نتیجه نه ورکوي، ویې ویل: موږ سره ملګري وو...

بالخاش د هغه خبرې پرېکړې او ویې ویل: خو اوس زه ستا په څېر خلکو ته اړتیا نه لرم. ته کولی شې ولاړ شې او هغه خبرې چې ما وکړې، غایر خان ته ورسوې، بې شکه، هغه به سمدستي زما د وژلو حکم صادر کړي. ولاړ شه، ووځه!

محمد مهدی پرته له دې چې نور څه ووايي، له خونې راووت. هغه زندان ساتونکي ته وویل: دروازه بنده کړه! بیا روان شو، او ساتونکي ورپسې لاړل. لږ وروسته، د هغوی د پښو ږغ ورک شو، او درنه خاموشی په شاوخوا خپور شو. بالخاش لا هم د دروازې تر شا ولاړ و او د باندې یې کتل. ناڅاپه، د تېښتې فکر د هغه ذهن ته راغی. د شکنجو دردونه لا هم د هغه په وجود کې پاتې وو، خو بیا هم یې پرېکړه وکړه چې د چل او فریب له لارې له زندانه وتېښتي. څو دقیقې یې انتظار وویست، او کله چې ډاډه شو چې محمد مهدی او ساتونکي د زندان له ساحې وتلي دي، نو د دروازې له کوچني کرکۍ څخه یې زندان ساتونکی ته غږ کړ.

زندان ساتونکی، چې غوسه ښکاره کېده، له خپلې کوټې راووت.

- څه خبره ده؟

بالخاش وویل: راشه، زه غواړم زما یو پیغام محمد مهدی ته ورسوی.

زندان ساتونکی د زندان دروازې ته ورنژدې شو او ودرېد.

بالخاش خپله کوټمه له گوته وایسته، او د زندان د شا کرکۍ څخه یې وښوده او ویې ویل: دا تا ته درکوم، ځکه احساس کوم چې ډېر ژر به ووژل شم.

زندان ساتونکي چې گوتمه وليده، سترگې يې وغړولې، شونډې يې وخوځېدې، او موسکي شو. هغه خپل نظر گوتمې ته خښ کړی و او وپوښتل: د دې گوتمې په بدل کې زه بايد څه وکړم؟

بالخاش احساس وکړ چې د هغه پلان بريالی کېدونکی دی، نو خپل غږ يې ډېر مهربان کړ. زندان ساتونکي، چې پوه شو د قيمتي گوتمې مالک کېږي، د خوښۍ موسکا وکړه او خپل مسؤوليت يې هېر کړ، داسې چې ته به وايې له يو ملگري سره خبرې کوي، نه له يوه زنداني سره. بالخاش وويل: هغه نجلۍ چې زه يې خوښوم، دا مهال د غاير خان په حرم سرای کې ده. زه غواړم دا گوتمه، چې ما سره ده او نه غواړم د جلاد لاس ته ورشي، محمد مهدي ته ورکړې. ترڅو هغه يې په پټه هغې نجلۍ ته ورسوي.

زندان ساتونکي وپوښتل: د هغې نجلۍ نوم څه دی؟
بالخاش وويل: خان سلطان.
بالخاش خپل لاس د زندان له کوچني کرکۍ څخه را وايست او ويې ويل: دا واخله، دا گوتمه ستا برخه ده.

زندان ساتونکی ورو ورو د کرکۍ خواته ورنژدې شو، لاس يې وغځاوه، او د هغه سترگو ته يو ځانگړې بڼه پيدا شوه. لاس يې پورته نيولی و، بالخاش گوتمه د هغه د لاس په ورغوي کې کېښوده.

ز

ندان ساتونکي خپل لاس ورو ورو شاته کړ، گوتمه يې سترگو ته نژدې کړه او ځير ځير يې ورته وکتل. بالخاش بله گوتمه، چې د هغه په کين لاس کې وه، وايسته او زندان ساتونکي ته يې وويل: دا هم واخله، جېب ته يې واچوه، دا ستا ده.
زندان ساتونکي ډېر ژر گوتمه د خپل کميس تر لاندې جيب کې پټه کړه، خو بيا يې د بلې گوتمې خواته په حريصانه نظر وکتل.

بالخاش، چې د هغه په څېره کې د بد نيت نښې لوستلې، پوه شو چې زندان ساتونکی اوس ځان د دواړو گوتمو مالک گڼي...

زندان ساتونکی ډاډه و چې ډېر ژر به بالخاش اعدام شي.

بالخاش وويل: ولې ولاړ يې؟ مخکې له دې چې ناوخته شي، دا گوتمه واخله او په يوه خوندي ځای کې يې پټه کړه، ترڅو په يو مناسبه شېبه کې محمد مهدي ته ورکړي... هېر نه کړې، د هغې نجلۍ نوم خان سلطان دی.

زندان ساتونکی، چې لږ شاته تللی و، بېرته رانژدې شو او لاس يې د کړکۍ لوري ته وغځاوه څو گوتمه واخلي. خو همدا چې د هغه لاس کړکۍ ته ورنژدې شو، بالخاش د هغه مټ ټينګ ونيو او په ناڅاپي حرکت کې يې هغه خپل لور ته کش کړ.

د زندان ساتونکی غوښتل چيغې ووهي ترڅو يو کس ورسره مرسته وکړي، خو بالخاش د خپل بل لاس په وسيله د هغه ستونی کلک ونيو، زندان ساتونکی له ويرې رېږدېده، ساه يې بنده شوې وه، او د هغه تياره خبره لا هم تياره ښکارېده. بالخاش په ګواښونکي غږ وويل: د زندان کلۍ راکړه که نه مړی به دې د دروازې تر پښو لاندې پروت وي!

زندان ساتونکي، چې په خفه غږ يې زحمت کاوه خبرې وکړي، وويل: پرې مې ږده... بالخاش د هغه پر ستوني لا ډېر زور راووست او ويې ويل: کله چې کليانې راکړې، هله به دې پرېږدم!

زندان ساتونکي، چې نور يې د ځان ژغورلو بله لار نه لرله، پ خپل کمربند باندې تړل شوي کليانې خلاص کړل، پورته يې ونيول، او بالخاش ته يې ورکړل. بالخاش د هغه مټ خوشې کړ، کليانې يې واخيستل، او په زحمت سره يې د زندان د خونۍ دروازه خلاصه کړه، په داسې حال کې چې لا يې هم په بل لاس د زندان ساتونکي ستونی ټينګ نيولی و. د وتلو وروسته بالخاش د هغه پر ستوني وروستی کلک فشار ورکړ، بيا يې خوشې کړ.

زندان ساتونکی، چې مرګ يې خپلو سترګو ته ليدلی و، پر خپلو پښو ودرېدای نه شو. په داسې حال کې چې خپل ستونی يې په دواړو لاسونو نيولی و، پر ځمکه ولوېد، لخاش له زندان کامل راووت، شاوخوا يې وکتل. سره له دې چې شکنجو کمزوری

کړی و او د سوزېدلي باوړې درد یې لا هم احساس کاوه، د ازادۍ هیله یې زړه ته زپورتیا ورکوله. احساس یې کاوه که یو توره لاس ته ورشي، کولی شي لځان څخه دفاع کړي. په بېړه د زندان ساتونکي د کوټې لور ته ولاړ، د وسلې په لټه کې و، ځکه پوهېده چې بې وسلې د تېښتې چانس نه لري. خو پرته له یوه کوچني خنجر څخه بله وسله یې پیدا نه کړه.

هغه یې په لاس کې کلک ونيو، خپل د زندان خونی خواته یې وروستی نظر واچاوه، چیرې چې زندان ساتونکي بې حرکت پر ځمکه پروت و، او بیا په بېړه د زینو لور ته روان شو. کله چې د زینو سر ته ورسېد، څو شېبې ودرېد. درنه خاموشی لکه د بلا سیوری پشان پر فضا خپره وه، هغه خپل نظر د دهلیز خولې ته واړاوه، د تورتم ډکه، وحشتناکه فضا وه. بیا راوگرځېد، له دېواله یې مشعل راواخیست، او د دهلیز پر لور یې حرکت وکړ. په ډېر احتیاط یې قدمونه ایښودل. د تېښتې چانس کم و، خو یوځل هڅه یې باید ضرور کړې وای، هغه پوهېده چې د دهلیز بلې خواته به له ساتونکو سره مخ شي.

د هغه تر ټولو ستره اندېښنه دا وه چې د ساتونکو مشر طاقان! له ساتونکو سره مخ نه شي. طاقان د زندان د ساتونکو قوماندان و، او د بالخاش د نیولو پر شپه د یوې مهمې دندې لپاره له ښار وتلی و. بالخاش ته معلومه وه که تېښته یې ناکامه شي، نو وژنه یې حتمي ده. هغه په درنو، خو ډېر احتیاطي قدمونو مخ ته روان و، د خنجر لاستی یې په مټ کلک نیولی و. کله چې د دهلیز منځ ته ورسېد، ناڅاپه، د دهلیز بلې خوا ته د مشعل رڼا رانېکاره شوه. بالخاش پر ځای ودرېد. یو څو شېبې وروسته، د څو کسانو د پښو غږ د ماحول دروند سکوت مات کړ.

ښکاره وه چې هغوی د زندان پر لور روان دي یو غږ د دهلیز له بلې خوا پورته شو: ته څوک یې؟

بالخاش د غږ څښتن وپېژاند، دا محمد طاقان و، د زندان د ساتونکو مشر. بالخاش حیران پاتې شو، نه پوهېده چې څه وکړي؟ د تېښتې لار یې بنده وه، او شاته زندان

و... د محمد طاقان راتگ زندان ته، هغه هم د شپې ناوخته، بې دلیله نه و. طاقان د بالخاش د وژلو فرمان راوړی و.

بالخاش بله چاره نه لرله، ژر یې هغه لاره بیرته واخیسته چې له هغه ځایه راغلی و، ترڅو ځان په کومه کونج کې پټ کړي. محمد طاقان احساس وکړ چې حتماً په زندان کې کومه پېښه شوې ده، نو یې ساتونکو ته وویل: هغه تعقیب کړئ، کېدای شي له بندیانو څخه کوم کس وي چې د تېښتې نیت لري.

بالخاش په تیزی سره د زینو لاندې خواته کوزېده، د ساتونکو د بوټونو غږونه یې اورېدل چې په دهلیز کې انگازې کولې. محمد طاقان هم د ساتونکو پسې منډه کړې وه. بالخاش تر زېرمینې راوړسېد، حیران و، نه پوهېده چې ځان چیرته پټ کړي؟ مشعل یې یوې خواته وغورځاوه، تر زېرمینې وروستي سر پورې ولاړ، شاید په کوم خالي خونه کې پټ شي. ناڅاپه یې په یاد شول چې د زندان کیليانې یې په همغه کوټه کې پرې ایښې کوم کې چې د زندانی وو، ژر بېرته د ستنېدو کوښښ یې وکړو خو همغه شېبه ساتونکي د زینو سر ته را رسېدلي وو.

یو ساتونکي چغه کړه: دا د بالخاش دی!

او بیا د سترگو په رپ کې ټول ساتونکي د زینو څخه رابښکته شول، محمد طاقان چې د ساتونکو پسې را رسېدلی و، غږ یې وکړ: راوښی یې! دی نشي تېښتېدای. بالخاش د زېرمینې په منځ کې ودرېد، د دفاع حالت یې خپل کړ. طاقان په تیزی سره ځان لاندې ته راوړسواوه او وویل: بالخاش، ما ستا د خوشې کېدو فرمان راوړی دی خپل چاقو وغورځوه او زما سره ولاړ شه، غایرخان غواړي چې تا وویني.

ټولو ساتونکو په یو غږ وویل: ده د زندان ساتونکی وژلی دی.

بالخاش شکمن شو طاقان یو ځل بیا په نرمه لهجه وویل: زه رسمی امر ستا د خوشې کېدو او غایر خان ته د وړلو لرم، نو حماقت مه کوه، خپله چاره وغورځوه. بالخاش وویل: قسم وخوره!

طاقان- زموږ د کلونو دوستۍ په نوم قسم خورم چې تا ته به ضرر نه رسوم.

بالخاش خپله چاره وغورځوله او وړاندې لاړ. طاقان د ساتونکو په لور وکتل او ويې ويل: اوس يې راوښی.

په يوه شېبه کې ساتونکو بالخاش کلابند کړ. بالخاش، چې له غوسې او کرکې څخه يې خېره سره شوې وه، طاقان ته وويل: ته هم يو کمزوری او بې‌غیرته سړی يې! او ناڅاپه يې د طاقان په لور بريد وکړ، خو ساتونکو هغه کلک ونيو. طاقان وويل: غايرخان ستا د وژلو امر کړی. همدا اوس جلاد او د هغه شاگرد د مرګ په خونه کې ستا انتظار باسي.

بالخاش - خو ته دوکه‌باز يې، تا قسم وخوړ. طاقان - ما قسم خوړلی و، چې "زه" به تاته ضرر نه رسوم! او اوس هم خپل پر قسم ولاړ يم زه به تاته لاس لا نه دروړم. ښه اوس دا راته ووايه چې ته څنگه له زندانه راوتلی يې؟

بالخاش - کاشکې ما کولای شول چې ته پخپله ووژنم! طاقان مسخره خدا وکړه او ويې ويل: خو اوس به موږ تا ووژنو، ته د دوو ساتونکو د وژلو او د غايرخان حرم سرای ته د ناسم ننوتلو په جرم وژل کېږې، کومه وروستی وصیت نه لرې؟

هماغه مهال زندان ساتونکي چې هوښيار شوی و، له ځمکې راپورته شو او ويې ويل: قربان! ده ما ته چل راکړو او په زور يې کيلي راڅخه واخيستله. طاقان - شکر، چې موو را ونيوه. بالخاش - بايد هغه بله لمبه شوې مشعل مې ستا په مخ وهلی وای!

طاقان په پوسخند خدا وکړه او ويې ويل: خاين تل بزدله وي! ته نور هغه زړور بالخاش نه يې، ته خاين يې، چې بايد جلاد ته وسپارل شي!

د زندان ساتونکی وړاندې راغی، د بالخاش مخې ته ودرېد او په زهرجنه لهجه يې وويل: د کوتمی پر ځای، ستا د وژل کېدو خبر به خان سلطان ته ورسېږي!

او بيا يې يو مرداره خندا وکړه، بالخاش څو شېبې همداسې ورته وکتل او بيا ناڅاپه يې سخت لغته د زندان ساتونکي په خيټه ورکړه... او هڅه يې وکړه چې خپل ځان د ساتونکو له منگولو خلاص کړي، خو ساتونکو کلک نيولی و.

زندان ساتونکی، چې د خيټې لغته يې وخوړه، شا ته لاړ، په شا ولوېد، او بيا، پداسې حال کې چې لاس يې پر خيټه ايښی و، پورته شو او محمد طاقان ته يې وويل: قربان! اجازه راکړئ چې زه د جلا دنده ترسره کړم، او دا ځاين مړ کړم.

طاقان- چپ شه، بوډا سړي.

بيا يې بالخاش ته وکتل او ويې ويل: کهک کوم وصيت لرې، نو وکړه. بالخاش- زه هيڅ وصيت نه لرم. امر وکړه چې ما د مرگ خونې ته بوځي، ځکه زه نه غواړم ستا ناوړه څېره د دې څخه نور زيات ووينم.

طاقان ساتونکو ته وويل: يوسئ! جلا د او شاگرد يې د ده د ورتگ په انتظار دی. ساتونکو بالخاش د مرگ خونې ته روان کړ، چې دروازې ته ورسېدل، دروازه له دننه خلاصه شوه. بالخاش د اوبو د باريک څڅېدو غږ واورېد، چې له ديوال نه د مرگ په خونه کې څڅېده. د جلا د او د هغه د شاگرد څېرې يې په ذهن کې انځور شوې، د هغوی د کڅوړې په شان تور نقابونو شاته، يوازې د سترگو دوه تورې سوريې ښکاره وې.

د بالخاش ژبه وچه شوې وه، او د مرگ غبار يې پر مخ خپور و. يو ساتونکي وويل: ننوځه جلا د انتظار باسي. بالخاش نيمه مخ ور وگرځاوه او ويې ويل: هغه تل انتظار باسي...

بيا يې يو گام د دروازې پر سر کېښود. د خونې له دننه کمزورې رڼا يې سترگو ته ورغله. څو شېبې ودرېد، بيا يې د وېرې ډک، رېږدونکي گامونه دننه کېښودل. دروازه د ده تر شا بنده شوه، همدا شيبه يوه قوي لاس د هغه خوله ونيوله او د خونې منځ ته يې کش کړ. د بالخاش له مخه رنگ الوتی و. سترگې يې هيڅ نه ليدلې، آن د جلا

شاگرد هم، چې مخامخ ولاړ و، نه لیدو. ناڅاپه یې د چرې تېره څوکه د خپلې مړۍ پر پوست حس کړه، او ورپسې یې یو امر کوونکی غږ واورېده.

- که دې غږ پورته کړي، دا چاقو به دې په ستوني کې ننباسم!

ویره د بالخش ستونی را ټینګ کړي، ژبه یې وچه شوې وه، او سترګې یې پرته له تیارو بل څه نه لیدل. جلاد په ورو غږ ورته وویل: زه تا نه وژنم، بلکې له دې مرګ د خونې څخه دې ژغورم، ته زما خبرې درک کولی شې؟

بالخش خپله وچ شوې مړۍ د لارو په تېره ولو تازه کړه، او په داسې غږ چې ګواکې له لرې ځایه راتله، ورو وویل: هو... پوههه شوم، خو تا ولې د غایر خان حکم نه عملي کوئ او ما نه وژني؟

جلاد د هغه ستونی خوشې کړي، خنجر یې ښکته کړه او ویې ویل: لاندې وګوره! کله چې بالخش واورېدل چې جلاد غواړي دی وژغوري، نو یو څه امید یې پیدا کړ. ورو یې سر ښکته کړي، نمجن ځمکه یې ولیدله، او د دوو کسانو جسدونه یې ولیدل چې پرمخ پر ځمکه لویدلي وه!

په حیرانۍ یې جسدونو ته وکتل او له ځانه یې پوښتنه وکړه: دلته څه پېښ شوي؟ دا وژل شوي کسان څوک دي؟ جلاد ولې نه غواړي ما ووژني؟ هغه د دې پوښتنو هېڅ ځواب نه لاره. د ده ذهن هېڅ روښانه ټکی یې نه پیدا کاوه چې د دې تیاره او مبهم حالت پرده پورته کړي. هغه چې څو شېبې وړاندې د مرګ تر غاړې رسېدلی و، اوس له مرګ سره ډېر فاصله لرله. حیران و، نه پوهېده څه ووايي. ورو یې سر پورته کړ.

جلاد، چې لایې هم خپله څېره د تورې کڅوړې تر شا پټه کړې وه، ورو وویل: دا دواړه مړي د اصلي جلاد او د هغه د شاګرد دي! بالخش سترګې په جسدونو خښې کړې، بیا یې جلاد ته وکتل، او ویې ویل: نو ته... جلاد د هغه خبرې پرې کړې او ویې ویل: موږ د دې لپاره خپل ځانونه له خطر سره

مخ کړل ترڅو تا وژغورو.

بالخاش- له ما څه غواړې؟

- زه یوازې دا دنده لرم چې تا له دې ځایه وباسم.

بالخاش- خو زه باید تا وپېژنم.

- کوشش وکړه چې پوه شې، ته په ډېر خطرناک حالت کې یې. ستا ژوند یوازې په یو تار پورې تړلی دی.

بالخاش اټکل وکړ چې کېدای شي دا دوه کسان، چې جلا د او د هغه شاگرد یې وژلي او د هغوی ځای یې نیولی، د مغول خان جاسوسان وي. دوی د "چپه نویان" په امر د غایر خان زندان ته ننوتی، تر څو هغه وژغوري. جلا د خپل شاگرد ته وویل: بیرون ته وگوره!

د جلا د شاگرد د دروازې له درز څخه لاندې ځمکې ته وکتل، لږ وروسته یې سر شا ته کړ، بېرته جلا د ته وکتل او ویې ویل: طاقان او ساتونکي لا هم ولاړ دي. بالخاش- هغوی انتظار باسي ترڅو زما مړی وویني. جلا د- خو هغوی به ستا د مړي پر ځای، د جلا د او د هغه د شاگرد له مړي سره مخ شي.

بالخاش- له کومې لارې باید تېښته وکړو؟ جلا د- ته باید تر ما ښه د دې ځای پټ لارې وپېژنې. موږ به له هماغې لارې وځو، له کومې چې راغلي یو.

بالخاش تر یوه حده د زندان له پټو لارو او دهلیزونو سره بلد و، خو تر دې دمه نه پوهېده چې جلا د او د هغه شاگرد د مرګ خونې ته له کومې لارې را ننوتی؟ جلا د یوه کوچنۍ پټه دروازه پرانیسته او خپل شاگرد ته یې وویل: حرکت وکړه.

د جلا د شاگرد له دیوال څخه مشعل راواخیست، د هغه کوچني دروازې له لارې ووت، وروسته یې بالخاش ته وکتل او ویې ویل: اوس ستا وار دی. بالخاش ورپسې روان شو، لږ وروسته جلا د هم د مرګ له خونې ووت. دهلیز تیاره او

ویرونکی و، چت یې ډېر ټیټ و، داسې چې حتی د منځني قد لرونکي کسان هم باید د تېرېدو پر مهال خپل سر لږ ټیټ کړي وای.

د دهلیز نمجنه هوا او بد بوی د ساه اخیستل سخت کړي و، د خپل مخ نقاب لری کړو او خپل د مخ خوله یې ورباندې پاکه کړه. جلاډ، چې اصل کې د مغول خان له جاسوسانو څخه و او د بالخاش تر شا روان و وویل: موږ مجبور شوو چې د مرګ خونې ته د رسېدو لپاره یو ساتونکی ووژنو. بله لار نه وه پخپله یې زموږ کار کې مداخله وکړه.

بالخاش وپوښتل: تاسو د طویلی له انګړ څخه دهلیز ته داخل شوی؟
جلاډ ځواب ورکړ: هو، ته هم له دې پټۍ لاری خبر وی؟
بالخاش- تر یوه حده، اوس ورو ورو هر څه را یادېږي...
جلاډ وخنډل او ویې ویل: لکه چې وېرې ستا مغزه له کاره غورځولی و؟

بالخاش لنډ وخنډل او ویې ویل: هې، همداسې ده. ستا وحشتناکه بڼه او د شاګرد موجودیت دې، کولای شي تر ټولو زړور سړي هم ووېروي. هماغه شیبه چې ته زما تر شا وې او زما ستونی دې ونیو، او د خنجر تیره څوکه دې زما پر مری کېښوده، نږدې و چې زړه مې ودرېږي!

مغولي سړي وویل: بله لار نه وه. زه مجبور وم چې تا ناڅاپه ووېروم، او بیا درته ټوله کیسه وکړم.

بالخاش وپوښتل: تاسو دواړو ته چا دنده درکړې؟ چپه نویان؟
جلاډ- بڼه ده اوس دی مغز لږ، لږ کار کوی او درک کوي چې چا ستا د تېښتې نقشه جوړه کړې دوه!

بالخاش- چپه نویان زما څخه څه غواړي؟
- له هغه وپوښتنه، هغه ستا دوست دی کنه؟
بالخاش- هو، زه پوهېږم، هغه تر اوسه څو ځله زهله مرګه ژغورلی يم اوس نو بڼه پوهېږم چې څوک زما دوست دی، او څوک زما دښمن!

بيا يې په ځنډ سره وويل: که موږ کولای شو هغه هم وژغورو...
جلاد وپوښتل: ستا مطلب خان سلطان دی؟
بالخاش- هو، د هغې د ژغورلو لپاره کومه نقشه لرئ

جلاد- ما ته هېڅ امر نه دی شوی، زه یوازې د دې لپاره راغلی يم چې تا وژغورم.
دواړه چوپ شول، د مشعل تور لوگی د دهلیز هوا نوره هم ساه بندوونکې کړې وه.
بالخاش لومړی ځل و چې له دې ځایه تېرېده. هغه لا هم د آزادۍ احساس نه کاوه،
ځکه لا یې له خطرناکې سیمې تېښته نه وه کړې. په همدغو خطرناکو شېبو کې، چې
د جلاد شاگرد پسې روان و، په ذهن کې یې گڼې نقشې رسمولې خو تر ټولو مهمه د
خان سلطان ژغورل او له غایر خان څخه انتقام اخیستل و.

جلاد وويل: موږ باید تر سپېدو دمخه له اترار ووځو.
بالخاش- که کومه پېښه رامنځته نه شي.

جلاد په ځانگړي ډول وخنډل او ویې ويل: باید له همدا اوسه یو پر یو د جگړې لپاره
تیار شي. موږ له یوې خطرناکې لارې تېرېږو، او هره شېبه ممکن له ساتونکو سره مخ
شو. له وژلو خو ویره نه لرې؟

بالخاش- زه ان حاضر يم چې غایر خان هم ووژنم!
جلاد یو لنډ وخنډل او ویې ويل: تلوار مه کوه، ملگریه ...

د دهلیز خولې ته ورسېدل، یو ځل بیا چوپتیا خپره شوه. د جلاد شاگرد، چې
مخکېنې روان و، د یوې کوچنۍ دروازې مخې ته ودرېد.
جلاد وويل: ولې ودرېدلې؟ دروازه خلاصه کړه!
شاگرد مشعل مړ کړ، ناڅاپه تیاره خپره شوه.

جلاد، د خنجر لاستی یې د بالخاش لاس ته ورکړ: دا ونیسه!
شاگرد ورو ورو کوچنې دروازه چې د کړمۍ همومره اندازه یې وه خلاصه کړه، او په
خپل سینه پر ځمکه وخوځېده، او د دهلیز له خولې بهر ووت.

خو شېبې وروسته، بیرته راغی او په ټیټ غږ یې وویل: راووخئ، څوک نشته!
 بالخاش په بیرې ځان د دهلیز له خولې بهر کړ، شا ته یې یوه دیوال ته تکیه وکړه.
 څه شېبې وروسته، جلاد هم ورسره یوځای شو. اوس درې واړه د دهلیز تر څنګ ولاړ
 و. شاوخوا ته یې وکتل دوی په یوه نسبتاً لوی انګړ کې ولاړ و، چې تیاره ورباندې
 خپره وه، دا یو وران ځای و، چیرې چې د ورځې پر مهال آسونه د صحن له شمالي
 اړخ څخه، چې هلته طویله و، راوستل کېدل. د دې وران ځای په لوېدیځ اړخ کې یو
 کوچنی دروازه وه، چې یو تنګ دهلیز ته پرانیستل کېده.

او د دې دهلیز په پای کې یو کوچنی انګړ وه، چیرې چې د غایر خان ماڼۍ ساتونکي
 استراحت کاوه. د دې استراحت ځای یوه څنډه د حرم سرای له بیروني باغ سره
 وصل وه. معمولاً جلاد او د هغه شاګرد د ساتونکو له انګړ څخه د طویلی شاته انګړ ته
 تلل، او له هغه ځایه د دهلیز له لارې د مرک اطاق ته ننوتل. کله چې به یې د حکم
 اجرا وکړه، د هماغه لارې بیرته راستنېدل، او کله چې به د باغ شاته کوڅې ته
 ورسېدل، خپل نقابي کڅوړه به یې له سر نه لرې کړه. د دوی تګ راتګ ازاد و، او
 هیڅوک یې مخه نه نیوله. مغولي سړي سر د بالخاش خواته ورنږدې کړ او ورو یې
 وویل: زه او زما ملګری کولی شو په اسانه له دې ځایه ووځو، او د ساتونکو له انګړ
 څخه ځان باغ شاته کوڅې ته ورسوو.

بالخاش وپوښتل: آیا هغوی تاسو نه پېژني؟

جلاد- موږ د نقابي کڅوړې په اغوستو خپل مخ پټوو، نو هیڅوک مو نه ویني.
 بالخاش- هو، دا مې هېر و، خو زه باید ژر تر ژره له دې ځایه ووځم. کېدای شي د
 زندان ساتونکي د اصلي جلاد او د هغه د شاګرد د وژل کېدو او زما د تښتېدلو خبر
 شوي وي. باید بیرې وکړو!

دروغجن جلاد وخنډل او ویې ویل: آرام اوسه، ملګریه موږ تا دلته نه پریږدو په هر
 قیمت چې وي، موږ باید تا وژغورو. زه باور لرم چې ستا زړورتیا به ستا د ژغورنې
 لامل شي.

بالخاش - د طویلی بام لږ خطرناک دی.

دروغجن جلا د مسکی شو او ویې ویل: زه هم همدا فکر کوم ته تر ما ښه پوهېږې، چې د طویلی تر شا پر دیوال دوه ساتونکي څار کوي.

بالخاش څو شېبې په فکر کې ډوب شو، بیا یې دروغجن جلا د ته مخ کړ او ویې ویل: هو، زه پوهېږم چې د باغ یوه دروازه د کوڅې په پای کې خلاصیږي، خو بله چاره نشته. که وغواړو چې له کوڅې تیر شو، باید دا دوه ساتونکي له مخې لرې کړو.

د جلا د شاگرد، چې تر دې دمه چپ و، وویل: اجازه راکړئ، زه د طویلی دیوال ته پورته شم او کوڅه وڅارم.

دروغجن جلا د وویل: ژر شه، ځکه...

خو بالخاش د هغه خبره پرې کړه او ویې ویل: دا کار زه کوم.

جلا د وویل: زما دنده دا ده چې تا روغ رمت خپل هدف ته ورسوم. پرېږدئ چې زما ملگری دا کار وکړي.

د جلا د شاگرد په بیرې ځان د مقابل ځای دیوال ته ورساوه. ورپسې جلا د بالخاش هم دانگر هغې غاړې ته ولاړل. جلا د خپل لاسونه سره یو ځای کړل، ملگری یې خپلې پښې د جلا د لاسونو کې کېښودې، او دروغجن جلا د په چټک حرکت سره هغه د بام غاړې ته پورته کړ. جلا د شاگرد ژر پورته وخوت، او په کرار، کرار انداز یې د کوڅې خواته وکتل. دوه ساتونکي د طویلی دیوال ته نږدې قدم وهلو. هغه یو غټ رسی، چې د خپل اوږد کمیس لاندې یې پټ کړی و، راواخیست. یو سر یې د طویلی له انگر څخه راختلي زوړ ونې ته وتاړه، او بل سر یې د بام له غاړې ښکته کړ. بالخاش، او ورپسې جلا، له رسی پورته شول، او ځانونه یې په بام وغځول.

ناڅاپه، د ساتونکو په انگر کې شور او زوږ شو. د هغوی خبرې نه اورېدل کېدې، خو څرگنده وه چې د زندان ساتونکي د بالخاش د تېښتې او د جلا د هغه د شاگرد د وژل کېدو خبر شوي دي. د ساتونکو ترمنځ بې‌نظمي رامنځته شوې وه.

بالخاش یو لنډ خندا وکړه او ویې ویل: بیچاره محمد طاقان. په خطر کې لوېدلی
غایر خان هغه زما د تېښتې مسؤل گڼي.

د مغول خان جاسوس، چې موږ ورته دروغجن جلاډ وایو په زیرکانه ډول وخنډل او
ویې ویل: طاقان باور نشي کولی چې تا به رښتینی جلاډ او د هغه شاکرد وژلي وي.
دی باوري دی چې کومه بله دسیسه روانه ده!
بالخاش په داسې لهجه چې غوسه او کرکه ترې احساسېده وویل: د دې کار وروسته
هغه باید پوه شي چې له چا سره یې معامله ده.
دروغجن جلاډ وویل: له دې وروسته موږ له هغوی سره مخ یو. ژر به هر څه روښانه
شي. مخکې له دې چې ناوخته شي، باید له دې کوڅې ووځو. راځه، له ما سره راشه.
بالخاش وپوښتل: څه کار غواړي وکړي؟

جلاډ- طویلی ته ننوځو بله لار نشته.

درې واړه له غټې ونې ښکته شول. د جلاډ شاکرد د طویلی دروازه خلاصه کړه.
دروازې ته نږدې په دیوال یوه کوچنۍ څراخ ځوړند و، چې د غوړیو په سوځېدو یې
کمزورې رڼا خپروله.

جلاډ وویل: وخت کم دی، موږ نشو کولی چې آسونه زین کړو.

درې واړه د آسونو خواته ولاړل. ناڅاپه، د طویلی په فضا کې د یوه آس لوړ شېهار
چغې خپره شوه.

بالخاش وویل: لکه چې راگیر شو؟

په همدې شیبه، یو سړی، چې په لاس کې یې کوچنۍ څراغ و، طویلی ته راداخل شو
او په لوړ غږ یې وپوښتل: دلته څوک دی؟

درې واړه د آسونو تر شا پټ شول.

هغه سړی څو گامه وړاندې راغی، هڅه یې کوله چې په کمزورې رڼا کې هر څه
وويني. بالخاش ورو د جلاډ غوږ کې وویل: دا سړی ما ته پرېږده.

جلاډ غوښتل وپوښتي چې "ته څه کول غواړي؟" خو ناوخته شوې وه.

بالخاش ناڅاپه په لور غږ وويل: زه يم راغلی يم چې يو آس زين کړم. د امير لخوا دنده راکړل شوې ده.

هغه سړي، چې د آسونو ساتونکی و وپوښتل: ستا نوم څه دی؟
بالخاش يو گام وړاندې شو او وويل: زه د محمد مهدي لخوا رالېږل شوی يم..

راته نږدې شه ..

سړي وويل: نوم دې ووايه.

بالخاش د هغه پر لور ورغی، مخامخ ودرېد او ويې ويل: فکر کوم چې ته ما پېژنې؟
سړي خپل سر لږ ورنږدې کړ، خو ناڅاپه يې ځان شا ته واچوه او په حيرانتيا يې وويل: بالخاش! ته بايد په زندان کې وای! ته دلته څه کوې؟
بالخاش په آرامه وويل: زه هم دا خبره درته کوم.

ناڅاپه، يې د سړي په خېټه يو زورور لغت وواهه، هغه سړی چې نسبتاً ځوان و، شاته وغورځېد، او څراغ يې له لاسه ولوېده. بالخاش ورته چانس ورنکړ، په يوه خيز يې ځان پرې واچوه او د هغه غاړه يې کلکه ونيوله.

سړي خپل دواړه لاسونه د بالخاش تر زڼې لاندې کېښودل او په ټول زور يې فشار ورکاوه، بالخاش سره له دې چې چاقو ورسره و، نه يې غوښتل چې دا وکاروي. هڅه يې کوله چې سړی پرته له وسلې بې وسه کړي. په يوه شېبه کې يې د هغه غاړه خوشې کړه، خو دواړه لاسونه يې کلک ونيو، تاو يې کړل، او سړی يې بې وسه کړ.
د طويلی ساتونکي مقاومت نشو کولی، لاسونه يې ښکته راولوېدل. هغه فکر وکړ چې يوازینی لاره دا ده چې د مرستې لپاره چيغې ووهي. خو همدا چې يې خوله پرانسته، بالخاش کلک سوک پر خوله ورکړ.

چې غږ يې په ستوني کې بند شو. بالخاش څو ځله د هغه سر پر ځمکه وواهه، سړی بې وسه شو، د خبرو توان يې له لاسه ورکړ، او لږ وروسته بې هوشه شو. بالخاش راپورته شو او د مغولي جاسوس (دروغجن جلاد) ته يې غږ کړ: چېرته ياست؟ بېرته وکړئ!

دروغجن جلاډ ور نږدې شو او ويې ويل: خطر موږ ته نږدې شوی و؟
بالخاش وويل: نور بايد ځنډ ونکړو.

له طويلی څخه يې درې آسونه راوايستل، ژر يې د هغوی خولی ته واگې واچول.
بالخاش وويل: د طويلی د هغه دروازی کيلي چې کوڅې ته خلاصیږي، بايد د دې
سړي سره وی؟

دروغجن جلاډ لنډ وخنډل او ويې ويل: موږ سره يوه اضافه کيلي هم شته.
هغه آسونه له طويلی څخه راويستل. د جلاډ شاگرد دروازې ته ولاړ، او د خپلې کيلي
په وسيله يې دروازه خلاصه کړه.

درې واړه، پرته له دې چې زين ولري، پر آسونو سپاره شول او يو پر بل پسې له
طويلی ووتل. دروغجن جلاډ د يو نازک رسی په وسيله د بالخاش د آس شا ته يو ټک
ورکړ آس له ځايه وخوځېد، او نور دوه آسونه هم ورپسې را روان شول. درې واړه د
کوڅې په اوږدو کې په چټکۍ سره روان وو، داسې چې پر آسونو يې ځانونه ټکته
کړي وو، او پښې يې د آسونو لاندې سختې نيولې وې. يو ساتونکی، چې د کوڅې په
پای کې د حرم سرای د دروازې ساتنه کوله، چيغه کړه: تاسې څوک یاست؟

د آسونو د پښو غږ، چې د کوڅې پر کانو لگېده، د شاوخوا خاموشی يې ماتول، د
کوڅې په سر کې ولاړ بل ساتونکي، چې دا حالت يې وليد، پریکړه يې وکړه چې مخه
يې ونيسي. هغه توره راويسته او د کوڅې په منځ کې ودرېد. بالخاش، چې مخکې و،
خپل مسیر يې بدل نه کړ، آس يې تېغ په تېغ د ساتونکي پر لور بوت. آس د ساتونکي
سره وجنگېد، او هغه يې پر ځمکه وغورځاوه. ساتونکی د نورو دوو آسونو تر پښو
لاندې وغورځېد. څو شېبې وروسته، چې لږ ليرې شول، بالخاش د خپل آس واگې
کش کړ او د هغه سرعت يې ورو کړ.
دروغجن جلاډ وويل: زما سره راشه.

دوی بيا په هماغه چټکۍ سره پر مخ ولاړل. بالخاش د آرامۍ سا واخيسته او له ځانه
سره يې وويل: اوس باوري يم، چې ازاد شوم.

دروغجن جلاد وويل: شونې ده چې ساتونكي زموږ د موندلو لپاره د ښار دروازو ته لاړ شي. بايد ژر تر ژره ځان وباسو، موږ بايد ځانونه د شمالي دروازې خواته ورسو او له هغه ځايه ووځو.

بالخاش، چې د دوو آسونو ترمنځ يې سپرلی کاوه، وويل: ټولې دروازې تړل شوې دي، موږ بايد خپل ځان وژلو ته ونه سپارو. زما کور خوندي ځای دی موږ کولای شو تر سبا ماښام پورې هلته پټ شو، او کله چې شپه شي، د دروازو له بندېدو دمخه له اترار څخه ووځو.

د مغول خان جاسوس وخنډل او ويې ويل: ته څومره احمق يې بالخاش! چې داسې وړانديز کوي. ستا کور ته تگ يعني زموږ درې واړو وژل! که موږ ونيسي، د غاير خان د ډاروونکو زندانونو دروازې به د ورځې له راختو دمخه زموږ لپاره پرانيستل شي. زه باور لرم چې همدا اوس ساتونکي څو برخو ته وېشل شوي دي. يوه ډله به ستا کور ته تللې وي، ځکه فکر کوي ته به هلته پټ شې، حتی امکان لري د خان سلطان د پلار ماڼۍ هم تلاشي کړي.

بالخاش وويل: زموږ حالت هره شېبه خرابېږي.

مغولي جاسوس وويل: موږ بايد، په هر قيمت، د شمالي دروازې له لارې ووځو، حتی که اړ شو د دروازې ساتونکي او هغه عسکر ووژنو چې هلته پيره ورکوي.

بالخاش لږ فکر وکړ، بيا يې وويل: د دروازې پرانيستل اسانه کار دی، خو د ساتونکو شاته تمبول به کار سخت کړي. همدا چې د دروازې قلف خلاص شي، هغوی به د خپلو برېښو تورو سره له خپلو خونو راووځي، او بيا به يو سخت او خونړی جگړه پيل شي. که د دوی شمېر له موږه زيات وي، نو پرته له شکه به زموږ سرونه پرې کړي.

مغولي جاسوس په کلکه وويل: قوي زړه ولره، بالخاش! که ويږه پر تا غلبه وکړي، زموږ ټولې هڅې به بې فايده لاړشي.

هغه بل جاسوس چې تر دی دمه خاموش و وويل: موږ ستا لپاره خپل ځانونه له

خطر سره مخ کړي دي.

بالخاش وويل: زه د غاير خان د ساتونکو سره د مخ کېدو څخه نه وېرېږم هېڅکله هم نه ...

يوې شېبې لپاره چوپتيا حاکمه شوه. هغوی د اسونو سپرلي ته دوام ورکړ. د اسونو د پښو غږ د کوڅو خاموشۍ او چوپتيا ماتوله. د مغول خان دوه جاسوسان د بالخاش دواړو خواوو ته سپاره وو. دوی ته امر شوی و، چې کله بالخاش له زندانه وباسي، نو بايد هغه "هرسبان" ته يوسي، چيرې چې يو زيرک او هوشيار سړی د هغوی په تمه و. دغه سړی "سوباتای" و، چې د چنگيز خان له دوو ستر جاسوسانو څخه يو و. سوباتای په بې صبرۍ خپل د پلان بريا ته منتظر و، هغه پلان چې د بالخاش د ژغورلو لپاره جوړ شوی و. دی مطمئن و، چې سرتيري به يې بريالي شي او د اترار دغه ځوان به هرسبان ته ورسوي.

پير ژر، دوی د شمالي دروازې ته نږدې شول د اسونو سرعت يې کم کړ. مغولي جاسوس وويل: بايد ډېر احتياط وکړو.

بالخاش - د دروازې له تېرېدو لپاره دې څه پلان جوړ کړي؟
مغولي جاسوس - لږ صبر ولره، بالخاش! زه بايد تا روغ او سلامت هرسبان ته ورسوم.
بالخاش - هرسبان؟ هلته څه خبره ده؟
- کله چې ورسيدو نو پوه به شي.

بالخاش - خو زه آزاد يم، او کله چې د دروازې څخه واورېم، کولای شم چې هر لور ته لاړ شم.

مغولي جاسوس وخنډل او ويې ويل: ته ډېر احمقانه خبرې کوې.

بيا يې خپل ملګري ته وکتل او ويې ويل: ته مخکې لاړ شه، دروازه خلاصه کړه، او کله چې د دروازې د ساتونکي د خونې مشعل مړ کړې، نو بيا به موږ ته نښه راکړه،

ډېر احتياط وکړه.

ځوان مغول له اسه ښکته شو، د اس پرې يې خپل ملگري ته ورکړ، او ورو ورو د دروازې پر لور روان شو. بالخاش او مغولي جاسوس، د دېوال تر سيوري لاندې، په خپلو بې زین اسونو ناست وو.

بالخاش - ته فکر کوې، چې دی به بريالی شي؟

مغولي سړی - هو، دی زموږ تر ټولو تکړو او هوښيارانو کسانو څخه دی، جلاد او شاکرد يې د ده په لاس ووژل شول. دی توره په ډېر سرعت وباسي او مقابل لوری بې خبره کوي. زه يقين لرم، چې دی به دروازه خلاصه کړي.

ځوان مغولي په احتياط گامونه اخستل. ټول توجه يې د دروازې د ساتونکي خونې ته متوجه وو. درنه خاموشۍ حاکم و، او هره لحظه دا وېره وه، چې د غاير خان ساتونکي به راوړسېږي او د تېښتې لاره به بنده کړي. کله چې ځوان مغول د دروازې ساتونکی خونې ته ورسېد، ځان يې د تياره سيوري ته واچاوه، څو د مشعل په رڼا کې ونه ليدل شي. هلته ودرېد، او د نیمه خلاصې خونې لور ته يې وکتل. له دننه هيڅ غږ نه راتلو. دی تر دروازې لږ فاصله لرله. کله چې مطمئن شو، چې ساتونکي ويده دي، نو په بېرې د دروازې شاته ولاړ.

هغه څو شېبې انتظار وکړ، بيا يې د دروازې غټ اوسپنه پورته کړه، درانه اوسپنه يې ورو ورو راښکود، هڅه يې کوله، چې غږ پيدا نشي، خو کله چې اوسپنه له لرگي څخه جلا شوه، لاندې ولوېده، او "ټک" يې وکړ. ځوان مغول ژر حرکت وکړ، اوسپنه يې شاته کش کړ، او دروازه يې دومره خلاصه کړه، چې يو اس په اسانه تېر شي. د تېښتې لاره پرانيستل شوې وه. اوس بايد خپلو ملگرو ته ښه ورکړي، چې حرکت وکړي. ده چټک خپل توره راواخيست، بېرته د دروازې ساتونکي د خونې پر لور لاړ، څو د دروازې تر څنګ مشعل مړ کړي او بالخاش او مغولي جاسوس ته خبر ورکړي، چې کار بشپړ شو.

خو کله چې د زینو سر ته ورسېد، یوه ساتونکي، چې د اوسپني د غږ له امله راویښ شوی و، له خونې بې وسلې راووت. د ده له نابیره لیدو حیران شو، او هڅه یې وکړه، چې بېرته خونې ته دننه شي او خپل توره راواخلي. خو د هماغې شېبې په ترڅ کې، د ځوان مغولي توره د هغه په شا کېښودل شو...

هغه کس له درده چیغې کړې، خونې ته دننه شو، او پېر ژر د کوټې په ځمکه راولوېد. په هماغه وخت کې مغولي سړي مشعل مړ کړ. د ساتونکي چیغې هغه درې نور دروازه ساتونکي له خوبه راپاڅولو. هغوی وارخطا شول، توري یې له غلاف وایستل او داسې یې وانگېرله چې دښمن ښار ته ننوتی او سخت جگړه پیل شوې ده. خو کله چې دوی د کوټې درشل ته ورسېدل، یو مغولي ځوان د توري په واسطه د هغوی مخه ونیوله او جگړه یې ورسره پیل کړه.

هغه په خپله ټول توان هڅه کوله چې ساتونکي د کوټې دننه وساتي، ترڅو چې بالخاش او بل مغولي ور ورسېږي ساتونکو چې هر څومره هڅه وکړه چې هغه شاته وتمبوي، خو بې فایده وه. کله چې مغولي جاسوس او بالخاش د مشعل د مړ کېدو نښه ولیدله، اسونه یې د دروازې لور ته وخوځول او ژر یې ځانونه ورورسول. مغولي جاسوس په خپل ژبه خپل ملګري ته څه وویل. هغه په یو وار له اسه ښکته شو.

ساتونکي چې قهرېدلي وو، په بېرته له کوټې راوتلل او پرې برید یې وکړ. سخته جگړه ونښته. بالخاش پرته له یو خنجر بل هیڅ وسله نه لرله. هماغسې چې پر اس ناست و، ناڅاپه یې ځان د یوه ساتونکي پر لور وغورځاوه. په هماغه وخت کې چې دواړه خپل تعادل له لاسه ورکړ او ځمکې ته لوېدل، بالخاش د باور نه وړ چټکتیا سره خنجر د ساتونکي په شا کې ښخ کړه. د ساتونکي له خولې نه چیغه ووته، او دواړه پر ځمکه راوغورځېدل. بالخاش له یوې خوا د هغه ستونی ټینګ ونيو، او له بلې خوا یې د هغه وسله وال لاس لاندې کړ. بیا یې خپله پښه د ساتونکي د مټ پر سر کېښوده او کلکه یې کېکاږله.

ساتونکی، چې د خنجر وار کمزوری کړی و، د بالخاش د پښې د فشار له امله یې
کوټې شل شوې. بالخاش کښته شو، د ساتونکي توره یې راواخیسته، او خپلو مغولي
ملګرو ته یې ځان ورساوه. په تیاره کې دواړه مغول داسې جنگېدل، لکه چې له یوه
سخت دښمن سره مخ وي. یو دانه دروازه ساتونکي چې یو منځني عمر سړی و، د
جګړې له پیله په خپله کوټه کې پټ شوی و.

له ساتونکو څخه چې د دروازې د ساتلو دنده یې درلوده، یوازې یو تن ژوندی پاتې و.
کله چې یې ولیدل چې درې جنگیالي یې په وړاندې دي، او د ده ملګری هم وژل
شوی نو خپله توره یې وغورځوله او تسلیم شو. خو ځوان مغول خپل خنجر پرې
وغورځاوه. خنجر یې د ساتونکي په سینه کې تر لاستي پورې ننوت، او هغه یې پر
ځمکه راوغورځاوه.

هماغه شېبه د آسونو د پښو غږونه، چې د دروازې لور ته راتلل، له یو څه واټن څخه
واورېدل شول بالخاش وویل: د غایر خان ساتونکي زموږ لور ته راځي.
د مغول جاسوس په مسخره ډول خندا وویل: زموږ سره کار نه لري، یوازې د خپل
ملګرو د مړو جسدونو د وړلو لپاره راځي.
ځوان مغول وویل: موږ باید دلته پاتې نه شو. که موږ یې ولیدو، نو حتمي به تر
هرسبان پورې زموږ تعقیب ته دوام ورکړي، او معلومه نه ده چې موږ به یې له شره
خلاص شو.

درې واړه د بې زینه آسونو پر شا سپاره شول، له دروازې تېر شول، او په چټکۍ سره
روان شول. د دوی موخه هر سبان و، هماغه ځای چې "سوباتای" د خپلې نقشبې د
عملي کېدو په تمه ناست و. هغوی د اترار له شمالي دروازې ووتل. دوه مغولي
سرټبري په کلکه د بالخاش څارنه کوله، ځکه چې مشر مغولي شکمن و چې ممکن
بالخاش د تېښتې هڅه وکړي. دواړه د هغه دواړو غاړو ته آسونه ځغلول.

بالخاش وپوښتل: په هرسبان کې موږ بايد له چا سره وگورو؟
مغولي جاسوس وويل: هغه سړی چې ستا د تېښتې نقشه يې جوړه کړې، ستا انتظار باسي.

بالخاش وپوښتل: نوم يې څه دی؟
جاسوس وخنډل او ويې ويل: فکر کوم چې ته به يې ښه پېژنې؟
بالخاش- نو ته غواړې چې نوم يې راته ووايي؟

جاسوس وويل: کله چې هرسبان ته ورسېدو، پخپله به پوه شې.
يو څو شېبې چوپتيا خپره شوه، بالخاش بيا وپوښتل: ستا او ستا د ملگري نومونه څه دي؟

هغه سړی وخنډل او ويې ويل: اوس ولې دا پوښتنې کوی؟
بالخاش - ځکه چې نور خطر نه احساسوم.
هغه سړی چې د حلال جامي په تن وه وويل: زما نوم "اولجای" دی او د هغه بل نوم "قا آن".

بالخاش اټکل کړی و چې "اولجای" او "قا آن" څه کاره دي. هغه فکر کاوه چې دا دواړه د چنگيز خان جاسوسان دي، چې د "سوباتای" يا "چپه نويان" له خوا د دې خطرناک ماموريت لپاره لېږل شوي دي. هغه د مغول خان د دوو لويو جاسوسانو نومونه تل په ياد درلودل. حتی د هغوی خبرې يې هم نه وې هيرې کړي. هغه په دې فکر کې و چې څنگه کولی شي د هغوی اطاعت وکړي؟

په ذهن کې يې دا را وگرځېده چې مخکې له دې چې هرسبان ته ورسېږي، وتښتي او ځان کوم لرې ښار ته ورسوي. خو د ده موقعيت داسې و چې که يې د اس سرعت لږ هم کم کړی وای، نو دا دواړه جاسوسان به پرې پوه شوي وای. له ځانه سره يې وويل: "دا ناممکنه ده چې زه دی دوی لپاره جاسوسي وکړم."

اولجای چې بالخاش په فکر کې ولېد ويې پوښتل: ولې داسي چوپ او فکرمند يې بالخاش؟

قا آن په خندا وويل: حتماً سترې شوى دى.

اولجاى په لوړ اواز وخنډل او ويې ويل: د هرسبان شراب سترپا له بدن څخه وباسي. بالخاص په ټيټ اواز وويل: د هرسبان شراب....

د بالخاص فكر د سايان د شرابخونې ښكلي نجلۍ "ايلي" خواته لاړ، لا تر اوسه يې د هغې ياد نه و كړې خاموشى يې مات كړ او ويې پوښتل: ايلي ژوندۍ ده؟ اولجاى وويل: ستا مطلب هغه ايلي ده چې د هرسبان د مشهوره شرابخونې د مالک لور وه؟

بالخاص وويل: هو، د هغې څخه كوم خبر نه لرې؟ اولجاى په معنا لرونكې خندا وويل: له كومه معلومه چې ايلي دې منتظره نه وي؟ قا آن په ځانگړي انداز وويل: زما په اند بالخاص په ايلي مين شوى دى؟

اولجاى وويل: پرېږده چې دى خپله دا خبره وكړي. بيا يې بالخاص ته وكتل او وپوښتل: دا رښتيا ده چې ته ايلي سره مينه لرې؟ بالخاص هغوى ته بد بد وكتل او ويې ويل: ډېر څه شته چې رښتيا نه دي. اولجاى وپوښتل: لكه كوم شيان؟ بالخاص- كله چې وخت يې راوړسېد، خبر به دې كړم.

د شپې تياره ورو ورو خلاصېده او د ورځې روښنايي د هغې ځاى نيوه. بالخاص ته هغه شپه راياده شوه، كله چې له احمد آق سو سره د هرسبان پر لور روان و. هغه وخت دى له هغو پېښو ناخبره و چې په اترار كې شوي وو، او يوازې د خپلې دندې د ترسره كولو په لټه كې و. هغه ته راياده شوه چې احمد آق سو د غاير خان له لوري دنده درلوده چې دى ووژني، او بيا هغه خونړۍ پېښه چې د هرسبان په شرابخانه كې رامنځته شوه. وروسته احمد آق سو ووژل شو، دا پېښى څو ځله د بالخاص په ذهن كې انځور شي.

همدلته وه چې له ايلي، د سايان شراب فروش د لور سره اشنا شو. ټولې پېښې، له هرسبان څخه د مغولو د خان تر ځمكې پورې، د هغه په ذهن كې بېرته ژوندۍ شوې.

هوا بالکل روښانه شوې وه، او هر څه په ښکاره لیدل کېدل. اولجای وویل: موږ باید په هرسبان کې د چا پام ځان ته راونه گرځوو. بالخاش - یوازینی حل دا دی چې ټوله ورځ د ښار بهر پاتې شو، او کله چې تیاره شوه، ښار ته ننوځو.

اولجای بالخاش ته وکتل او ویې ویل: زه یوازې ستا له وجې اندېښمن یم. که د ښار خلک تا په دې شلیدلي کالو او زخمي بدن وویښي، نو حتماً به هڅه وکړي چې تا وپېژني، چې ته څوک یې؟ او څه درېښنې شوی؟ بالخاش - او دا هغه وخت دی چې زموږ ژوند به په خطر کې ولوېږي. زه باوري یم چې د غایر خان ساتونکي زموږ د تېښتېدو خبر شوي دي، او همدا اوس به زموږ په تعقیب کې وي، دوی پوهېږي چې زموږ مقصد هرسبان دی!

اولجای - په څېر څیر بالخاش ته وکتل او بیا یې وویل: زه دېته حیران یم د دې خبرې باوجود چې ته پخپله د کلونو راهیسې په اترار کې اوسېږې او د هغه ځای اوسېدونکی یې! څنګه لا هم نه پوهېږې چې د اترار د شمالي دروازې څخه د وتلو لار هرسبان ته نه ځي؟ موږ د شمال دروازې څخه راووت او بیا د شپې په تیاره کې مو لاره بدل کړل ترڅو څوک زموږ پل وانځلې چې موږ هرسبان ته روان یو.

قا آن وویل: دا د بالخاش ګناه نه ده چې لاره نه پېژني، د زندان شکنجې یې حواس بېخي ګډوډ کړي دي.

بالخاش، چې د سړک شاوخوا ته یې کتل، وویل: همداسې ده، اولجای... ما فکر کاوه چې کله د شمالي دروازې څخه ووځو، نو هغه سړک ته به ورسېږو چې د هرسبان پر لور ځي؟

اولجای موسکې شو او ویې ویل: زه مخکې پوهېدم چې ممکن د غایر خان ساتونکي زموږ تعقیب وکړي. له همدې امله مې شمالي دروازه غوره کړه. که له ختیځې دروازې څخه وتلي وای، نو د غایر خان سپاره به زموږ تر شا وای، او موږ به یې لیدلی شواي.

بالخاش - اممم ته يو هوښيار او زيرک سپړی يې...

اولجای وويل: ما ستا د تېښتېدو نقشه نه ده جوړه کړې، دا زيرکتيا او هوښيارتيا د هغه سپړي ده چې زموږ مشري کوي. دا حساب شوی پلان دهغه و. حتی هرسبان ته د رسېدو لاره هم هغه ټاکلې وه.

بالخاش - خو بيا هم امکان لري چې د غاير خان سرتيري د هرسبان پر لور لاړ شي؟
اولجای - هغوی زموږ نښې نشي موندلې. لومړی پلان دا و چې زموږ دوه ملگري به د شمالي دروازې دباندي زموږ انتظار باسي، خو دا نقشه بدل شوه، ځکه ممکن و چې دوی وپېژندل شي او ونيول شي. ته خپله ښه پوهېږې چې غاير خان زموږ سره سخت دښمن دی.

بالخاش ورو وويل: زه هم د هغه سره دښمني لرم. د هغې ورځې انتظار کوم چې خپل انتقام ترې واخلم.

کله چې هغوی يوې نښې ته ورسېدل، چې د سړک ښي لوري ته دوه تيرې يو پر بل ايښودل شوې وې، اولجای، چې د آس سواړي يې په چټکۍ سره روانه وه، مخکې له دې چې هغې نښې ته ورسېږي، د سړک ښي خوا ته متوجه شو او ويې ويل: د آسونو سرعت مو راکم کړئ.

بالخاش وپوښتل: ولې؟ کومه ستونزه رامخکې شوې؟

اولجای - زموږ ملگرو د سړک ښي خوا ته د درېيمې نښې په توگه دا تيرې ايښې ده. اصلي بيلاره له هماغه ځايه پيليږي، موږ په فرعي او ناهمواره لارو څو ترڅو کوم کس مو ونه گوري.

د آسونو سرعت ورو شو دوی دوهم نښه ته ورسيدل، چې د لومړۍ نښې سره ورته وه. اولجای وويل: دا دوهمه نښه ده. وينې چې ستا د تېښتې لپاره هر څه پلان شوي دي. په حقيقت کې، ته خپل ژوند موږ ته پوروړی يې.
بالخاش په زړه نازړه توگه وويل: هو، زه تاسو ته پوروړی يم.

هغه پوهېده چې له دې وروسته باید یو نوی ژوند پیل کړي، چې مقدمات یې د مغول خان په هېواد کې برابر شوي وو. هغه د مغول خان لپاره جاسوسي کوله. دوی درېیم نېټه ته ورسیدل. اولجای د آس مخ بل لاری خوا ته واړاوه او ویې ویل: دا لاره د هر سېان سرک ته غځېږي، دا یو تنگ او ناهمواره لاره ده، نو موږ نشو کولی په چټکۍ سره لاړ شو.

بالخاش- ما د دې په اړه فکر نه و کړی.

اولجای په معنا لرونکي غږ وویل: ډېر داسې شیان شته چې ته یې نه پوهېږې، خو ورو ورو به یې زده کړې.

دوی د بیلاړې پر لور روان وو. اولجای بالخاش په منځ کې نیولی و او له هغه حتی یو لحظه هم غافل نه و.

لمر کاملاً راختلی و، کله چې دوی د بیلاړې له لارې د هر سېان پر لور روان وو. سترېا، تنده او لوږه هغوی خورول. کله چې لمر د نیمې ورځې پر سر شو، د هر سېان ښار ښکاره شو.

اولجای- نور ډېر لاره نه دي پاتې..

کله چې دوی اصلي سرک ته ورسېدل، بالخاش خپل د جامو په سر یو بل پنډ افسری جامه واغوسته، یو پلن چرمین کمربند یې هم وتاړه. اولجای، چې هغه ته یې کتل، لږ موسکی شو او ویې ویل: په دې لباس کې د هر سېان خلک به تا و نه پېژني، او نشي کولای د فراري بالخاش نېټه غایرخان ته ورکړي، په ځانگړي توگه ځکه چې قا آن به له موږ څخه دلته جلا شي. دا طریقه غوره ده.

قا آن ورو د بالخاش پر اوږه لاس کېښود او ویې ویل: د بیا لیدو په هیله، ملگریه.

اولجای او بالخاش د هر سېان پر لور روان شول تر ښاره پورې. ډېر واټن نه و پاتې بالخاش دا فکر کاوه چې د مغولو جاسوسان د خوارزم په خاوره کې خپاره شوي او آزادانه فعالیت کوي. دا حالت د هغه لپاره، چې خپله ژوند یې د دوی احسان گټو د

زغم وړ نه وو، هغوی ښار ته داخل شول او له هماغه لارې یې تگ کاوه، له کومې چې
بالخاش د احمد آق سو سره په هغه شپه د پیښو ډکه لاره وهلې وه. د ښار خلک ورته
کتل او دوی له منځه تېرېدل.

د هرسبان ښار، چې د قبیاق له دښته سره نژدې و، د چنګیزخان او خوارزم ترمنځ
سرحدی نقطه بلل کېده، او د چنګیزخان جاسوسانو خپل فعالیتونه ډېر په همدې ښار
کې متمرکز کړي وو. کله چې دوی د شرابخاني مخې میدان ته ورسېدل، اولجای
وویل: موږ به د طویلی له دروازې شرابخانه ته داخلېږو.
بالخاش - ژر شه، ځکه ستړیا او تنده نږدې ده ما له پښو وغورځوي.
اولجای په خندا وویل: دا ځای ستا د استراحت لپاره مناسب دی.

هغوی طویلی ته داخل شول. اولجای دروازه بنده کړه، او بالخاش له اس نه ښکته
شو او د طویلی د منځني لرګي ستن ته یې ځان تکیه کړ. لږ وروسته، د یوې ښځې
کراره غږ یې تر غوږ شو، چې ویل یې: له ډېر وخته درته انتظار یم.

بالخاش شاته وګرځېد، او نظریې پر ایلي ولګیده، هر څه ورته روښانه شول. په
داسې حال کې چې د نجلی ښکلو او ښایسته سترګو ته یې کتل، له ځانه سره یې
وویل: نو دا ښکلی نجلی هم د هغوی لپاره جاسوسي کوي؟

ایلي همداسې بالخاش ته کتل، ورو ورو ورته نږدې شوه، مخامخ ودرېده او په داسې
غږ یې خبرې وکړې لکه یو ورک شوی اشنا چې لیدلی وی: کله مې چې واورېدل غایر
خان تا شکنجه کوي، نو شپه او ورځ مې له لاسه ورکړي وو.
بالخاش په ستړي غږ وویل: هو، ډېر سخت یې شکنجه کړم، خو اولجای او قا آن
وژغورلم.

د اولجای کلک غږ پورته شو او ویې ویل: ایلي! هر کله چې له بالخاش سره دې خبرې
پای ته ورسېږي. هغه یې خپل پټنځای ته بوځه، ډېر ستړی شوی دی.

ایلي هیڅ ځواب ورنه کړ. اولجای له هغه دروازې ووت چې د شرابخانې تر شا دهلیز ته خلاصېده، او دواړه یې یواځې پرېښودل.

ایلي- زه دومره خوشحاله یم چې تا وینم، چې زړه مې غواړي وژاړم.

بالخاش د زیات فکرونو څخه تندي تروش کړو او وپوښتل: ایا ته هم د هغوی لپاره کار کوې؟

ایلي د ځواب ورکولو پر ځای ورو سر پورته کړ، سترگې یې پټې کړې، او شونډې یې سره راټولې کړې. داسې ښکاره کېده لکه زړه یې چې د یوه مچ غوښتنه کوي؟ هره شېبه یې هیله لرله چې بالخاش به یې په غیږ کې ونیسي او ښکل به یې کړی. خو بالخاش په قهر وویل: تا ما ته ځواب رانکړو.

ایلي سترگې خلاصې کړې، سر یې ښکته کړ، او په خفګان یې وویل: زه ځواب نه لرم چې درکړم، ستا لپاره لا ډېر وخت پاتې دی چې هر څه باندې پوه شې.

بالخاش غوسه شو او ویې ویل: خو زه غواړم پوه شم چې تا ولې هغوی ته دلته د راتګ اجازه ورکړې؟

ایلي ځواب ورکړ: تر څو چې بیا تا ووینم، اوس په خبره پوهه شوی؟

بالخاش- دا قانع کوونکی ځواب نه دی. ته له ډېرې مودې راهیسې له هغوی سره اړیکه لرې، زه فکر کوم، له هغه وخته چې سایان ووژل شو!

ایلي داسې حال کې چې خپل سترګي مظلومي او معصومي نیولی وه وویل: ما بله چاره نه لرله، که مې د هغوی خبره نه وای منلې وژل کېدم. هغه وخت زما حالت هم ستا غوندې و.

بالخاش په کلک لهجه وویل: زما حالت له تا سره ډېر فرق لري. ته یو ټیټ، سپکه او چټله جاسوسه یې ...

ایلي له غوسې چيغې کړې: دا خبرې مه کوه! که زه نه وای، هغوی به ته وژلی وای...
بالخاش غمجن وویل: کاشکې مړه شوی وای

ایلي- لا هم ناوخته نه ده! ته اوس هم بېرته اترار ته ستنېدای شې
بالخاش غلی شو

ایلي په قهر وویل: ولې غلی شوې؟ خبرې وکړه! ته وینې چې بله چاره نه لرې، بغیر د
هغوی د اطاعت کول څخه، اترار نور ستا ځای نه دی یوازې یوه لاره لرې "د مغولو
لپاره جاسوسي"

بالخاش له قهره په لړزېدلي غږ وویل: د مغول خان لپاره جاسوسي؟

ناخپه یې غږ جگ کړ: زه له دې وحشیانو کرکه لرم! کاشکې مې سوباتای او چپه
نویان، دا دوزخي انسانان، په خپلو لاسو وژلي وای.

ایلي ورو د بالخاش پر اوږه لاس کېښود او په ټیټ غږ یې وویل: آرام شه، کرانه.
هڅه وکړه چې خپل خطرناک وضعیت درک کړې. ته یو تنهیدلی انسان یې د غایر
خان سرتیري هر ځای ستا په لټه کې دي، منم چې دا مغولان ظالمان او بې رحمه دي،
تا سایان، زما رضایي پلار، په یاد دی؟ هغه د دوی لخوا په وحشیانه ډول ووژل شو.

بالخاش په قهر وویل: خو تا هغه د مرگ کندی ته وغورځاوه.

ایلي- نه! هغه شپه زه له تا سره وم، هېر دې دي؟

بالخاش- هو، یاد مې دي، خو تا هغه په گیر ورکړی وو.

ایلي غلی شو. څو شېبې وروسته یې وویل: راځه له طویلی څخه ووځو، ته باید لږ
استراحت وکړې، قهر او کینه له ځانه لیرې کړه او د خپل ځان په فکر کې شه. هره
شېبه امکان لري چې د غایر خان سرتیري هرسېان ته راشي. ته باید خپل ځان مړ
نکړې، ځکه ځکه... ته زما یې .

بالخاش په توند غږ وویل: زه آن د خپل ځان هم نه یم، څه ورسپړی ستا شم!

او په داسې حال کې چې قهر يې له خپرې ښکاره و، روان شو، دواړه له طويلی څخه ووتل. ايلي، بالخش د شراب خانې تر شا يوه پټ دهليز ته بوت، چيرې چې يو کوچنی کوټه وه، يوازې يوه دروازه يې درلوده، د بالخش پرته يوازې د چنگيز خان جاسوسانو دغه ځای ليدلی وو، بالخش د کوټې په منځ کې ودرېد، په خپل حال کې ډوب و.

چې ايلي کرار وويل: سوباتای همدلته دی، بايد هغه وويني.

بالخش، چې د هغې مخ ته کتل په کراره وويل: ما اټکل کړی وو چې دلته به څوک زما په تمه وي! هغه له ما څه غواړي؟

ايلي- ته پخپله ښه پوهېږې...

بالخش تندي تروش شو او په کنايه يې وويل: او ته له ما هم ښه پوهېږې..

ايلي- ته وځدای بس که، دا چينجې خبری دی.

بالخش بغير د څه ويلو خپل کالی چې له وهلو ټوټه ټوټه شوی و، لرې وغورځاوه.

د کوټې پر فرش کېناست، پښې يې وغځولې، يو څه مخکې شو، شا يې ديوال ته

ولکوله، ژور سا يې واخيست او ويې ويل: زه غواړم يوازې پاتې شم.

ايلي، له دې پرته چې نور څه ووايي، ووته او دروازه يې بنده کړه.

بالخش اوږد وغځېد، لاسونه يې د سر لاندې کېښودل، چټ ته يې کتل او فکرونو

کې ډوب شو. د ده لپاره له خان سلطان سره يوځای کېدل دومره مهم نه و لکه د خپل

هېواد د غرور ساتنه. هغه پوهېده چې د مغولو جاسوسان به يې د عزت ماتولو هڅه

وکړي.

خو څنگه يې کولی شو خپل غرور او د وطن مينه وساتي؟ هغه يو زړور جنگيالی و،

يو مغرور مبارز، چې هېڅ ځواک يې نه شو ماتوای. آن هغه مهال چې د غاير خان

عسکرو شکنجه کاوه او مرگ يې سترگو ته ولاړ و، بيا هم تسليم نه شو او په قهرجنو

ټکو يې د غاير خان ځواب ورکاوه، بالخش له مرگه ويره نه درلوده. اوس چې دښمن

د خپلو ناوړو موخو لپاره د غاير خان زندان څخه خوشې کړی و، بايد انتقام واخی

يو داسې وپرونكى انتقام چې سارى يې نه وي، هغه پوهېده كه د مغولو جاسوسانو وړانديز ونه مني، نو له يو وحشتناك مرگ سره به مخ شي، او كه له دوى وتښتي، بيا به يې هم د نړۍ په هر گوټ كې ورپسې وگرځي.

له يوې خوا د غاير خان سرتېري د هغه په لټه كې وو، او له بلې خوا مغولان به يې آرام پرې نږدې، حيران وو او نه پوهېده چې څه وكړي. كرار كرار يې پر كمزوري مسكا خپره شوه، په زړه كې يې وويل: زه به له دې وحشي مغولو داسې انتقام واخلم چې تر اوسه يې چا مثال نه وي ليدلى .. ستړيا او بې خوبۍ بې ارادى د هغه سترگي درني كړى او ويده شو..

خپل په سينه د يو دروند شي په احساس كولو ورو يې سترگې خلاصې كړې. ايلي يې وليده، چې سر يې د ده پر سينه ايښى و، او په داسې آرامه خوبنې كې ډوبه وه لكه چې په بله نړۍ كې وي، بالخاش، چې څو ساعته وړاندې ورسره توند چلند كړى و، لاس ورو وغځاوه او د ايلي ويښتيان يې ورو ورو ونازول. ايلي، چې سترگې يې څو شېبې پټې كړې وې، موسكۍ شوه او وويل: گرانه راويښ شوې؟

سر يې كرار د هغه له سينې پورته كړ، دواړو يو بل ته وكتل، داسې ژور نظر چې د ايلي د سترگو له كنجونو د شوق او خوبنۍ اوښكې راوخڅېدې. بالخاش خپل غښتلې لاسونه د هغې په نازك وجود راتاو كړل او لا يې ځانته نږدې كړل، پر تندي او سترگو يې ښكل كړل بيا يې د ايلي پر تندي خپل تندى كيخود، د دواړو سترگو كې احساسات او هوس خپې وهلې، ايلي داسې حالت درلود، چې تر اوسه يې هېڅكله هم نه و احساس كړى، سترگې يې له شوقه ځليدلې. زړه يې غوښتل چې په لوړ غږ چيغې كړي او ووايي: اخر بالخاش زما شو ...

ټول شيان ورته يو ځانگړى بڼه درلوده. بالخاش لا هم پر ځمكه اوږد پروت و. خو دا نور هغه بالخاش نه و، چې څو ساعته وړاندې و. فكرونه يې بدل شوي وو، داسې فكرونه چې د هغه تر شاه يې خپل غرور پټ كړى و. ايلي - ډېر وخت ويده وې... نيمه ورځ تېره شوې. وړى نه يې؟

بالخاش لږ وخنډل او ويې ويل: ښه پوښتنه دې وکړه.

ايلي د بالخاش مخ د خپلو لاسونو ترمنځ ونيوه، خو شېبې يې سترگو ته ځير شوه، بيا يې په يو خاص شوق د هغه مخ ښکل کړو، کله چې يې سر پورته کړ، موسکۍ شوه او ويې ويل: احساسوم چې ټوله دنيا زما ده.

بالخاش وخنډل او ويې ويل: نو زه بله برخه نه لرم؟

دواړو په لور غږ وخنډل...

ايلي، لا هم د بالخاش له سترگو نه جلا کېده، لاسونه يې پر ځمکه کېښودل، ورو پورته شوه، ويې ويل: تا ته مې ډېر خوندور خواړه تيار کړي.

بالخاش - سوباتای لا هم دلته دی؟

ايلي - هغه غواړي ته ښه استراحت وکړي د هغه وروسته به ستا ملاقات ته راشي.

بالخاش - ستا څخه نظر دې؟

ايلي لږ شېبه چوپه شوه بيا يې وويل: ته بايد ومنې، که هغوی ته نه وای ژغورلی...

بالخاش، د ايلي خبره نيمه کې پرې کړه: هو پوهېږم که دوی زه نه وای ژغورلی، نو وژل کېدم.

ايلي وويل: بايد د هغوی وړانديز ومنې.

بالخاش کرار وويل: بله لار نه لرم..

ايلي - اوس پوه شوې چې زه حق لرم؟ ستا غوسه يوازې د ستړيا له وجې و.

ايلي له خونې ووتله، خو شېبې وروسته، اولجاى را دننه شو. له رانوتلو سره سم په

لوړ غږ وخنډل او ويې ويل: لکه چې د ډېر مودى راهيسې دى ارام خوب نه و کړی؟

بالخاش پورته شو، څو ځله يې لاسونه وغځول، بيا يې لاسونه پورته کړل، مخ ته يې

راوړل او پر لوڅه سينه يې ووهل، ويې ويل: وروستى ځل چې ما ارام خوب کړی و،

د چنگيز خان په کمپ کې و. له هغه وروسته، خوب رانه تېښتېدلى و. شپه او ورځ

مې په فکرونو او کړاونو تېرېدې.

بالخاش، ژور ساه واخيسته او بيا يې وويل: زه خپله ژوندی پاتې کېدل تا ته پوروي
يم، اولجای!

اولجای، په ځانگړي غرور وويل: دا يو امر و، ته بايد له سوباتای څخه مننه وکړې،
ځکه ستا د ژغورلو نقشه د هغه وه.

بالخاش، سوباتای...! ما هغه څو ځله ليدلی اوس چېرته دی؟

اولجای- همدلته، ستا په انتظار دی، هغه يو هوښيار او زړور سړی دی.

بالخاش- چپه نويان هم ورسره دی؟

اولجای وخنډل او ويې ويل: نو ته هغه هم پېژنې؟

بالخاش، جدي وويل: ما هغه په اترار کې ليدلی و.

اولجای- چپه نويان د مغول خان د کمپ سره دی.

بالخاش- د غاير خان له سوارانو څه خبر شته؟

اولجای، چې لاسونه يې پر ملا ايښي وو، لوړ وخنډل، ويې ويل: د دوی لاسونه به نور

هېڅکله تاته ونه رسېږي، همدا چې ته ویده وې، د غاير خان يو ډله سواران د محمد

مهدی په مشرۍ دلته راغلل. شرابخانه يې وپلټله، خو تش لاس بېرته ولاړل.

اولجای، موسکۍ شو، يوه شېبه چوپ شو، بيا يې وويل: موږ ټول بايد د ايلي څخه

مننه وکړو. دا هوښياره او زیرکه نجلۍ ده! هغې د خپل چل او مهارت په وسيله،

پرته له دې چې شک پرې راشي، د محمد مهدی او د هغه سوارانو ته خالص شراب

ورکړل.

اولجای، وخنډل او زياته يې کړه: حتی محمد مهدی په اول نظر پرې مين شو.

بالخاش، په غوسه وپوښتل: ايلي څه وکړه؟

اولجای، په کراره وويل: مه خپه کېږه، ايلي يوازې پر تا مينه ده.

بالخاش، له غوسې سره وويل: محمد مهدی...! ای کاش، چې په خپلو لاسو مې هغه

مړ کړی وای.

اولجای- تر اوسه یې لا وخت نه دی راغلی.

بالخاش د شک په لهجه پوښتنه وکړه: ته او سوباتای چېرته پټ شوي وي، کله چې هغی راغلل؟

اولجای، په کراره وویل: زه او سوباتای ستا کوټي ته راغلو او دلته د دروازي شاته مو ځانونه پټ کړل.

بالخاش، ژور فکر وکړ او بیا ویې ویل: شونې ده چې محمد مهدی لا هم په هرسبان کې وي؟

اولجای، مسکا وکړه او ډاډ یې ورکړ: نه، زموږ جاسوسانو خبر راکړی چې هغه بېرته اترار ته تللی دی.

په همدې وخت کې، ایلي د خوراکي توکو یو پتونس راوړه او کوټې ته داخله شوه. اولجای، موسکی شو، د بالخاش پر اوږه یې لاس کېښود او وویل: په ارام زړه خپل خواړه وخوره، سوباتای ستا انتظار کوي.

هغه له کوټې ووت. ایلي، پتونس د ځمکې پر سر کېښوده، بیا یې په بیرې بهر منډه کړه. لږ وروسته بېرته راستانه شوه، د شرابو یوه بوتل او یو مسي جام یې راوړل او د خوراک څنگ ته یې کېښودل. بالخاش، د دې څخه مخکې چې خپل خواړه وڅوري د شرابو لومړی جام له یوه غوړپ سره تش کړ.

کله چې یې دوهم جام هم وڅښل، په شک یې وپوښتل: محمد مهدی دلته راغلی و؟ ایلي، ساه واخیسته او ځواب یې ورکړ: هو، هماغه وخت چې ته ویده وې، هغه د خپلو ساتونکو سره راغی شرابخانه یې وپلټله. بالخاش، د نه باور په لهجه وویل: او تا هغه خپل د شرابو په بهترینه شرابو مېلمه کړو؟

ایلي، زړورانه ځواب ورکړ: نو ما نور څه کولای شوی؟ بالخاش، د درانه فکر په حالت کې وپوښتل: ولې دې دا خبره راته ونه کړه؟ ایلي، ورو ځواب ورکړ: نه مې غوښتل چې ستا فکر ګډوډ کړم. بالخاش، درېیم کیلاس هم وڅښل، خپل سر یې د دیوال سره تکیه کړ.

ایلي، چوپه له کوټې ووته، لږ وروسته بېرته راغله، د هرسبان د خلکو پر لاس جوړ شوی کالې لاس کې وه بالخاش ته یې وښوده او ویې ویل: دا مې لا له وړاندې اخیستی و. باور مې نه کاوه چې دا به ستا پر بدن ووینم. بالخاش، ورو پاڅېد، کالې یې له ایلي واخیست، د لږې شېبې لپاره یې ورته وکتل، بیا یې وویل: مننه، ایلي!

بیایې د شوخی سره وویل: اوس ووځه، غواړم جامې بدل کړم.

څو دقیقې وروسته، بالخاش د هرسبان د خلکو جامې پر تن له کوټې را ووت. ایلي، چې د دروازې شاته ولاړه وه، څیر څیر یې ورته وکتل، بیا یې خپل لاسونه د بالخاش پر غاړې راتاو کړل، خپله مخ یې د هغه پر مخ کېښود، او داسې حال کې غږ یې د هیجان لړزېده ویې ویل: مینه یم درباندي.

بالخاش په نرم غږ باندې بغیر له دی چې د هغې د مینه ناک لهجې ځواب ورکړي وپوښتل: سوباتای چېرته دی؟

ایلي د یوې شیبې لپاره غلې شوه، بیا یې وویل: راځه، زه به دې هلته بوزم. دواړه روان شول...

سوباتای، په هغه اطاق کې چې احمد آق سو پکې وژل شوی و، د بالخاش انتظار ایسته. کله چې بالخاش ور ننوت، سوباتای موسکې شو او وویل: ښه راغلي، بالخاش! راشه کېنه.

سوباتای خپل د ځای ښور ونخوړو او خپل راسته خواته یې د بالخاش کېښناستلو ته اشاره وکړه. بالخاش ژوره ساه واخیسته او بیا د سوباتای ښي لور ته کېناست. کوټه د دروند چوپتیا تر سیوري لاندې راغله. ایلي د ناسم حس سره له کوټې ووته.

اولجای، چې د دروازې ترڅنګ ولاړ و، د سوباتای له اشارې سره سم، له اطاقه بهر شو.

سوباتای، لږ ځان ځای پرځای کړو بیا د سترگو له کونج بالخاش ته یې وکتل او ویې وویل: زه پوهېدم چې ته به یوه ورځ خامخا بېرته زموږ خوا ته راگرځې.

بالخاش، چې مخ يې بېرنگه ښکارېده، په تروه تندي وپوښتل: له ما څه غواړئ؟
سوباتای، په پټه موسکا ځواب ورکړ: هماغه څه چې زه له خپلو نورو کسانو څخه
غواړم؛ ته بايد موږ ته معلومات راټول کړې.

بالخاش- څه ډول معلومات؟
سوباتای- کرار کرار به درته ووايو.

خو شېبې چوپتيا په کوټه کې خپره شوه، تر دې چې دا چوپتيا بالخاش ماته کړل،
هغه د سوباتای خواته وکتل او داسې حال کې چې د هغه سترگو ته ځېر وو په کلک
يې وويل: زه يوازې هغه وخت ستاسو وړانديز منم، کله چې تاسو خان سلطان د
غایر خان د حرم سرای څخه وژغورئ.
سوباتای لنډ وخنډل، بيا داسې حال کې چې په ځېر نظر يې بالخاش ته کتل په کراره
يې وويل: خان سلطان هېره کړه، د هغې ژغورل موږ ته ډير په توان دي او پرته ستا
له خوشحاله وو نور زموږ لپاره هېڅ گټه نلري.

سوباتای خپل لاسونه د مېز پر سر کېښود، مخ يې لږ د بالخاش خواته وړاندې کړ، او
په سوږ غږ يې زياته کړه: مونږ ته د زندان څخه را وويستي، البته زما د درې تکړه
مامورانو د مړه کيدلو پر قيمت، خو ته بيا هم د غایر خان حرم سرای ته د ننوتلو
خوبونه وينې؟
بالخاش، چې له پريشاني يې لاسونه سره کلک نيولي وو، وويل: خان سلطان زما
لپاره ډېر مهم ده.

سوباتای خپل پر زنه لاس کش کړو او په داسې حال کې چې ځېر نظر يې د بالخاش
سترگو ته نيولي و وويل: خو زموږ لپاره ته مهم وی چې ومو ژغورلې، خو خان
سلطان موږ ته هېڅ گټه نلري نو هېره يې کړه، زه نه غواړم نور د هغې په اړه واورم.
د افسوس سيوری د بالخاش پر مخ خپور شو. سترگې يې ښکته کړل او د مايوسۍ
سره يې وويل: خو د خان سلطان ژغورل د غایر خان څخه د غچ اخيستلو په معنا
ده.

سوباتای، چې نور یې غوښتل دا موضوع پای ته ورسوي، غږ یې نرم کړ او ویې ویل: که د غایر خان څخه د غج اخیستلو په ارادې یې، نو انتظار وباسه زه به درته ووايم کله چې وخت راوړسېږي، هغه وخت به خان سلطان هم تر لاسه کړي! بالخاص، د شک او مایوسی سره وویل: هغه وخت به ډېر ناوخته وي، زه نه باید هیله ورته ولرم.

سوباتای، خپل سر یو څه وړاندې کړ، موسکي شو، په غږ کې یې شیطاني نرمي راغله او ویې ویل: خان سلطان اوس د غایر خان ښځه ده، خو ايلي، دا هوښیاره شراب خرڅوونکې نجلۍ، لا هم پیغله ده! ته کولی شې هغې سره خپل زړه وتړې، مینه ورسره وکړې، هغه یوه فداکاره نجلۍ ده، او که زړورتیا یې ستا سره پرتله کړم، ډېر شاته نه پاتې کېږي. هغه زموږ د خلکو څخه ده، نو زه درته کامل اجازه درکوم چې مینه ورسره وکړې.

سوباتای څو شیبې غلې شو، بیا یې خبرو ته دوام ورکړ او ویې ویل: خو دا په یاد ولره زموږ په سازمان کې، لومړې شرط دا دی چې له ښځو لرې واوسې! او تر ټولو مهم، موږ سره به دوکه نه کوی، که موږ ته شا کړې نو دا د مرګ مانا لري ته بل پناه ځای نه لري، که هر چېرته وتښتې، زما پټ ماموران به دې ومومي، او د خپل ځانګړي خنجر سره به تا مړ کړي.

سوباتای یو څه شاته کېناست، یوه اوږده سا یې واخیسته او په ورو غږ یې وویل: تر اوسه لا تر هغه ځای نه یې رسیدلی چې هغه رقم ځانګړي خنجر ولري.

بالخاص کرار خپل سر وښوړه او ویې ویل: کوښښ کوم ترڅو د هغه ځانګړي خنجر د درلودو قابل جوړ شم.

سوباتای په موسکا وویل: ته به خامخا یوه ورځ هغه افتخاري ځانګړي خنجر تر لاسه کړي ته یو زړور سړی یې.

بالخاص- زه باید اوس څه وکړم؟

سوباتای ځواب ورکړ: کله چې هوا تیاره شي، ستا لومړنی کار به شروع شي، په دې

ماموریت کې به ته یوازې اوسپړی، ته به یو ښار ته لاړ شو، خو د روانېدو پر وخت به تاته د ښار نوم ووايم، ته چې هلته کله ورسېدې نو باید دا معلومات موږ ته راټول کړې:

- ښار ته د ننوتلو لارې، که ښکاره وي یا پټې.

- برجونه، دیوالونه او د ښار دفاعي ځواک.

- د عسکرو جنګي روحیه او د خلکو حالتلر

بالخاش، که څه هم پوهېده چې سوباتای دا معلومات د څه لپاره غواړي، خو بیا یې هم ویوښتل: کولی شم ویوښتم چې دا معلومات ستا لپاره څه ګټه لري؟ سوباتای په لوړ غږ وخنډل او ویې ویل: ستا دا احمقانه او ساده پوښتنه راته خوند راکوي، هېڅوک نشي کولای ستا له خولې څه وباسي دا معلومات موږ چنګیز خان ته استو بیا یې زیاته کړه: او هو هماغه وخت چې غایر خان ته شکنجه کولای ترڅو د چپه نویان په اړه معلومات ورکړي، ما ته خبر راورسېد چې تا هېڅ هغوی ته زموږ په اړه نه دي ویلي، هماغه وخت زه پوه شوم چې ستا انتخابول مې سم کار و. ته یو ریښتونی سړی یې، او ستا شتون زما لپاره ډېر ارزښت لري.

بالخاش- که عادي حالت وای، ما به خامخا هغه څه چې زما و د چپه نویان او حتی ستا ترمنځ تېر شوي وو، غایر خان ته ویلي وای ...

سوباتای په شیطاني موسکا سره وویل: که زه هم د خان سلطان د تښتولو او د هغه دسیسې څخه خبر نه وای کوم چې غایر خان ستا د ختمولو لپاره جوړه کړې وه، نو دا ډول خبرې به مې هېڅ کله تاته نه وې کړې. زه هغه وخت له هر څه خبر وم او پوهېدم چې غایر خان څومره خطرناکه اور بل کړی.

بیا یې خپل لاسونه سره ووهل...

اولجای کوټې ته داخل شو. سوباتای ورته وویل: زموږ لپاره شراب راوړه، له نن څخه وروسته بالخاش زموږ وفادار مامور دی.

څو شېبې وروسته، ایلي د دوی لپاره شراب راوړل او پیالې یې ورپکې کړې. سوباتای

خپله پياله د بالخاش د روغتيا لپاره وڅښله، بالخاش هم هماغه ډول وکړ، کوم چې سوباتای کړې وو، د هغه وروسته پيالي یو په بل پسې پکېدې او تشېدې. سوباتای یو هوښیار او زیرک سړی و. هغه غوښتل بالخاش، دا نوی جاسوس، د شرابو په زور وازمایي. هغه د چنگیز خان له سیمې راغلی و، لکه پوخ شوی فولاد وو د هر ناورین پر وړاندې لکه غر ولاړ و. یو مغرور او راتلونکی ته ځیر سړی و.

هغه او د ده همکاران، چې چې نویمان یې مشري کوله، د یوې ادارې مشران وو چې چنگیز خان پرې تکیه درلوده. چنگیز خپل ټول بریايي د همدوی د هوښیاری په برکت ترلاسه کړې وه، بالخاش چې شراب یې د ایلې له لاسه اخېستل، بغیر له کوم دمې پر سر اړول او څښل. خو ټول پام یې سوباتای ته و. احساس یې کاوه چې دا مغول سړی، چې تنګې سترګې یې لرلې، د یوه هدف لپاره ورسره شراب څښي. په زړه کې یې وخنډل، ځکه چې دا شراب یوازې د هغه د مخ رنګ لږ بدل کړې وو، نور یې هېڅ بدلون نه و راوستی.

ایلي په اندېښمن نظر بالخاش ته کتل، هغه هره شیبه په تمه وه چې بالخاش به د زیات شراب څښلو له وجې بې سده پر ځمکه پرېوځي، خو بالخاش شراب یو د بل پسې وڅښل تر هغې چې سو باتای وویل: بس دی، ایلي!

بالخاش وخنډل او ویې ویل: موږ خو تازه ورباندې شروع کړی وه!

سوباتای، چې خپل پر تنګو سترګو یې بالخاش ته نیغ ورکتل وویل: ما تر اوسه داسې سړی نه دی لیدلی چې د شرابو په څښلو کې دې دومره زغم ولري. ته هماغه څوک یې چې زما پکار وو، اوس کولی شې استراحت وکړې.

ایلي د شرابو گیلاسونه راواخېستل او له خونې ووتله.

بالخاش سوباتای ته وویل: زه ستا په اختیار کې یم سو باتای. ووايه زه باید څه وکړم؟

سوباتای خپل لاسونه سره ووهل او ویې ویل: کله چې هوا تیاره شي، ته به یو ډېر خطرناک ماموریت ته لار شې، البته د بریا چانس پکې ډېر دی.

بالخاش- دا امید راکول دې ډېر کمزوری رابښکاره شو.
سوباتای لږ شاته لاړ سر یې ورو شاته ټیټ کړ او ویې ویل: ویره او اندېښنه له ځانه
لرې کړه.

بالخاش ودرېد، سر یې نیغ ونيو، داسې ښکارېده لکه چې بیخي یو څاڅکی شراب
هم نه وي خښلي، سوباتای ورته ځیر شو، هغه تمه درلوده چې بالخاش به ناڅاپه
خپل تعادل له لاسه ورکړي او بې سده به پر ځمکه پرېوځي. خو بالخاش ورو ورو د
دروازې خوا ته لاړ، دروند او ثابت گامونه یې اخیستل، دروازه یې خلاصه کړه او له
خونې ووت. پرته له دې چې د شرابو څه اغېز احساس کړي، خپل کوټې ته لاړ او پر
هغه نرم بستر اوږد وغځېد کوم چې ایلي ورته برابر کړی و. لاسونه یې د سر لاندې
کېښودل او سترگې یې د کوټې چت ته ونيول، ذهن یې د غایر خان او د مغول خان
له جاسوسانو څخه د انتقام اخیستلو په سوچ کې ډوب و...

هوا لږه تیاره شوی وه چې اولجای د بالخاش کوټې ته راغی، او هغه ته یې وویل چې
سوباتای د هغه په انتظار دی په طویلې کي.

بالخاش پر بستري لږ اړخ واړوه، بیا یې وویل: وا مې ورېده ته کولی شې لاړ شې
اولجای هغه یوازې پرېښود. لږ وروسته، ایلي ځان بالخاش ته ورساوه. بالخاش لا هم
پر بستر پروت و. یلي ورو خپل سر د هغه پر سینه کېښود، او د څو شیبو لپاره یې د
چوپټیا خوند واخیست. بیا یې په ورو غږ وویل: سوباتای غواړي چې تا د خوارزم یو
ښار ته د جاسوسی لپاره ولېږي.

بالخاش، چې د ایلي وېښتان یې په نرمۍ سره اړول را اړول وویل: زه پوهېږم.

ایلي- کوبښې مه کوه چې هغه ته چل ورکړي.

بالخاش- نه زه داسې نیت نه لرم، هغه یوازې معلومات غواړي، او زه به یې ورته

راټول کړم.

ایلي سر پورته کړ، د بالخاش سترگو ته یې وکتل او ویې ویل: سوباتای غواړي تا و ازمويي، هغه معلومات چې تا ته یې راټولول درسپارل شوي، ستا څخه مخکې د ده پیاوړي او تیزو جاسوسانو ورته راوړي.

بالخاش د ایلي ښکلی مخ په خپلو لاسونو کې ونيو، ژور یې د هغې سترگو ته وکتل او وویل: زه سوباتای ته وفادار یم، ته باید و نه وېرېږې، ستا ویره بې ځایه ده. ایلي په نرم غږ وویل: هغه لا هم پر تا بشپړ باور نه لري، دا ماموریت یوازې ستا د ازموینې لپاره دی.

بالخاش وخنډل او وویل: زه پوهېږم. ما دا کار یوازې د دې لپاره منلی چې یوه ورځ له غایر خان څخه خپل غچ واخلم. ایلي په اندېښمن غږ وویل: باید ډېر احتیاط وکړې...

بالخاش د ایلي مخ ښکل کړو او په خندا یې وویل: ستا خبري ماته زپورتیا راکوې. ایلي له خوشحالی دومره احساساتي شوه چې د سترگو له کونجونو یې د خوبنۍ اوښکې را وڅڅېدې سر یې د بالخاش پر سینه کېښود او ویې ویل: نه غواړم تا له لاسه ورکړم.

په همدې وخت کې، له خونې د باندې د اولجای غږ واورېدل شو، چې بالخاش یې راوغوښت. ایلي ژر سر پورته کړ او ویې ویل: د تلو وخت را رسېدلی، سوباتای ستا انتظار باسي، کاشکې شپه مو سره یوځی تېره کړې وای. دواړه له ځایه پاڅېدل، بالخاش وویل: هر چېرې چې ما واستوې، ژر به بیرته ستا خواته راشم.

ایلي یو اوږد آه واېست او ویې ویل: زه سوباتای تر تا ښه پېژنم، کله چې پر تا باور پیدا کړي، بیا به دې هسې آرام پرېښدي او موږ به ډېر لږ سره ووينو!

بالخاش خپله کالۍ واغوسته او له خونې ووت.

اولجای په موسکا ورته وویل: سوباتای ویل ښځه د شرابو څخه هم خطرناکه ده!

بالخاش ورو د هغه پر سينه وار وکړو او په خندا يې وويل: دواړه يو شان نشه لری. دوی دواړه طويلي ته لاپل، سوباتای د کمزوری څراغ رڼا تر څنگ پر ځمکه ناست و. بالخاش په حيرت وپوښتل: ولې دې د خبرو کولو لپاره طويله غوره کړې سوباتای؟ د مغولو لوی جاسوس په يوه کمړنگه موسکا وويل: دا ځای خوندي دی، راځه کښينه!

بالخاش کښېناست او ويې ويل: نو د غاير خان ساتونکي لا هم په ښار کې دي؟ سوباتای- دا مه هېره، هغوی ستا په لټه کې دي! زه فکر کوم چې يو څو يې په ښار کې پټ دي، او يقيناً شکمن دي چې ته دلته پټ شوی يې. بالخاش په کلک غږ وويل: ډېر مې زړه غواړی د هغوي سره مخ شم. سوباتای په ارامه وويل: بېځايه احمقانه خبرې مې نه خوښېږي، هغوی نه بايد ستا پټنځای پيدا کړي.

بالخاش په غرور وويل: که يې پيدا هم کړ، زه به يې يو هم ژوندی پرېښدم، البته، يو به ژوندی پرېښدم، تر څو غاير خان ته د خپلو ملگرو د وژل کېدو خبر ورسوي. سوباتای د بالخاش سترگو ته څو شېبې په څېر وکتل بيا يې وويل: زما وېره له دې ده چې ستا دا بېځايه او احمقانه غرور يوه ورځ به هم ستا سر وخوري او هم به ما له مشکل سره مخ کړي. ښه غوږ شه ته بايد همدا شپه له دې ځايه ووځې او جند ښار ته لاړ شې. سوباتای لږ خاموشی اختيار کړل بيا يې وپوښتل: ته له دې ښاره سره اشنا يې لری؟ بالخاش بې له ځنډه وويل: هو دوه ځله ورغلی يم.

سوباتای- خو دا ځل چې ور روان يې، بايد ښار له نظامي اړخه وڅېړي. د ښار ديوالونه، برجونه، پټې لارې، د سرتېرو شمېر، د خلکو روحیه او د دفاعي ځواک په اړه معلومات راټول کړي! بالخاش- دا خو ډېر سخت کار دی!

سوباتای په لنډه خندا وويل: هېڅ کار سخت نه وی، کله چې جند ته ورسېږي، د قربان گلدي په نوم زموږ يوه ملگري ته لاړ شه. هغه به تا راهنمايي کړي. بالخاش د

ځان سره ورو قربان گلدي نوم تکرار کړ. د هغه د څېرې حالت داسې و، لکه چې دا نوم ورته اشنا ښکاري!

سوباتای چې ورته ځیر و وپوښتل: ته دا سړی پېژنې؟
بالخاش- نه زه څوک په دې نوم سره نه پېژنم! یوازې مې د دې لپاره تکرار کړ، چې په یاد مې پاتې شي.

سوباتای خپل خنجر د ملا څخه راخلاص کړ او بالخاش ته یې ورکړه او ویې ویل:
کله چې له قربان گلدي سره مخ شې، دا خنجر ورکړه دا به د پیژندگلۍ نښه وي، او هغه به تا راهنمائي کړي.

بالخاش وپوښتل: د دې سړي بڼه څنګه ده؟
سو باتای- یو لنډ قدی، منځني عمر سړی دی. د مخ چپ لوری ته یې د زخم نښه ده، او تل یو توره دسمال د ملا شاوخوا تاووي.
بالخاش بله پوښتنه وکړه: دنده یې څه ده؟
سو باتای- زموږ سره سوداګریزې اړیکې لري، خو دوکان یې د بازار په سر کې دی.
خو ته باید د هغه په کور کې ورسره ووينې.

سوباتای له ځمکې پاڅېده، بالخاش هم ودرېد. اولجای د مغولو د سوباتای شاته ولاړ و. بالخاش وپوښتل: څه وخت باید حرکت وکړم؟

سوباتای- تر نیمې شپې مخکې، ایلي د سفر سامان درته برابر کړی، او اولجای دې اسپ چمتو کړی. کله چې له جند بهرته راغلې، ایلي به درته ووايي، چې ما چیرته پیدا کولی شې.

بیا یې دواړه لاسونه د بالخاش پر اوږو کېښودل او ویې ویل: بريالی راشه.

سوباتای له طویلی ووت...

لږ وروسته، ایلي طویلی ته راغله. د بالخاش د سفر ټول توکي یې چمتو کړي وو.
بالخاش د اولجای سره یو ځای خورجین د اسپ پر شا بند کړ او د تګ لپاره چمتو شو. اولجای اسپ له طویلی را وایست. کله چې بالخاش او ایلي یوازې پاتې شول،

ایلي خپلې سترگې ښکته واچولې، هڅه یې کوله چې اوبښکې یې توی نه شي، خو بیا یې په کمزوري غږ وویل: خدای دې مل شه...

بالخاش خپل لاس د ایلي تر زنې لاندې کېښود، د هغې سر یې اوچت کړ، او د هغې پر اوبښکو لړلې سترگو ته یې وکتل. بیا یې ورو رامنځې شو، د هغې نرم مخ یې ښکل کړ او ویې ویل: ډېر ژر به یو بل بیا ووينو.

ایلي بې له دې چې څه ووايي، سر ښکته واچوه او په بېرته له طویلی ووت. بالخاش څو شیبې هماغلته ودرېد، بیا ورو، د فکرونو ډک، د طویلی دروازې ته لاړ. اولجای د باندې منتظر و. بالخاش د اسپ واگې ترې واخیسته، پښه یې پر اس واپړول او پر اسپ سپور شو.

اولجای- بریالی شه.

بالخاش چوپ پاتې شو، یوازې یې غمچین پر اسپ ووهل او له هغه ځایه روان شو...

د اس د پښو غږ د ښار د پراخ میدان ارامي مات کړه، خو ډېر ژر چوپتیا بېرته خپره شوه. بالخاش، چې په تیزی سره د خوارزم تنکو کوڅو ته ننوت، د خپل ماموریت په اړه یې فکر کاوه. قربان کلدی هغه تاجر چې له مغولو جاسوسانو سره یې اړیکې درلودې، ده پیژانده! هغه ته یې په دارالحکومه د اترار کې توجه اوږیدلی وه، هغه وخت کله چې یې د غایر خان حرم سرای ته قیمتي زربفت ټوکران راوړې وه، کله چې یې د هغه نوم د سوباتای له خولې واورېد، حیران شو، او همدې لپاره یې بار، بار نوم ورڅخه تکرار کړ. خو د سوباتای په مخکې یې ژر ځان کنټرول کړ، تر څو هغه ته د شک ځای ور نه کړي.

بالخاش لځان سره وویل: نو دا دوزخي مخلوقات په خوارزم کې هم ډېر جاسوسان لري؟ خو زه پوهېږم څنگه ورسره معامله وکړم. زه هغه سړی نه یم چې د سوباتای لپاره جاسوسي وکړي!

خو ناڅاپه، تر اوسه له ښاره نه و وتلی، چې له شا څخه یې یو کلک او دروند غږ

پورته شو: بالخاش!

دا د یو سړي غږ وو چې بالخاش یې پر نوم ناری کاوه، بالخاش ژر د اس واگې ونيوله، او د اس تگ یې کم کړ، چې یوځل بیا له شا څخه د هغه سړي غږ راغی: بالخاش! ودرېږه!

یوه پارونکې چوپتیا خپره شوه، بالخاش کولی شو چې اس ته پښه ورکړي او خپل سفر ته دوام ورکړي، خو وېره یې درلوده چې شونې ده تعقیب شي، ځان سره یې وویل: باید همدا اوس د دوي حساب خلاص کړم.

ده د اس سر تاو کړ، او په کلک او لوړ غږ یې ویوېنټل: تاسو څوک یاست؟ د سړي غږ پورته شو: موږ ماموریت لرو چې تا ونیسو! مقاومت بې فایده دی. خپله توره وغورځوه، د اس نه کېننه شه، او تسلیم شه! بالخاش په قهر وویل: شاته لاړ شئ، که نه مرگ ته تیار شئ!

هغه سړي په لوړ غږ وخنډل او ویې ویل: موږ دوه نفره یو، موږ ته غایر خان امر کړی چې تا مړ یا ژوندی ونیسو. ته ځان یې او باید د خپلو اعمالو سزا ووينې. بالخاش توره له غلاف وایسته او ویې ویل: کاش ما ستاسې سرونه غایر خان ته استولی شواى، خو خیر هغه به ډېر ژر خبر شي چې تاسو دواړه مړه یاست. هغه دوه تنه، چې وړاندې را روان وو، د بالخاش په دې خبره یې په لوړ غږ وخنډل، د دوی خندا غږ د شپې په چوپتیا کې انګازې وکړې. بالخاش اس د یو دوکان تر دیوال نږدې کړ، ورو له زینه راجګ شو، ځان یې د دوکان چت ته ورساوه...

تورې یې بېرته غلاف ته کړه، سترګې یې په دوی وتومبل، چې د تیاریو په منځ کې را نږدې کېدل، همدا چې د دوکان دیوال ته راوړسېدل، ناڅاپه، بالخاش خپل ځان له چته پر هغه دواړو سړیو راوغورځاوه!...

د بالخاش په دې ناڅاپه حرکت دواړه راولوبدل او پر ځمکه پرېوتل. بالخاش په چټکۍ سره خپل خنجر راویسته او له هغوی څخه یې یو تن ووژاوه. د هغه دردناک چیغې په ستوني کې پاتې شوې او پر ځمکه ولوېد. بل سړی په چټکۍ سره راپورته

شو، خپله توره يې راويسته او د بريد حالت يې ونيو. تياره د دې مخه نيوله چې هغه وتوانېږي خپل ځواکمن سيال بالخاش وويني، چې د سترگو په يو ږپ کې يې د هغه ملگری وژلی و. بالخاش په خدا وويل:

- تر څو ناوخته شوی نه وی خپل نیمه ژوندی ملگری جسد واخله او له دې ځايه وتښته، ځکه پریکړه مې کړې که ته لاس توری ته ویسي نو زه به دی د هغه بل ملگری څنگ ته واستوم.

هغه سړي چې سخت وېرېدلی و او هڅه يې کوله چې ځان کنټرول کړي وويل: خو زه تا ته مشوره د تښتي نه درکوم! ځکه زه غواړم ستا سر غايرخان ته یوسم. بالخاش په مسخره خدا وويل: يقيناً چې غاير خان به تاته ډېر غټ انعام ټاکلی وی زما په سر؟

- پر ځای د دې خبرو، را وړاندې شه. ځان مه پټوه. بالخاش - احمقه، ښه به وای چې نور ملگری دې هم راوستي وای زما د گیر کولو لپاره.

بالخاش دا خبره وکړه او بیا ناڅاپه يې د بريښنا په څېر په ساتونکي بريد وکړ. ساتونکي وېرېدلی او حيران شو شاتګ يې وکړ خو شا يې ديوال ته ولګېده. نور د تېښتې لار نه وه. په وېره او ډار يې هڅه کوله چې د ځان څخه دفاع وکړي. بالخاش سره له دې چې په اسانۍ سره يې کولای شو هغه ووژني، خو د هغه د وژلو نيت يې نه درلود. غوښتل يې چې د هغه د لاس څخه توره واخلي. کله چې دواړه سينه په سينه شول، تورې يې پر يو بل ولګولې ساتونکی وېرېدلی و، هڅه يې کوله چې بالخاش شاته وتمبوي، خو بالخاش هغه په داسې ځای کې نيولی وو چې نه د تښتې لار درلود نه د جګړې.

او هڅه يې کوله چې د هغه توره ترې واخلي. بالاخره د ساتونکي مقاومت مات شو، او کله چې د هغه وسله د لاس څخه يې وغورځېده بالخاش د خپلې تورې لاستی،

کله د هغه پر مخ وواهه او خپل یو څه شاته لاړ، ساتونکي د درد نه یو لنډ چیغه ووهله، سر یې وگرځېد، نور یې د ځان دفاع توان نه درلود، بالخاص دوهم کوزار د هغه د سر شا ته ورکړ. ساتونکي خپل تعادلله لاسه ورکړ، څو قدمه مخکې لاړ، او بیا پر ځمکه راولوېد.

بالخاص، چې پر شونډو یې یو نری مسکا و، خپل توره یې غلاف ته واچوله، د ساتونکي سر ته ودرېد، په پښه یې د هغه په اړخ لغت ووهله او ورته ویې ویل: اووو جناب زما غږ اورې؟ ساتونکي چې د درد څخه کرار کرار اخ کاوه، یو څخه لږ حرکت وکړ او په ساه نیولي غږ یې وویل: ما... مه وژنه... خیر دی... زه بې گناه یم.

بالخاص وخنډل او ویې ویل: زه کمزوری خلک نه وژنم. له دې ځایه ولاړ شه. او هوو ستا نور ملګري چیرته دي؟

ساتونکي وویل: موږ پنځه کسان یو، زموږ درې نور کسان په ښار کې پاتې دي. بالخاص - کله چې اترار ته لاړی نو غایر خان ته وایه چې زما انتظار دی باسی، زه به یې آرام ته پرېښدم.

ساتونکی - هغه ستا په لټه کې دی. بالخاص په لوړ آواز وخنډل، اس ته ورنژدې شو، په یو خیز پر اس سوور شو! بغیر د څه ویلو یې حرکت وکړ.

درې ورځې وروسته، کله چې لمر نوی راختلی و، او د جند ښار برجونو او دیوالونو ته یې رڼا ورکوله، یو سپور چې د سفر سترې وو، د ښار دروازې ته ورسېد. د سفر دوړو یې څېره پوښلې وه، خو خوښ و چې خپل هدف ته رسېدلی و. دا سترې سپور بالخاص و د مغولانو جاسوس! څو شېبې ودرېد، ترڅو د ښار دروازه خلاصه شوه.

ښار له شپنۍ چوپتیا راوتلی و. هغه، پداسې حال کې چې پر اس سپور و، ورو ورو د ...کوڅو څخه تېرېده

بازار ته ورسېد. لا هم دوکانونه بند وو او د ښار خلک له خپلو کورونو څخه د راوتلو حال کې وه، په هغه شاوخوا کې یو چاپخانه هم وه. بالخاص هلته ولاړ ترڅو د سهار سبا ناری وکړي او د سفر سترپا لېرې کړي، یو ساعت وروسته، د قربان گلدي لیدو ته له چاپخانې ووت بازار ته ورسېد، له یوه سړي یې د قربان گلدي د حجرې پوښتنه وکړه.

سړي د لاس په اشاره حجره ور وښوده، چې تر هغې ډېر واټن نه و، او ویې ویل: همدا اوس یې حجره خلاصه کړه.

بالخاص بازار ته داخل شو، قربان گلدي یې د زخم له نښانه وپېژانده، چې په چپ خوا د مخ یې درلود، یو ټیټ قد او د منځني عمر سړی و. ټولې نښې، چې سوباتای ورکړې وې، پکې موجودې وې. بالخاص ته د سوباتای خبره راپاده شوه، چې قربان گلدي باید په خپل کور کې وويني. یو نوی فکر یې ذهن ته راغی. مخکې لا، گلدي متوجه شو، خپل څېر او زیرک نظر یې په بالخاص کېښود او و یې پوښتل: کوم کار لري؟

بالخاص- له لرې ځایه مې درته د سوداګرۍ مال راوړی.
قربان گلدي په مشکوک توګه پوښتنه وکړه: زه څوک یم؟
بالخاص د دوکان دننه شو او ویې ویل: که زه نه یم غلط شوی، نو ته به د جند لوی سوداګر، قربان گلدي اوسیږی؟
قربان گلدي وویل: دا سودا تا له کومه ځایه راوړې؟
بالخاص- له هرښان څخه.
قربان گلدي- یوازې یې؟

بالخاش- هو يوازې او سترې.

قربان گلدي د فکر کولو په پار تندی تروش کړو خپل سترگې يې د بالخاش سترې مخ ته واړولې او ويې ويل: تم شه، تر څو چې زما شاگرد راشي بيا به يو ځای د سوداگريز مال ليدو ته لاړ شو.

يو څو شيبې چوپتيا شوه، بيا گلدي وپوښتل: ستاسو نوم څه دی؟
بالخاش ځواب ورکړی: بالخاش.

قربان گلدي- له لهجې څخه دې ښکاري چې د اترار له سيمې اوسيدی؟
بالخاش- هو، زما د زيږېدو ځای هلته دی.

قربان گلدي د بالخاش سترگو ته وکتل، مخ يې تريو شو، يوه شېبه يې فکر وکړ، بيا يې يو نړۍ موسکا وکړه او ويې ويل: له څېرې څخه دې ښکاري چې يو سوداگري، چې له لږ سرمايي سره تجارت ته راغلی یی؟
بالخاش احساس کړه چې قربان گلدي موضوع درک کړې، خو شرايط داسې دي چې دی نشي کولی مستقيماً اصل موضوع ته داخل شي.

بالخاش- زه يو داسې سړی يم چې له مادي نړۍ څخه يوازې يو اس لرم، چې تر دې ځايه رارسولی يم نور څه نه لرم.

قربان گلدي خپل ږيرې ته لاس يووړ، ويې خندل او ويې ويل: نو ځوانه څه کار کوې؟ شايد د سوداگرو کاروانونه منزل ته رسوی او پيسی اخلی؟

بالخاش- هو همداسی ده.

قربان گلدي- اوممم يا هم شايد بل کار کوی خو نه غواړې چې ماته ووايي؟

بالخاش- ما د لارې دومره کړاوونه وزغمل ترڅو تاسو ووینم.

قربان گلدي په ځانگړې انداز وويل: نو ضرور دی ما ته زيات قيمتي مالونه راوړي دی؟

بالخاش بله خبره راواخيسته او ويې ويل: ستاسو شاگرد نه دی راغلی؟ لکه چې نن نه راځي؟

قربان گلدي خپل نظر د بازار خواته واچاوه او ويې ويل: هغه دې راغې.

لږ وروسته، يو ښايسته ځوان چې منځنۍ قد يې درلود، دوکان ته داخل شو او سلام يې وکړ. قربان گلدي هغه ته وکتل او ويې ويل: همدلته اوسه تر څو زه بېرته راځم.

بيا يې بالخاش ته اشاره وکړه، چې ورسره لاړ شي، قربان گلدي مخکې روان و، او بالخاش يې ورپسې وو، کله چې له بازاره ووتل بالخاش ځان قربان گلدي ته ورننېدې کړ او ورو يې ورته وويل: زما آس د چايخاني په طويلي کې دی. قربان گلدي- مهمه نه ده، ځوانه! بالخاش- بيا نو سمد.

دوی د ښار له تنگو کوڅو تېرېدل، قربان گلدي د هغه کور مخې ته ودرېد، چې د کوڅې له سطحې تقريباً يو متر تيت و. لکه چې بالخاش نږدې شو، قربان گلدي د هغه کور خواته ښکته شو بالخاش هم ورسره لاړ، دواړه کور ته دننه شول، قربان گلدي د کور د دهليز لږکینه دروازه خلاصه کړه او بالخاش ته يې وويل: راننوخه خپل کور د دې.

بالخاش پرته له دې چې کوم شک وکړي، کوټې ته داخل شو، قربان گلدي هم ورپسې ورننوت، دروازه يې بنده کړه، او بغير د کوم وخت ورکولو يې د بالخاش څخه وپوښتل: ته څوک يې؟ د چا له خوا راغلی يې؟ او زما سره دې څه کار دی؟ بالخاش- زه د سوباتای له لوري راځم. قربان گلدي- سوباتای! زه هغه نه پېژنم. بالخاش- خو زه ډاډه يم چې ته يې پېژنې. قربان گلدي- رښتيا ووايه ځوانه.

بالخاش لاس د خپل کالو خواته او هغه خنجر يې راوايست کوم چې سوباتای د قربان گلدي د آشنایۍ د نښان په توګه ورته سپارلی و. بالخاش خنجر د قربان گلدي پر لور ونيوه او ويې ويل: زه فکر کوم چې اوس به سوباتای وپېژنې؟

قربان گلدی خنجر واخیست، موسکی شو، او ویې ویل: ته یو زیرک ځوان ی، د سوباتای پیغام څه دی؟
بالخاش- ته باید ما سره مرسته وکړې ترڅو هغه معلومات راټول کړم کوم چې سوباتای یې غواړي.

قربان گلدې په فکر کې شو او ویې ویل: ته باید لږ صبر وکړې.
بالخاش- خو زه باید ژر بېرته هرسبان ته ورشم.
قربان گلدی- خو هغه معلومات چې سوباتای یې غواړي، دومره اسانه نه تر لاسه کېږي.
بالخاش- خو ته یوازې ما ته لارښونه وکړه نور زه ښه پوهیږم چې څه کار وکړم.
قربان گلدې خپل تندي تروش کړ او ویې ویل: ته په دې ښار کې پردی یې، باید ډېر احتیاط وکړې.

بالخاش، چې غوښتل یې وښيي چې له هېڅ شي یا هېچا وېره نه لری خپل سر جگ کړ او ویې ویل: زما په اړه فکر مه کوه، یوازې دا راته ووايه چې له کوم ځی باید پیل وکړم؟ که ته یوازې ما له ښار سره بلد کړې، نو نور به تا ته اړتیا نه وي.
قربان گلدې چې د بالخاش پر لوري یې کتل وویل: ته یو نه وېرېدونکی زړه لرې ځوان! باید ووايم چې سوباتای تر اوسه ستا په څېر بې باک سرتېری نه درلود. خو بیا هم، احتیاط له لاسه مه ورکوه.
بالخاش په ناكراری وویل: خو ته وخت ضایع کوی.

قربان گلدې داسيا حساس کړه چې دی د سوباتای له یوه زړور او نه تسلیمېدونکي مأمور سره مخ دی، چې په هېڅ قېمت نشي کولی خپل خان ته یې تسلیم کړې او خپل خبره ورباندې ومنی، څو شېبې چوپتیا رامنځته شوه او بیا قربان گلدی وویل: تر څو چې شپه نه وي شوې، زه نشم کولی تا ته لارښوونه وکړم.
بالخاش- خو د شپې له راتگ سره زه باید له "جند" ښار څخه ووځم، مخکې له دې چې د ښار دروازې وتړل شي.

قربان گلدې- ته يو جذباتي ځوان يې.
بالخاش- د هغه مأموريت په اړه خبرې وکړه کوم چې سوباتای درکړی دی.

قربان گلدې لږ سوچ وکړ او بيا ويې ويل: زه به همدا اوس تا له خپل ښار سره بلد کړم، او کله چې شپه شوه، د "جند امير" د سپرو مشر به راولم، ترڅو خپل معلومات درکړي.

بالخاش په حيرانتيا وپوښتل: هغه هم زموږ له ډلې دی؟
قربان گلدې له زیرکانه خدا سره وويل: هغه د سرو زرو د روپو غلام دی.
بالخاش له معناداره موسکا سره وويل: نو د سرو زرو د روپو لپاره خيانت کوي؟
قربان گلدې ورو خپل سر وخوځاوه او ويې ويل: موږ ټول د پيسو لپاره جاسوسي ته چمتو يو، زه، ته، او د جند د امير د سپرو مشر.

بالخاش وويل: خو زه د پيسو غلام نه يم! د انتقام لپاره دا کار کوم.

قربان گلدې په حيرانتيا سره وپوښتل: انتقام؟ د چا څخه؟
بالخاش ورو د هغه پر اوږه لاس کېښود او ويې ويل: ملگريه غوره به وي چې موږ دواړه يو د بل شخصي ژوند په اړه خبرې ونه کړو. موږ د سوباتای لپاره کار کوو، او موږ بايد د يو بل د تېر وخت په اړه هيڅ و نه پوهېږو؟ زه هڅه کوم چې د شپې د مخه کله د "جند" ښار تر شا پرېږدم، او لاړ شم شايد نور هېڅکله دلته را نشم او تا ونه وينم.

نو زموږ دواړو لپاره غوره همدا ده چې چوپتيا اختيار کړو او يوازې خپل مأموريت ته پام وکړو. ته په "جند" کې يې او زه په "اترار" کې دواړه د مغول خان لپاره کار کوو. هغه يو فتح کوونکی سړی دی، ډېر ژر به ټوله نړۍ د هغه د سپرو آسونو تر پېښو لاندې ولږېږي. هغه يو دوزخي سړی دی، نه رحم پېژني، نه شفقت.

قربان گلدې، چې خپل نظر يې د بالخاش پر خوله ټينګ ساتلی و، وويل: ته يو بې ساري ويناوال يې!

بالخاش موسکې شو او ويې ويل: ته د داسې څه په اړه خبرې کوي چې په ما کې

بيخی نشته.

قربان گلدې- زه يوازې دا فکر کوم چې ته بايد د "اترار" له لور پورو او شهزادگانو څخه اوسېږي.

بالخاش- نه، ته تېروتنه کوې زه د "اترار" د عادي خلکو څخه يم. قربان گلدې خپل ځای بدل کړ او ويې ويل: ما تر اوسه هېڅکله عمر کې ستا په شان بې پروا سړی نه وو ليدلی. ته مغول خان يو دوزخي انسان گڼې. که دا خبره سوباتای ته ورسېږي، هغه به تا ژوندی پرېږدي.

بالخاش په بې پروا انداز وويل: زه نه له سوباتای وېرېږم او نه د هغه له نورو ملگرو څخه، هغوی ټول دوزخي دي، حتی زه او ته، چې ورسره يوځای شوي يو او مرست ورسره کو.

قربان گلدې په لور اواز وځنډل او ويې ويل: ته عجيب انسان يې. بالخاش- زما څخه عجيبتر خو ته يې چې بېځايه زموږ دواړو وخت ضايع کوې. قربان گلدې- زه دې ته فکر کوم چې تا څنگه د ښار سره بلد کړم؟ بالخاش- يوازې د ښار د خلکو او د هغوی د شمېر په اړه راته ووايه.

قربان گلدې يو مزدور سړی وو چې کور يې د مغول خان د جاسوسانو پټنځای گڼل کېده. هغه د ښار د برجونو، دېوالونو او د پوځ د شمېر په اړه معلومات نه لرل، يوازې هغه معلومات يې ورکاوه چې خپله يې درلودل. خو هغه د بالخاش سره ژمنه وکړه چې د امير جند د آس سپرو مشر به د غرمې ډوډۍ لپاره هلته راولي. بالخاش وپوښتل: ايا فکر کوې چې د آس سپرو مشر به ستا بلنه ومنې؟ قربان گلدې په شيطاني انداز وځنډل او ويې ويل: د سرو زرو روپي به هغه دلته راولي، هغه د پيسو لپاره هر کار ته تيار دی هغه له ما هم ډېر معلومات لري، ټول هغه څه چې سوباتای غواړي.

بالخاش- نو تلوار کوه.

قربان گلدې- زه به همدا اوس د يو دليل په موندلو د هغه ليدو ته لاړ شم.

بالخاش- سمدۀ نو ستا تر راتلو زه به لږ په ښار کې وگرځم.

قربان گلدې هغه يوازې پرېښود او د آس سپرو د مشر د ليدو لپاره ولاړ. خو شېبې وروسته، بالخاش په پوره احتياط د قربان گلدې له کوره ووت او کوڅې ته ننوت. کوڅه ارامه او تشه وه، نو په ډاډه زړه روان و. کله چې د ښار مرکزي ميدان ته ورسېد، پرته له دې چې له چا وپوښتي، د دولتي قلعي (ارک) ته نږدې شو، او بيا د ښار د برجونو او دېوالونو خواته ولاړ. هغه په دقت د ښار د ديوالونو شاوخوا ځايونه وڅېړل.

هغه نږدې و چې خپل مطلوب معلومات ترلاسه کړي، خو لا هم معلومات يې بشپړ نه وو. هغه بايد د جند د آس سپرو له مشر سره ليدلی وایې يا د پيسو په وسوسه، يا يې د گواښ کولو له لارې مجبوره کړې ډای چې ټول رازونه ورته ووايي. کله چې بالخاش بېرته د قربان گلدې کور ته د تگ پر لاره د ښار مرکزي ميدان ته ورسېد، نو ناڅاپه يې احساس کړه چې يو سړی يې تعقيبوي! هغه د نعل جوړونې يو دوکان ته ودرېد، ځان يې د دوکاندار سره په خبرو بوخت کړ، خو په پټه يې هغه سړی تر نظر لاندې ونيو، چې څو قدمه لرې ولاړ و. د سړي له څېرې ښکاره وه چې د "جند" د خلکو له ډلې نه دی.

بالخاش له ځانه سره وويل: کېدای شي د سوباتای له جاسوسانو څخه وي، چې زما څارنه کوي؟ د دې فکر سره، هغه په ډاډ زړه خپل لاره ته دوام ورکړ. خو هغه سړی لکه سيوری ورپسې روان و، سړی د بالخاش تعقيب ته دوام ورکړ. بالخاش پر خپله لاره روان و، خو فکر يې ټول د دې نامعلوم سړي پر خوا راټول و. هغه هماغه کوڅې ته ننوت، چې د قربان گلدې کور يې په پای کې و. نامعلوم سړی هڅه وکړه چې فاصله راکمه کړي، کله چې هغه د بالخاش څو قدمې ته ورسېد، نو د بالخاش نوم يې واخيست ..

بالخاش لومړی يو دم وډار شو، بيا ودرېد، سر يې شاته واړاوه، او د سړي خواته يې وکتل او په کلک غږ يې وپوښتل: ته څوک يې؟ او له ما څه غواړې؟

سرې د هغه مخې ته ودرېد، سترگې يې د بالخاش سترگو ته ټينگې کړې او وپوښتل: ته بالخاش يې؟

بالخاش په هماغه جدي لهجه وويل: هو زه يم د مطلب خبره کوه. د بالخاش په دې خبره ناخاپه هغه سرې خپل ښي لاس چې تر شا يې نيولی و، راوايست، د چرې نوک يې د بالخاش پر سينه کېښود، او په معناداره موسکا يې وويل: زه به د هغه انعام مستحق شم، چې د ستا د سر لپاره ټاکل شوی.

بالخاش سمدستي موضوع درک کړه او په پوره آرامۍ يې وپوښتل: هغه انعام، چې غاير خان زما په سر ټاکلی څومره دی؟ سرې وويل: زر د طلاو سکي.

بالخاش په مسخره انداز وخنډل او ويې ويل: "و داسې ښکاري چې زه ډېر مهم کس يم، چې غاير خان زما پر سر د طلاو زر سکې ټاکلي؟ سرې چې خپل نظر يې د بالخاش له سترگو نه اړاوه، وويل: ستا پيدا کول، هغه هم د "جند" په ښار کې، زما لپاره يو معجزه وه. اوس حرکت وکړه، زه غواړم تا دارالحکومه ته بوزم!

بالخاش په آرامۍ وويل: نو آخر غاير خان بريالی شو... سرې- ته يو ځان انسان يی.

بالخاش په قهرجنه غږ وويل: خپله خوله بنده کړه. هغه سرې وخنډل او ويې ويل: تصور به دې هم نه و، چې په دې لړۍ پرتې سيمه کې به زما په کير به راشی؟

بالخاش سترگې ښکته واچولې او ويې ويل: زه تسليم يم، يوازې اجازه راکړه، دسمال مې چې ما خپل تر ملا تړلی خلاص کړم، ځکه سخت يې پeczاب کړی يم. سرې چې خپل د خنجر څوکه د بالخاش پر سينه ايښې وه وويل: ژر شه.

غایر خان چې د بالخاش د ناڅاپي تېښتې او د جلا د هغه شاگرد، او د دروازې ساتونکو د وژل کېدو له امله په غوسه و، پرېکړه وکړه چې په هر قیمت چې کېږي بالخاش مړ یا ژوندي پیدا کړي او خپل غوسه ورباندې ماته کړي. هغه فکر کاوه چې بالخاش د مغول خان د جاسوسانو په مرسته له زندانه تېښتېدلی، دا یې د خپلې ادارې کمزوري ګڼله او وېرېده چې که سلطان ته دا خبر ورسېږي، د واک بنسټ به یې ولړزېږي، نو یې د اترار شاوخوا ټول ښارونو ته مامورین واستول، ترڅو د بالخاش نښه ومومي. هغه اعلان وکړ، که هر چا د بالخاش سر راوړي، نور زر د طلاو سکې به جایزه ورکړي.

خو د هغه مامورین په هر ځای کې ناکام شول، او اوس نوبت هغه مامور ته و، چې په جند کې د بالخاش د پیدا کولو لپاره ګمارل شوی و. کله چې دې مامور د جند ښار د برجونو او دېوالونو شاوخوا بالخاش ولید، د خوښۍ نه یې په پښو کې زغم نه و. هغه فکر کاوه، که د بالخاش د اوسېدو ځای معلوم کړي، نو ملګري به یې هم وپېژني، نو یې بالخاش ناڅاپه ونیوه. بالخاش ځان داسې وښود، لکه زیات پیاده تګ هغه پeczاب کړی او اوس غواړي خپل تر ملا تړل شوی دسمال خلاص کړي.

هغه چې خپل نظریې د غایر خان د مامور په سترګو کې ښخ کړې و، کرار کرار د خپل ملا څخه د دسمال خلاصول باندې بوخت شو، په همدې حال کې د هغه سړي څخه وپوښتل: ستا نوم څه دی؟

سړي په کلک غږ وویل: زما د نوم پر پوهېدو تا ته هېڅ فایده نه رسیږي، کله چې زه تا جلا د ته وسپارم نو هغه وخت د مرګ څخه مخکې به زه ځان دروپیژنم.

بالخاش- نو ته غواړې ما د جلا د لاس ته وسپارې؟

سړي ځواب ورکړ: دا د اترار د امیر غایر خان حکم دی، آن زه اجازه لرم چې همدلته تا ووژنم.

بالخاش په مسخره خندا وویل: او بیا به زما سر زما د بدن جدا کړي او غایر خان ته به یې یوسي؟

سړې وويل: ما ته ډېر اسانه ده چې دا خنجر ستا په سينه کې نښاسم، خو ته بايد د اترار په لوی ميدان کې د خلکو پر وړاندې ووژل شې، ترڅو ټول وپوهېږي چې د يوه خاين برخليک اخر څه وي؟!

بالخاش په دې فکر کې و، چې څنگه سړی ناڅاپه راگير او له پښو وغورځوی؟ هغه پرېکړه کړې وه، چې هره چالاكي او چل ول به کاروي، ترڅو د دې سړي له منگولو ځان خلاص کړي. بالخاش نه توره درلوده، نه خنجر، خو د ځواک له پلوه له دې سړي سره برابر و. يوازې د يو چل له لارې يې کولای شول، چې د سړي خنجر له لاسه وباسي. کله چې بالخاش د خپل دسمال وروستی غوټه هم خلاص کړ، نو دسمال يې په لاس کې ټول کړ او ناڅاپه يې د سړي پر مخ سخت وار وکړ. ورپسې يې په تيز حرکت، د سړي مټ کلک ونيو، او په ټول زور يې پورته کړ او بيا يې لاندې رانښته کړ.

سړی چې له دې بريد سره ورختا شوی و، لږ شاته لاړ بالخاش په همدې فرصت کې خپل په بل لاس باندی يو قوي سوک د هغه پر شا ورکړ. سړي سره له دې چې کلک او سخت ډبونه يې خوړلې وه خو بيا هم مقاومت يې کاوه خپل تعادل يې له لاسه ورنکړ، او سمدستي يې د بالخاش د مړۍ نيولو هڅه وکړه خو بالخاش د هغه لاس کوم کې چې خنجر وو تاو کړ، سړی څو وارې خپل پر ځان تاو شو خو بالخاش د هغه لاس، چې خنجر په کې و، شاته کش کړ او بيا خپل پر ټول زور سره يې سړی شاته، د ديوال پر لور تېله کړ او سخت يې ديوال خوا ته وواهه. د دې قوي ضربې له امله، د سړي له لاسه خنجر و ولېد.

بالخاش ژر خنجر راوخيست چې په همدې شېبه کې دوه نور کسان چې د جند له خلکو څخه وو، کوڅې ته داخل شول هغوی چې دا صحنه يې وليده، پر ځای ودریدل يوه يې يوه چيغه کړه: څه کوي؟!

بالخاش هغوی ته متوجه شو. بيا يې خنجر د غاير خان د مامور پر اوږې وواهه، هغه

يې زخم کړ او ويې ويل: لاړ شه او غاير خان ته ووايه چې ډېر ژر به زه خپله د هغه پسې ورشم. اړتيا نشته چې زما د سر لپاره جايزه وټاکي!

د غاير خان مامور، چې د وروستي بريد له امله تعادل له لاسه ورکړی و، ونه توانېد چې څه ووايي، بالخاص هغه پرېښود، او سړی پر ځمکه راولوېد. کله چې هغو دوو سړيو دا وليدل، يو يې په لوړ غږ چيغې کړې: تا هغه وواژه، قاتله. بالخاص پوه شو، چې وضعيت ډېر خطرناک دی، نو له هماغې لارې، چې راغلی و، په تېښته شو، هغه دوه سړي د هغه پسې منډه کړه، حالات ډېر خراب شوي وو. که نيول شوی وای، وژل کېدل يې حتمي وو. اوس يوازینی لار دا وه، چې ځان پټ کړي. بالخاص، چې ساه يې لنډه شوې وه او زړه يې له وېرې په درېدو و، په چټکۍ سره له کوڅې ووت او بله کوڅه کې داخل شو.

خو هغه د ښار د تنگو کوڅو له لارې نه و خبر هغه يوازی هڅه کول چې خپل ځان د هغه دوه نفرو څخه پټ کړي، نه پوهېده چې چېرې روان دی، يوازې د خپل ژوند د ژغورلو فکر يې درلود. څو کوڅې سره تېر راتير کړل، بيا يې د قدمونو سرعت لږ راکم کړ. په يو ناڅاپي حرکت د يو ديوال تر څنګ ودرېد، څو تازه ساه گانې واخيستې بيا يې سر له کوڅې راويست د هغو دوو سړيو هېڅ نښه نه وه، له ځانه سره يې وويل: حتما ورڅخه ورک شوی يم، زه بايد مخکې له دې چې ناوخته شي، ځان د قربان گلدي دوکان ته ورسوم او ټوله کيسه ورته ووايم، بيا يې حرکت وکړ، خو هر قدم چې اخيست نو شاته يې کتل، چې څوک خو يې تعقيبوي نه؟

ناڅاپه يې نظر په يو ځوان ولگيد چې له مقابل لوري راتله، نو د هغه څخه يې د بازار پته وپوښتله، ځوان د سر تر پښو ورته وکتل، بيا يې پوښتنه وکړه: تازه راغلی يې؟ بالخاص ژوره شاه واخيست او ويې ويل: زه له ډېر لرې ځايه راغلی يم. ځوان چې د لارې څخه خبر و بازار ته د تلو لاره يې بالخاص ته وروښوده، بالخاص هم په ورښودل شوی لاری حرکت وکړ، بازار ته يوازې يوه کوڅه پاتې وه، هغه ډېر مزل کړی و، منډې يې وهلې وې، او سترې شوی و، کله چې د بازار لومړي سر ته

ورسېد، په احتياط يې قدمونه اخستل، ځکه پوهېده، چې د غاير خان مامورين به
ډېر ژر د ښار ساتونکو ته خبر ورکړي او هره کوڅه به د هغه د پيدا کولو لپاره تلاشي
کړي.

قربان گلدي په خپل دوکان کې، په ارامه ناست و چې ناڅاپه بالخاش دننه شو. قربان
گلدي حيران شو، خو ژر يې ځان راټول کړ. بالخاش چې د يوې ټوټې قيمت يې په
دروغو پوښتنه کوله په کراره قربان گلدي ته وويل: زه په خطر کې يم، ستا کور زما
لپاره خوندي نه دی، بله پناه ځای را پيدا کړه.
قربان گلدي، چې يو هوښيار او زيرک سړی و، د دليل پوښتنه يې ونه کړه، يوازې يې
وويل: زما سره راځه.

هغه له دوکانه ووت، بالخاش هم ورپسې روان شو قربان گلدي هغه د ښار
"توخوجولار" سيمه کې د يوه ځوانې فاحشې کور ته بوت، بالخاش ټوله کيسه ورته
بيان کړه. د قربان گلدي خبره د خواشينۍ رنگ واخيست او ويې ويل: زه نه غواړم
وپوښتم چې داترار امير غاير خان ولې ستا پسې گرځي او غواړي تا ووژني! خو
احساس کوم چې حالت ډېر خطرناک شوی ته بايد ژر تر ژره له ښاره ووځي.
بالخاش وپوښتل: آيا تا د آس سپرو مشر سره ليدنه وکړه؟

قربان گلدي کرار خپل سر وخوځاوه او ويې ويل: ته کولی شې د ماښام له رارسېدو
سره هغه وگورې.

بالخاش - خو زه غواړم چې د شپې وخت کې له ښاره ووځم.
قربان گلدي ځواب ورکړ: بايد صبر وکړې او له خپل پتنځای څخه بهر نشې.
بالخاش چې د کور بڼه يې له لومړي نظره معلومه کړې وه او پوهېدې څنگه ځاي دې
پوښتنه وکړه: هغه ښځه چې زموږ لپاره يې دروازه خلاصه کړه څوک ده؟
قربان گلدي په يو شيطاني موسکا وويل: زه او د اسونو سپرو مشر ډېر شپي دلته

راځو او دا ځوانه فاش جنۍ زموږ ښه پالنه کوي، هغه همدا اوس ځان ستا د خدمت لپاره چمتو کوي.

بالخاش چې نه يې غوښتل له چا سره واوسي په تلوار وويل: خو زه يوازې پاتې کېدل غواړم.

د بالخاش په خبرې قربان گلدي په حيرت وويل: اې کاش زه پوهېدلی شوم چې ته اخر څه ډول سړی يې؟

بالخاش- ډېر ژر به پوه شې مخکې له دې چې له ښاره ووځم.

او ورپسې زياته کړه: او هو يوه بله غوښتنه مې هم درلود، هغه جنۍ ته ووايه هېڅوک نه کور ته پرېږدی او نه هم زما کوټي ته.

گلدي اوږې پورته واچولې او ويې ويل: سمده هر رقم چې ستا زړه غواړي.

بالخاش- زه يوازې غواړم چې ما د ښار له خبرونو خبر کړي.

قربان گلدي له خونې ووت، ځوانه انجلۍ چې د ده د وتلو سره د ده لاره بنده کړه وغوښتل چې څه وپوښتي خو قربان گلدي له دې مخکې چې هغې څه ووايي، وويل: هغه يوازې پرېږده، زه ژر بېرته راځم.

کله چې شپه شوه، بالخاش د کوټې له کړکۍ څخه کوڅې ته ټوپ کړ. يو څو شېبې د ځوانې انجلۍ د کور ديوال ته نژدې ودرېد، ترڅو ډاډ ترلاسه کړي، چې څوک يې نه ويني. بيا يې په تېزۍ او احتياط سره ځان له هغه ځايه لرې کړ. هغه يو خطرناک پلان درلود، داسې پلان، چې که لږ غلطې ورڅخه شوې وای، نو راز به يې افشا شوی وای، او ژوند به يې هم له لاسه ورکړی وای، بالخاش له څو کوڅو تېر شو تر دې چې د ښار منځني ميدان ته ورسېد هغه مخکې فکر کړی و، چې قربان گلدي به د شپې ناوخته د اسونو د سپرو مشر د انجلۍ کور ته راوړي، او تر هغه وخته به دی خپله دنده سرته رسولې وي.

هغه د سهار پر مهال، چې ښار ته يې چکر واهه، د دارالحکومه مخې ته هم تېر شوی و. هغه اوس د هغه ځای لاره پېژندله، نو اړتيا يې نه درلوده، چې له چا پوښتنه وکړي.

دی سره له دې چې په ډېر خطرناک حالت کې و، د ښار حاکم ته د ورتلو پریکړه یې نیولې و کله چې د دارالحکومه د لویې دروازې مخې ته ورسېد، ودرېد او نظر یې هغه اوږد قد لرونکي ساتونکي ته واچاوه، چې د دروازې مخ ته ولاړ و. بالخاص سره له دې چې خپل پلان یې تازه جوړ کړی وو او په ذهن کې تکرار کاوه خو بیا هم ډاډمن وو او هېڅ د وېرې احساس یې ونه کړ.

هغه د کلک قدمونو سره داسې روان و چې ډېر په بیړه ښکاره نشي خو ساتونکي یې مخه ونيوله په زوره یې وپوښتل: ته څوک یې؟ او دلته څه کوی؟ ای پردي سړي؟ بالخاص، په کلک لهجه ځواب ورکړ: زه له اترار څخه راغلی یم، او د حاکم صیب لپاره مې مهم پیغام راوړی.

ساتونکي له سره څخه تر پښو ورته وکتل بیا یې وویل: دلته ودرېده، زه د ساتونکو مشر ته خبر ورکوم.

بالخاص، په همغه کلک لهجه وویل: ژر شه، تلوار وکړه.

ساتونکی د لویې دروازې ترڅنګ یوه کوچنۍ خونه ته ننوت لږ وروسته د منځني قد لرونکي یو سړی د هغه سره راووت د ساتونکو مشر بې پروا او مغرورانه چلند درلود بالخاص ته نږدې شو، او په بې احترامانه لهجه یې وپوښتل: له کومه راغلی یې؟

بالخاص پرته له ځنډه ځواب ورکړ: زه د اترار له ښار څخه راغلی یم او د اترار د امیر د غایر خان لخوا مې د حضرت حاکم لپاره مهم پیغام راوړی.

دساتونکو مشر په مسخره توګه وخنډل او ویې ویل: حتماً هم د هغه دنیا سر څخه تر دی ځایه د پښو په زور دی مزل کړی؟

بالخاص- نه، زما آس بازار ته نږدې د چایخانی په طویلې کې دی، هغه د دومره مزل وروسته سترې شوی وو، نو زه مجبور شوم هغه پریږدم او پیاده ځان را ورسه وم تر څو د غایر خان پیغام حضرت حاکم ته ورسوم.

د ساتونکو مشر- پیغام دی ماته ووايه زه به یې د هغه تر غوږ ورسه وم.

بالخاش، بې له ځنډه وويل: نه، زه مامور يم چې خپله شخصاً د حاكم حضور ته ورشم.

د ساتونكو مشر په فكر كې شو، هغه د بالخاش په خبرو شكمن و خو په بشپړه توگه يې هم نه شوای رد كولى ځكه هيڅ شك نه و چې بالخاش د اترار له خلكو څخه دى. نو و يې پوښتل: ستا نوم څه دى؟

بالخاش پرته له ځنډه ځواب وركړ: زما نوم محمد مهدي دى! زه د اترار د امير غاير خان د ساتونكو مشر يم.

د ساتونكو مشر چې د دې نوم او منصب په اورېدو حيران شوى و، ځان يې لږ را سم كړ او په درناوي يې وويل: زما سره راځئ.

د ساتونكو مشر مخكې روان شو او بالخاش يې هم تر شا، هغوي له لويې دروازې تېر شول.

دساتونكو مشر وويل: حضرت حاكم دا مهال حرم سراى ته تللى دى بايد د حاجب له لارې ورته خبر وركړم.

بالخاش وويل: بېرېه وكرې، زه بايد همدا شپه بېرته اترار ته ولاړ شم.

د ساتونكو مشر چې ظاهراً د بالخاش د منصب او داسې تلوار څخه متاثره شوى و وپوښتل: ايا هلته جگړه پيل شوې؟
بالخاش- جگړه؟ نه هر څه امن دي.

د ساتونكو مشر وويل: ما فكر كاوه شايد د مغول خان پوځ زموږ پر هېواد بريد كړى وي.

بالخاش په مسكا لنډ وخنډل او ويې ويل: مغول خان هېڅكله داسې غلطې نه كوي. دواړه وخنډل...

لږ وروسته دواړه د حرم سراى دروازې ته ورسېدل، د ساتونكو مشر دروازه وټكوله.

لږ وروسته يو غلام هلك دروازه خلاصه كړه. د ساتونكو مشر هلك ته وويل: حاجب ته خبر وركړه، چې يو مهم امر رامنځته شوى، او زه غواړم ورسره ووينم.

غلام د حرم سراى دننه لاړ. ډېر وخت نه و تېر شوى، چې بېرته راستون شو او وويل:

حاجب ستاسو د راتگ په تمه دی.

دواړه د دروازې څخه تېر شول او د یو پراخ دهلیز ته ننوتل، په دهلیز کې د دواړو خواوو څراغونه ایښي وو، چې فضا یې د روښنایۍ لاندې نیولې وه. کله چې د حاجب کوټي ته داخل شول بالخاش یو زوړ سړی ولید، چې د کوچني تخت پر سر ناست و دا سړی بل څوک نه بلکې حاجب و!

حاجب، چې خپله څیره یې بالخاش ته اړولې وه د ساتونکو له مشر وپوښتل: دا ځوان څوک دی؟

د ساتونکو مشر وویل: قربان محمد مهدي د اترار دامیر غایر خان د ساتونکو مشر دی. هغه د امیر له لوري د حضرت حاکم لپاره یو مهم پیغام راوړي، او د لیدنې اجازه غواړي.

حاجب، لږ وڅوځېد، بیا یې وویل: زموږ ښار ته ښه راغلې محمد مهدي! د اترار امیر پیغام څه دی؟

بالخاش له لږ ځنډ وروسته په درنښت وویل: قربان زه دنده لرم چې د امیر پیغام شخصاً د حضرت حاکم غوږونو ته ورسوم.

حاجب مسکا وکړه او له خپل تخته راکوز شو او ویې ویل: که داسې ده نو د غایر خان پیغام به ډېر مهم وي خدای دې وکړي چې د هغه په پیغام حضرت حاکم او د جند خلک خیر ومومي.

بالخاش وویل: همداسې ده د حضرت حاکم او د جند د خلکو خیر او مصلحت په همدې پیغام کې دی.

حاجب سر وڅواوه بیا یې وویل: زه همدا اوس حضرت حاکم ته خبر ورکوم چې ستا لیدو ته حاضر شي.

هغه د کوټې یوې کوچنۍ دروازې ته لاړ، دروازه یې خلاصه کړه، او له هغې واوښت. د ساتونکو مشر د بالخاش لور ته وکتل او ویې ویل: ډېر ژر به موږ ټول د اترار د امیر د پیغام څخه خبر شو.

بالخاش- امکان لری حضرت حاکم تا د یو دندی لپاره مامور کړی!

د ساتونکو مشر حیران بالخاش ته وکتل او ویې پوښتل: څنگه ماموریت؟
بالخاش موسکی شو او وویل: ژر به پوه شې.

د ساتونکو مشر- خو ای کاش ژر پوهه شوی وای ترڅو ځان مې ورته تیار کړی وای.
همدغه وخت کې حاجب له دروازې دننه شو او بالخاش ته یې وویل: حضرت حاکم د
اترارامیر غایر خان سره د دوستۍ او ښې اړیکو له امله ته لیدو ته منلي یې راځه له
ما سره.

بالخاش په درنښت ځواب ورکړ: زه د هغوی د احسان مندوی یم.
هغه د حاجب شاته لاړ، دواړه له دهلیزونو تیر شول، تر دې چې یوه پراخ تالار ته
ورسیدلپه تالار کې د لویو څراغونو رڼا خورېده حاجب د یوې لویې دروازې مخې ته
ودرېد. څو ځله یې دروازه وټکوله بیا یې دروازه خلاصه کړه او دننه ننوتل دا یوه
مجلله خونه وه فرشونه قیمتي وو، او د چت له لویې چلچراغ څخه ځلانده رڼا
خپرېده د کوتې په منځ کې د جند حاکم ولاړ و، هغه د منځني عمر سړی و، او خپل
لاسونه یې د شا خواته تړلې و. حاجب او بالخاش دواړو د احترام لپاره سرونه ورته
تیت کړل.

حاکم په درانه نظر بالخاش ته وکتل او ویې ویل: رانژدې شه محمد مهدي!
بالخاش ورو ورو وړاندې لاړ او کله چې نږدې شو نو یو ځل بیا یې تعظیم وکړ.
حاکم خپلې کوتې د ډیرې منځ ته یووړې بیا یې وویل: زما د ورور غایر خان پیغام
څه دی؟!

بالخاش یو نظر حاجب ته واچاوه چې حاکم یې وپوهو چې باید یوازې پاتې شي،
حاکم، سر وڅوځاوه بیا یې حاجب ته وویل: موږ یوازې پرېږده.
حاجب، په درناوي شاته شاته ووت، حاکم بالخاش ته وکتل او ویې ویل: اوس کولی
شې هر څه په راحت خیال ووايې.

بالخاش خپل سر پورته کړ غږ یې ښکته کړو او ویې ویل: د مغول خان جاسوسان
ستاسو ښار ته راننوتی.

حاکم حیران شو او ویې ویل: زه به سمدلاسه امر وکړم چې ټول ښار تلاشي شي او د ښار دروازې کلکې وټرې ترڅو هر مشکوک کس راوښول شي.

بالخاش په زیرکتیا وویل: دا بې فایدې ده ځکه هغوي د مغولو نفران نه دي! بلکې ستاسودو کسان دي چې د طلا په بدل کې د دوی لپاره جاسوسي کوي.

حاکم ژر پوښتنه وکړه: دا دوه خیانتکاران څوک دي؟

بالخاش ځواب ورکړ: یو قربان گلدي دی د ابریشمو ټوټو سوداګر، او بل هم ستاسو د اسونو د سپرو مشر.

حاکم د حیرانتیا له امله خوله نیمه خلاصه کړه او ویې ویل: نه دا ناممکن ده که دا حقیقت ولري زه به پرې نږدېم چې هغوي د سبا لمر وویني، زه به همدا شپه امر وکړم چې دواړه اعدام شي، خو اصل کیسه څه ده؟

بالخاش د دروغو یو کیسه جوړه کړل او حضرت حاکم ته یې داسې پیل کړل: د اترار امیر غایر خان جاسوسانو یو مغولي جاسوس راوښوچ، هغه جاسوس د شکنجو لاندې، د قربان گلدي او ستاسو د اسونو سپرو مشر نومونه یاد کړل، د هغه وروسته غایر خان ماته امر وکړو چې ځان د یو مغول جاسوس په توګه معرفي کړم او دلته راشم او د هغه دواړو سره اړیکه ونیسم ترڅو معلوم کړم چې ایا هغه جاسوس موږ ته رښتیا ویلي او کنه؟

بالخاش لږ خاموش شو بیا یې وویل: ما هم د امر سره سم همغه کار وکړو او نن ماښام زه د هغه دواړو جاسوسانو لیدو ته ورځم.

حاکم د قهر نه خپل مټ کلک ونيو او ویې ویل: زه همدا اوس امر کوم چې هغه دواړه راکړي او اعدام کړي.

بالخاش- که اجازه راکړې دا کار به زه وکړم.

حاکم- څه کار غواړې وکړې؟

بالخاش چې د زیرکۍ له لارې یې خپله نقشه عملي کړې وه وویل: زما د ملاقات ځای د هغوی سره د یو فاکش کور په "توخوجولار" سیمه کې دي شاید همدا اوس چې زه ستاسو سره په خبرو لګیا یم هغوی راغلی اوسېږي.

حاکم چې دا خبری واوریدل له غوسې څخه په ماڼي کې په گرځېدو شو، څو شېبې وروسته د بالخاش مخي ته ودرېد او ویې پوښتل: ستا په نظر زه باید څه کار وکړم؟ دا حالت زه نشم زغملی! د دوی وینه باید تویه شي. بالخاش وویل زه هم د همدې کار لپاره راغلی یم او بیا یې خپل پلان حاکم ته تشریح کړ، چې څنګه به قربان ګلدي او د اسونو د سپرو مشر ته د هغوی د کړي خیانت سزا ورکړي.

حاکم قانع شو هغه خپل لاس د بالخاش پر اوږه کېښود او ویې ویل: زه درنه مننه کوم محمد مهدي!

بالخاش، سر تیت کړ او ویې ویل: موږ ټول د سلطان خدمتګاران یو. حاکم موسکي شو: آفرین سبا د ماسپښین ډوډۍ زما مېلمه یې. بالخاش سر وښوراوه: مننه، قربان خو زه باید همدا شپه اترار ته ستون شم.

حاکم- خپل تګ بل سبا ته پاتي کړه.

بالخاش په درناوي وویل: که اجازه راکړئ زه باید همدا نن شپه له ښاره ووځم. حاکم ژوره ساه واخیسته بیا یې وویل: ځکه چې مامور یې نو ډېر ټینګار درباندي نکوم، د تلو وخت کې زما ځانګړي ګوتمه د حاجب څخه واخله تر څو د ښار دروازی درته بغیر د کوم ستونزي څخه خلاصه کړي.

بیا یې دواړه لاسونه سره ووهل حاجب دننه راغی، حاکم امر وکړ چې د ساتونکو مشر ژر تر ژره ورولیږي او همدا راز هغه ځانګړي ګوتمه محمد مهدي ته ورکړل شي، چې د تګ وخت کې د جند دروازی ورته خلاصی کړي. ډیر ژر د ساتونکو مشر حاضر شو حاکم هغه د بالخاش اختیار ته وسپاره او ورته ویې ویل: ته باید د محمد مهدي له امرونو څخه پیروي وکړې.

بالخاش، چې د محمد مهدي په بڼه یې حاکم غولولی و، د دې لپاره چې پلان یې بریالی روان و، له خوشحالي نه په ځان نه پوهیده، بالخاش د تالار څخه د تلو پر مهال ودرېد او پوښتنه یې وکړه: ایا د اترار امیر پاره کوم پیغام لري؟

حاکم وویل: زما گرم سلامونه زما ورور ته ورسوه او ورته ووايه چې ژر به يو استازی، د داسې ډالېو سره چې د هغه مقام ته مناسبه وي، ورولیږلم، د هغه د داسې احسان په بدل کې.

هغوی له تالار څخه ووتل بالخاش ځانگړی گوتمه له حاجب څخه واخيست او د ساتونکو مشر ته يې خپل پلان تشرېح کړ. هغه چمتووالی ونيو او له حکومتي ماڼۍ څخه ووت...

بالخاش په تیزی سره د هغې لارې په لور حرکت وکړ چې راغلی و. هغه اټکل کاوه چې شاید قربان گلدي او د اسونو سپرو مشر به د ځوانې انجلۍ کور ته داخل شوي وي. هغه د خپل غیابت لپاره یوه بهانه برابره کړې وه او باوري و چې هغوی به پرې شک ونه کړي. خلوت کوڅې يې په چټکۍ سره تر شا پرېښودې، او له خپلې کړې کارنامې څخه راضي او خوشحاله ښکارېده. کله چې د ځوانې انجلۍ د کور دروازې ته ورسېد، خپل د خونې کړکۍ يې تیاره ولیده، په خپل ذهن کې يې وویل: هغوی لا هم نه دي راغلي.

دروازه يې کرار ووهل لږ وروسته، ځوانې انجلۍ دروازه پرانیسته، بالخاش کور ته ننوت، انجلۍ دروازه بنده کړه او پوښتنه يې وکړه: چیرته وي؟ بالخاش د هغې د فکر اړولو لپاره خپل لاس د هغې پر اوږه کېښود او ویې ویل: زه لارم چې خپل آس وگورم، د سهار راهیسې مې چاپخانه کې یوازی پریخودی وو.

بيا يې ځوانه انجلۍ په دواړو لاسونو پورته کړه، هغه يې ښکل کړل او په خندا يې وویل: کاش زه دلته لږ نور هم پاتې کېدای شوی.

ځوانه انجلۍ چې پر هیجان راغلې وه وویل: تر هغو چې قربان گلدي راځي، موږ وخت لرو، راځه ما خپل خونې ته دې بوځه او د هغه شرابو څخه یو غوړپ وڅکه کوم چې ما ستا لپاره تیار کړي دي.

بالخاش هغه خپل خونې ته بوتله په نرمۍ يې پر بستر کېښوده، او خپله د هغې تر څنګ پريوت کله چې يې د ځوانې انجلۍ سترګو ته وکتل نو د دې لپاره چې د هغې دعوت د شرابو لپاره رد کړي په چالاکې وويل: زه بغير د شراب څښلو څخه ستا دوه سترګو مست کړم ته فکر کوې چې شراب به ما ته له دې څخه لا زياته نشه راکړي؟

ځوانه انجلۍ چې دا ډول خبرې ورته نوې وې، فکر وکړ چې خپل د خوښۍ سرې يې موندلې، د هغې له سترګو د خوښۍ اوښکې را وبهېدې، زړه يې له هيځانه په تېېدو شو. هغې له شوقه خپل لاسونه د بالخاش شاوخوا تاو کړل، سر يې ښکته کړ او بالخاش يې ښکل کړو، خو بالخاش يوازې لوبه کوله. هغه غوښتل چې د خپل غيابت پټولو لپاره د ځوانې انجلۍ احساسات داسې راوپاروي چې بل څه ورته مهم ښکاره نشي. هغه په خپل نيت کې بريالۍ شوی و. اوس ځوانه انجلۍ په بل حالت کې وه، او د بالخاش پرته يې بل هېڅ نه ليدل هغې يوازې د دغه صحنې او بالخاش په اړه فکر کاوه چې د هغې تر څنګ پروت و او د هغې وينښتيان يې نازول.

ځوانه انجلۍ له بستري څخه را ولاړه شوه، يو جام يې له شرابو ډک کړ او بالخاش ته يې ورکړ.

ځوانه انجلۍ - زه غواړم د شرابو اثر ستا په سترګو کې ووينم. بالخاش چې پوهېده يو جام شراب هغه نه نشه کوي نو په يو ځل يې پر سر واړو او تش يې کړ. ځوانې انجلۍ خپل کالۍ و باسل او خپل بدن يې بربنډ کړ نيمه لوڅه د بالخاش مخې ته ودرېده ورو وڅرخېده، او د هغې سينه د حرکت پر مهال لږ ولړزېده، چې دا صحنه بالخاش ته لا جذابه ښکارېده. بالخاش چې ځان يې داسې ښودلو لکه ځوانې انجلۍ چې پر هيځانه راوستی وي وويل: کالې دې واغونډه...

ځوانې انجلۍ يو غورږ شراب وڅښل، مسته خندا يې وکړه او د بالخاش غېږ ته يې ځان وغورځاوه همدا چې غوښتل يې بالخاش ښکل کړي د دروازې ټک ټک پورته شو. لکه چې ځوانې انجلۍ هېڅ دا غږ نه و اورېدلی، ځکه لا هم د بالخاش د ښکل کولو نيت يې درلود خو بالخاش هغې ته وويل: دروازه ټکېږي!

ځوانې انجلۍ وخنډل او ويې ويل: قربان گلدي يو چاغ سپړی دی، پرېږده چې د دروازې تر شا پاتې شي.
بالخاش - نه، ورځه دروازه پرانيزه.

ځوانه انجلۍ چې لا هم په خپل جذباتو کې غرقه وه وويل: خو تا زه هغسي مسته نكړم څنگه چې ما غوښتل!

بالخاش له ځايه پورته شو او ويې ويل: ته همدلته پاتې شه، زه دروازه خلاصوم.
ځوانې انجلۍ وخنډل ځان يې لږ تاو کړ آه يې وايست، او نور يې هېڅ ونه ويل داسې معلومېده لکه چې د بلې نړۍ فکرونو ته تللې وي، او بل هېڅ شی يې پام ته نه و. بالخاش د هغې له خونې ووت او دروازه يې پرانيسته. قربان گلدي او د اسونو د سپرو مشر ولاړ وو. بالخاش د قربان گلدي خوا ته وکتل او ويې ويل: ما ويلي هم وه درته چې زه بايد له ښاره ووځم، بيا ولې دومره ناوخته راغلي؟

د اسونو د سپرو مشر چې يو غښتلي سپړی وو رامخکي شو او ويې ويل: قربان گلدي ملامت نه دی زه وم چې هغه مې ودرولو.
قربان گلدي د بالخاش نه وپوښتل: هغه چېرته ده؟
بالخاش ځواب ورکړ: هغه بيده ده.

قربان گلدي د سپرو مشر ته اشاره وکړه: مهربانۍ راځی.
هغوی هماغې خونې ته داخل شول چې بالخاش څو شېبې وړاندې ترې د کړکۍ له لارې کوڅې ته ټوپ وهلی و. د سپرو مشر خپله توره د ملا له څخه جلا کړه او د ځان تر څنگ پر فرش کېښوده.

قربان گلدي هم د هغه ترڅنگ کېښناست. بالخاش د دوی مخې ته ودرېد، د اسونو د سپرو مشر ته يې وکتل او وپوښتل: ستاسې نوم څه دی؟
قربان گلدي تر هغه وړاندې شو او ويې ويل: عبدالغفور.
بالخاش په مصنوعي موسکا وويل: مغول خان که زموږ په څېر هوښيار او چالاک مامورين ولري، نو ډېر ژر به پر ټوله نړۍ واکمن شي.

عبدالغفور ځواب ورکړ: له کومه معلومه ده؟

بالخاش په لنډه خندا وويل: له دې ځايه چې تاسو د جند ښار تر ټولو مهمې پوځي معلومات ما ته راکوئ، او زه هغه چاته رسوم، چې اړتيا ورته لري. دا بسنه نه کوي؟

عبدالغفور قربان گلدي ته وکتل او ويې ويل: بهر وگوره.

قربان گلدي له ځايه پورته شو د خونې دروازه يې پرانيسته بهر يې وکتل بېرته دروازه بنده کړه او ناڅاپه يې خپل ځان د بالخاش پر لور وغورځاوه، بالخاش هماغه شېبه احساس کړ چې دوی د هغه او د حاکم د ملاقات په اړه پوهېدلي دي او غواړي دي ووژني، خو هغه ژر ځان سمبال کړو په پوره مهارت يې قربان گلدي له خپل سره راواړاوه او پر فرش يې وغورځاوه، بيا په چټکۍ له ځايه پورته شو، خپل خنجر يې له غلافه راوايست

هممهاله عبدالغفور، چې خپله توره يې د څنگ سره ايښې وه، له ځايه ودرېد او په غوصه يې وويل: ته به له دې ځايه ژوندي ونه وځي، ځان زه ستا له هر څه خبر يم! ستا د حاکم سره ملاقات او هغه نقشه چې تا جوړه کړې، ما ته ټول معلومات را رسېدلي دي.

بالخاش يو گام شاته شو او په غوصه يې وويل: زه خوشحاله يم چې نن شپه به تاسو ځانان په خپلو لاسونو نيست او نابود کوم. بالخاش ته بله لاره نه وه پاتې که له دوی څخه يو هم ژوندي پاتې کېده، نو د هغه او د حاکم د ملاقات راز به يې سوباتای ته رسولي وای، هغه بايد په هر قيمت دا دواړه له منځه وړي او له ښاره تېښتيدلی وای.

عبدالغفور چې توره يې د بالخاش پر لور نيولې وه، ناڅاپه پرې حمله وکړه! بالخاش چې خپل د ژوند په اوږدو کې يې ډېر دا ډول صحنې ليدلې وې، په مهارت ځان شاته کش کړ. د عبدالغفور توره د دېوال سره ولگېده! بالخاش همدا فرصت غنيمت وگاڼه، او خپل د تېره خنجر په وسيله يې د عبدالغفور ښي اوږې ته ضربه ورکړه، بيا په چټکۍ د قربان گلدي پر لور وروگرځېد، چې خنجر يې په لاس کې وه، خو حيران ولاړ و.

بالخاش د هغه پر نس زورور لغته ووهله! قربان گلدي د درد له امله پر ځمکه ولوېد. جنگ لا سخت او خونړي کېده، هر یو یې هڅه کوله چې بل له منځه یوسي. بالخاش د خپل ملي غرور لپاره جنگېده! دا یوه سخت او د بریښنا پشان تیر جگړه وه، داسې جگړه چې یوازینی پای یې مرگ و. هغه باید دا دواړه ځاننان له منځه وړي وای. عبدالغفور یا قربان گلدي، که هر یو ژوندی وتښتېده، نو د بالخاش د مرگ حکم به یې لاسلیک کړی و. د جاسوسانو لاسونه اوږده وو، مغول به هغه ژوندی نه پرېښود. په همدې سختو شېبو کې، چې بالخاش هڅه کوله دواړه خپل دښمنان ووژني، ناڅاپه یې د سایان نوم په ذهن کې تیر شو. هغه په یاد راوړل چې څنگه سوباتای هغه د خیانت په سزا ووژه.

د بالخاش چالاکی او تیز حرکاتو هغه دواړه حیران کړي وو، کله چې قربان گلدي د عبدالغفور وینه بهېدلی اوږه ولید، نو د وېرې احساس یې وکړ، هغه پوه شو چې د ده سیال دا اتراري ځوان، بې رحمه، چالاک او له مړینې نه وېرېدونکی کس دی، د قربان گلدي مخ د وېرې له امله بې خونده ښکارېده، هغه چې د بالخاش له سختې لغتې وروسته پر ځمکه غورځېدلی و، اوس یې خنجر په لاس کې لږزېده او ویره چې د هغه د بدن هر رگ ته ننوته، د سترگو له بڼو یې لوستل کېده. عبدالغفور چې لا هم خپله توره په لاس کې نیولې وه، د یو تیز برید لپاره چمتو و!

هغه هڅه وکړه چې بالخاش ته یو مرګونی کوزار ورکړي، بالخاش چې د جګړې چلونه یې ښه زده وو په احتیاط د مناسب فرصت په لټه کې و، تر څو خپل دویم ضربه هم پرې وکړي. عبدالغفور، چې سخت ژوبل و د غوسې او درد له امله چیغه کړه- ګلدي وار ورباندې وکړه فرصت مه ورکوه وې وژنه.

خو قربان گلدي چې بدن یې له وحشت له لاسه لږزېده بغیر د کوم حرکت ځای پر ځای ولاړ وو، هغه نه د کور څخه د وتلو توان درلود او هم د جګړې، ځکه پوهېده چې بالخاش ترې پیاوړی دی بالخاش په قهرجن غږ وویل: تاسو دواړه ځاننان باید لکه سپي ووژل شئ.

عبدالغفور، چې د مرگ له ويرې يې عقل له كاره لوېدلی و، چيغه كړه: زه به سوباتای ته ستا د قتل خبر ورکړم.

او ناڅاپه يې حمله وكړه، خو بالخاش ډېر چالاک و، د عبدالغفور د تورې مټ يې په هوا كې ونيو. عبدالغفور د خپل ټول توان سره هڅه وكړه چې لاس خوشې كړي، خو بالخاش ته دا ښه فرصت و هغه خپله بله لاس، چې خنجر پكې وه، پورته كړه...

او په بيحد سرعت سره يې د عبدالغفور په نس كې ووهل، خنجر يې تر لاستني د هغه په نس كې ښخ كړ، بيا يې ژر را وايسته، عبدالغفور د درد څخه سخت چيغې وهلې د هغه توره له لاسه ولوېده، دواړه لاسونه يې د خپل ژوبلې شوې گېډې پر سر كېښودل، خو وينه له گوتو راتويېده. سترگې يې د مرگ له وېرې پراخې شوې يو، دوه قدمه شاته ولاړ، بيا پر گونډو باندې شو او ناڅاپه پر سينه ولوېد يو ځل يې بدن وخوځېد بيا بې حركته پاتې شو. عبدالغفور مړ شو!

قربان گلدي چې پخپله د دې جگړې پيل كړی و، اوس بې وسه او بې وسلې پاتې و. هغه د ځان سره فكر وكړ كه بالخاش وويني چې زه وسله نه لرم نو شايد رحم به راباندې وكړي، هغه پوهېده چې د مرگ او ژوند ترمنځ يوازې څو شيبې فاصله لري. بالخاش، چې لا هم د قهر او غوسې په اور كې سوځېده ورو يې وويل: اوس نو ستا نوبت دی ځان.

قربان گلدي چې له مرگه سخت ډارېده، خپل لاسونه پورته كړل او په زاريو يې وويل: نه ... نه ما مه وژنه عبدالغفور زه مجبور كړم دا كار وكړم.

بالخاش چې د هغه درواغو ته متوجه و ترې وپوښتل: بغير له تاسو دوو، نور څوك د مغولو لپاره جاسوسي كوي؟

قربان گلدي چې د ويرې له امله يې ژبه بنده شوې وه قسم ياد كړ چې بغير له ده او عبدالغفور څخه نور څوك نه پېژنی.

بالخاش بيا وپوښتل: تاسو څنگه له مغولو سره اړيکه نيسی؟

قربان گلدي چې اوس يې ژبه له ډاره سخته گرځېده، په وېرېدلي غږ يې وويل:

هغوی هر څو میاشتي وروسته د سوداګرو په جامو کې 'جند' ته راتلل او زموږ څخه یې معلومات ترلاسه کول.

بالخاش، چې د خیانت د دغه تسلسل له اورېدلو نور هم قهرېدلی و، چیغه کړه: او تاسو ځاننانو به د دې خبیثانه کار په بدل کې پیسې ترلاسه کولې کنه؟
قربان ګلدي چې اوس یې زنگونونه لږېدل او له سترګو یې اوبښکې بهېدلې، ژر وویل: بله چاره نه وه که مې دا کار نه وای کړی، هغوی به زه وژلی وای.
بالخاش چې نور یې د قربان ګلدي بېل ناشوني بلل، د خپلو غوسه ناکو سترګو سره ورته وکتل او په سخت غږ یې وویل: اوس زه تا وژنم، ځاننه.
قربان ګلدي چې نور یې د مرګ سیوری له نږدې حس کاوه، د لږېدلو شونډو سره ورو ویل: ما ژوندی پریږده قسم خورم چې سبا سهار به له دې بڼاره ولاړ شم او ځان به پټ کړم، نور به هېڅکله مغولو ته کار ونکړم.

خو بالخاش چې د خیانت سزا یې معلومه کړې وه په جدیت وویل: نه، ته باید ووژل شې!

د دې خبرې سره سم هغه د خپل لاس خنجر کلک ونيوه، هدف یې وټاکه او د قربان ګلدي د زړه پر لور یې وغورځاوه. خنجر د هوا سینه خېره کړه او د ځاین په زړه کې ښکته شوه قربان ګلدي د یوه نرۍ چیغې سره پر ځمکه وغورځید څو ځله وښورېده، بدن یې شخ شو او بیا د تل لپاره خاموش شو. بالخاش چې د بریا احساس یې کاوه، د افتخار له مسکا سره د قربان ګلدي مړې ته وکتل ورو یې ګامونه واخیستل، خنجر یې د هغه له سینې وایستله، او د هغه پر جامو یې پاک کړ.

بیا یې څراغ راواخیست او له کوتې بهر شو. د ځوانې انجلۍ څخه کوم خبر نه وو لکه چې په ژور خوب ویده وه. بالخاش چې پوهېده نور دلته تم کېدل خطر لري، ځان یې بام ته ورساوه هغه څراغ څو ځله پورته کوز کړدا یوه پټ نښه وه چې د ساتونکو مشر او سرتیري هر کله دا نښه د فاکس د کور پر بام ولیده خپل د کمین له ځایه راووځي او کور محاصره کړي ترڅو قربان ګلدي او د اسونو سپور مشر لاس تړلی

ونیسې، بالخاش د احتیاط له مخې بېرته ژر ښکته شو. او کرار د ځوانې انجلۍ ته ورننووت انجلۍ لا هم بې حرکت په درنه خوب ویده وه، بالخاش چې د هغې داسې کرار خوب ته کتل په ارامۍ یې وویل:

- که دې خبر درلودای چې په کور کې یې څه وحشتناکه پیښه شوې، نو ښایي له وېرې څخه یې سا بنده شوې وای.

ناڅاپه د باندې د اسونو د پښو دروند غږ پورته شو، بالخاش ژر دروازه خلاصه کړه، د ساتونکو مشر له اسه کوز شو، او بالخاش چې څراغ یې په لاس کې و، نښه ورکړه چې نژدې راشي کله چې دواړه مخامخ ودرېدل، بالخاش په ارام خو قاطع غږ وویل: ما نن ماښام د جلا د کار ترسره کړ.

د ساتونکو مشر چې حیران ښکارېده، پوښتنه وکړه: مطلب تا هغوی ووژل؟ بالخاش سر وڅوځاوه: هو او که ما لږ غفلت کړی وای، نو هغوی به زه وژلی وای، هغوی د مخه ماته نقشه جوړه کړې وه.

د ساتونکو مشر چې د حاکم امر یې په یاد و وویل: خو حضرت حاکم غوښتل چې دوی ژوندی وویني.

بالخاش چې د خپل کار په سموالي مطمئن و، ځواب ورکړ: چاره نه وه، هغوی پوه شوي وو چې ما له حاکم سره لیدلي وو. که ما هغوی نه وای وژلي، هغوی به زه له منځه وړي وای.

د ساتونکو مشر چې اوس یې د موضوع جدیت درک کړ پوښتنه وکړه: او هغه فاش نجلۍ؟ هغې سره دې څه وکړل؟

بالخاش پوزخند وواهه او وویل: هغه په ژور خوب کېده داسې ښکاري چې له دې ټولو پیښو ناخبره وی.

د ساتونکو مشر یو شېبه فکر وکړ بیا یې وویل: خو تا ډېر تلوار وکړه.

بالخاش، چې نه یې غوښتل بحث اوږد کړي وخندل او ویې ویل: که ما یوه شېبه هم ځنډ کړی وای، تاسو به یوازې زما مړی موندلی وای. هغوی ناڅاپي حمله وکړه، که ما

يوه لحظه بې پرواهي کړې وای، زه به اوس ژوندی نه وم.
بيا يې ټينگار وکړ: د ځوانې انجلې سره کار مه لری، زه فکر نه کوم چې هغه دی له
دوی سره همکاره اوسیدۍ؟

د ساتونکو مشر سر وخوځاوه او وویل: سمه ده حرکت وکړه، نور کار ما ته پرېږده.
بالخاش- زما آس د بازار مخې ته د چایخاني په طویلې کې دی، که ممکن وي یو آس
دې راته راکړئ، زه باید ژر لاړ شم.
د ساتونکو مشر وویل: حضرت حاکم غواړي تاسو وويني، لکه چې غواړی د اترار امیر
ته کوم پیغام واستوی!

بالخاش په ارامۍ سره سر وخوځاوه او په ځانگړې زیرکۍ یې وویل: زه د حضرت
حاکم حکم منم.

د ساتونکو مشر وویل: موږ باید مړي وگورو.
بالخاش- امر ورکړئ چې مړي هديرې ته یوسي او ژر یې پټ کړې، ځکه د ورځې به
دا کار د خلکو د گڼې گونې سبب شي.

د ساتونکو مشر وویل: همدا اوس دا کار تنظیموم.
او بیا د کور انگرې ته یې قدم دننه کړ او داخل شو، بالخاش او دوه ساتونکي ورپسې
روان شول، بالخاش لږ شاته شو، څه شېبه وروسته له کوره راووت او پنځو نورو
ساتونکو ته یې وویل: تاسو هم دننه شئ.

ساتونکي له خپلو اسونو کوز شول او کور ته دننه ولاړل، بالخاش موسک شو او لځان
سره یې وویل: له حضرت حاکم سره بله لیدنه ښايي زما سر پر هوا کړي!
دی په یو ټوپ د اس شاته کېناست او په چټکۍ د دروازې پر لور روان ش، په بیرې
یې حرکت کاوه، وېره یې درلوده چې د دروازې نه تر وتلو وړاندې، د ساتونکو مشر د
ده له تېښتې خبر شي او پسې ورشي هغه د "جند" د کوڅو له منځه خپل اس په
زوره ځغلولو، د وېرې او هیلو ترمنځ و. په زړه کې یې ځان سره ویل: که ونیول شم،
شک به راباندې وکړي، زندان ته به مې واچوي، او غایر خان به خبر کړي.

بيا يې له ځانه سره وويل: امکان نه لري چې پرېږدم دوی مې ونيسي.
د خولې دانې يې د تندي او مخ پر سر ښکاريدی، خو دی لاهم د امید او اضطراب
ترمنځ، د اس په منډه روان و. ناڅاپه يې د ښار د دروازې څراغونه وليدل او له ځانه
سره يې وويل: نور هېڅ خطر ما نه گواښي.
بالخاش د دروازې شاته ورسېد، دروازه ساتونکي د يو بل ساتونکي سره يو ځای
مخې ته ودرېد او لاره يې بنده کړه.
دروازه ساتونکي په دروند غږ وپوښتل: ته څوک يې؟
بالخاش په پياوړي غږ ځواب ورکړ: زه د حضرت حاکم له لوري مأمور یم، بايد ترار ته
لار شم.

دروازه ساتونکي وويل: د تېرېدو نېټه؟
بالخاش د حضرت حاکم ځانگړې گوتمه چې د دروازی څخه د تيريدو لپاره ځانگړې و
وښود او ويې ويل: ژر کوی دروازه خلاصه کړي زه بيره لرم.
دروازه ساتونکي گوتمې واخيست، د مشعل تر رڼا لاندې په څېر وکتل او تر شونډو
لاندې يې وويل: نېټه سم ده.
بيا يې د ساتونکي په مرسته د دروازې اوسپه کش کړ او دروازه يې خلاصه کړه.
بالخاش گوتمه بېرته واخيست، اس ته يې پښه ورکړه او اس يې په چټکۍ روان کړ،
او د دروازې له منځه تېر شو، د دروازی څخه د تيريدلو سره سم يې ژوره ساه
واخېسته او له ځانه سره يې وويل: دا لا د کار پيل دی، زه بايد د مغول خان د
جاسوسي شبکې ريښې ووهم!

هغه د شپې په تياره کې د اس په منډه روان و، د هغه لارې پر لور چې هرسيا ته تلله.
هغه د قربان گلدي او عبدالغفور د وژلو له امله ځان ارام احساساوه. پرېکړه يې کړې
وه چې د مغول خان ټول مزدوران له منځه يوسي، بالخاش خان سلطان نه و هېر
کړی خو هغه څه چې ورته مهم وو او د هغه لپاره يې جگړه کوله، وطن و هغه د خپل
سر د خطر پروا نه درلوده، خو بيا هم د غاير خان د انتقام فکر يې هم له ذهنه نه و

وتلی بالخاش ه د هغه ورځې هیله درلوده، چې غایر خان به په یوه ویرونکې بڼه ووژني او خان سلطان هغه نجلۍ چې زړه یې ورباندې بایللی وو خپل کړی.

درې ورځې وروسته ماښام له رانژدې کېدو سره بالخاش هرښان ته ورسېد د سختې لارې سترپا او تکلیف د هغه لمر وهلي مخ باندې له ورايه ښکارېده. له هغه وخته چې یې "جند" ښار شاته پرېښی و، یوازې دوه ځایه یې د ناري او ماښام پوډۍ لپاره تم شو، نور یې بې دمي سفر ته دوام ورکړی و. هوا پوره تیاره شوې وه چې دی د شرابخانې شاته په هغه پټ طویل کي دننه شو. هلته څوک نه و. خپل اس یې په یوه کونج کې وتاړه، زین یې ترې راکوز کړ، او غوښتل یې د پټې دروازې له لارې! شرابخانې ته ننوځي خو دروازه له بله طرفه بنده وه

دی له هغه ځایه راووت د شرابخانې د مخ دروازې ته ورغی د نشه یي مشتریانو خنداګانې یې په غوږو کې واوړېدې څو شېبې ودرېد بیا دننه لاړ، شرابخانه له خلکو ډکه وه، هلته موجود کسانو یوه پیاله خالي کول بله ډکول د دروازې له درزونو یې ایلې ولید چې د مشتریانو منځ کې تاوېده او د دوی خالي پیالې یې له شرابو ډکولې. بالخاش پر زینو پورته وخوت د ایلې د کوټې دروازه یې خلاصه کړه، او د سختې سترپا له امله یې ځان د شا پر خوا پر کټ وغورځاوه، احساس یې وکړ چې سوباتای او د هغه کسان له دې ځایه تللي دي.

دومره سترې و چې ژر یې سترګې درنې شوې، او ژور خوب کې لاړو نیمه شپه تېره شوی وه چې ایلې د شرابخانې دروازه بنده کړه او خپله کوټې ته ورغله. همدا چې دننه شوه او بالخاش یې د کوټې په منځ کې پر کټ پروت ولید، د خوشالۍ له شدت څخه یې ساه بنده شوه، په همغه حیران حالت کې د بالخاش څنگ ته کېناسته، خپل مخ یې د بالخاش په دوږو وهلي مخ کېښود، بالخاش چې لا هم د خوب په نړۍ کې و، احساس کړه چې څوک ورسره نژدې دی. ورو یې سترګې پرانیستې، او چې ایلې

يې وليده، پورته غوښتل يې كښېنې، خو ايلي خپل لاس د هغه پر سينه كېښود، او هغه يې د پورته كېدو څخه منع كړو، بيا يې په بيحد شوق ښكل كړ او ويې ويل:

ايلي- ستا له ليدو دومره خوشحاله يم، چې زړه مې غواړي د خوښۍ چيغې ووهم. بالخاص په كمزوري موسكا وويل: لكه چې زړه دې غواړي ما د مرگ كندي ته ورټېل كړي په چغې وهل؟

ايلي چې سترگي له اوښكو ډكې شوې وه پر هغه غږ چې لږ لږزیده وويل: هغه ورځ چې ته نه يې، زما نړۍ به تياره شي، او بيا به د ايلي په نوم نجلۍ هم سشتون ونه لري.

بالخاص وخندل او ويې ويل: يعني ستا په دې خبرې باور كړم؟ ايلي چې د بالخاص سترگو ته يې كتل په ټينگار وويل: زه د ليونانو پشان ستا سره مينه لرم.

بالخاص د هغې مخ په دواړو لاسونو كې ونيوه او ورو يې وويل: او زه يو تېښتېدلی بندي يم، چې بل پناه‌ځای نه لرم. يوازې ستا توده غېږې څخه، هغه غيږ چې كولاى شي ما بيا ژوند ته هيله من كړي...

ايلي- له خپل مأموريت راته ووايه، كومه بده پېښه خو درته پېښ نه شوه؟ بالخاص ژور سا واخيسته او ويې ويل: لږ پاتې و چې بندي يا مړ شم، سوباتای چيرته دى؟

ايلي- هغه د قبحاق په دښت كې ستا انتظار باسي، تر هغه ځايه دوه ورځې لاره ده خو زه نه پرېږدم چې ته دومره ژر ولاړ شې.

بالخاص د خوب له نشې را بيدار شو كښېناست، او ويې وويل: تا ته معلومه ده چې زه له يوه خطرناك مأموريت نه راستون شوى يم، بايد ژر تر ژره سوباتای ووينم.

ايلي چې غوښتل يې هغه لږ نور هم پاتې كړى موسك شوه او ويې ويل: ته لا اوس له لاره راغلى يې لږ استراحت خو وكړه!

بالخاص وخندل او ويې ويل: اوس ماته يو گرم خواړه او داسې شراب پكار دي چې

سړی له پښو وغورځوي.

ایلي په شیطاني موسکا وویل: او ماته یو سړی پکار دی چې نوم یې بالخاش دی.
دواړه له زړه نه په لوړ غږ وخنډل...

ایلي له ځایه پاڅېده، له کوټې ووته، ترڅو بالخاش ته خواړه او شراب چمتو کړي.
څو دقیقې وروسته د شرابخاني د دروازې د ټک وهلو غږ راغی، بالخاش ناڅاپه
راوینښ شو، ایلي په بیرې د دروازې لور ته ولاړه، د شرابخانې آرام فضا دا غږ ګډوډ
کړ...

بالخاش په ټیټ غږ وویل: ورشه وګوره چې څوک دی؟ که د سوباتای کسان نه وو،
ورته ووايه چې شرابخانه بنده ده.

ایلي هغه یواځې پرېښود، شاته د شرابخانې بغل ته ولاړه. ډېر وخت نه و تېر شوی،
چې ایلي د مغولي سړي اولجای سره بېرته راستانه شوه.
اولجای چې بالخاش ولید وخنډل او ویې ویل: زه شکمن وم چې ښايي بېرته راشې.
بالخاش چې لا هم د سفر ستړی و وویل: ما د شپې په تیاره کې هرسبان ته ځان
راورسواه.

اولجای- سوباتای لکه چې خبر وو چې ته به راغلې اوسېږې! زه یې راواستولم تر څو
ستا حال واخلم. باید بیرې وکړو هغه انتظار باسي.

بالخاش- لږ وخت به رانکړی ترڅو خپل ستړیا وباسم؟
اولجای د کوټې پر فرش کېناست خپله توره یې تر څنګ کېښوده او ویې ویل:
سوباتای به ستا پر لیدو خوشحاله شي.

بالخاش- زه پخپله هم حیران یم، چې ولې لا ژوندی یم؟ باید وژل شوی وای.
اولجای په حیرت پوښتنه وکړه: څنګه ته یې هلته وپېژندلي؟
بالخاش چې سترګې یې یو نامعلوم لوري ته نیولې وې وویل: دا یوه وېروونکې
کیسه وه...

اولجای وویل: نو کیسه راته وکړه، څه وشول؟

بالخاش موسک شو او په خاموشۍ کې یې وویل: کله چې موږ سوباتای ته ورسېږو، هلته به یې واوړې.

اولجای وخنډل: زه بله تمه نه لرم، سوباتای همدا غواړي، ته به ډېر ژر د هغه تر ټولو نامتو مأمورانو کې شامل شې.

بالخاش وخنډل او ویې ویل: او یا هم د چپه نویان په مامورانو کې؟! اولجای- هغه دواړه د مغول خان له باوري کسانو څخه دي، هر دانه سره چې یوځای شې افتخار به وگټي.

په همدې حال کې ايلي کوټې ته ورننوتله، د خوراک پتنوس او د شرابو کوزه یې د فرش پر سر کېښوده.

بالخاش اولجای ته وکتل او ویې ویل: کولای شې له ما سره دا خواړه او شراب شریک شې؟

اولجای لږ وړاندې شو موسک شو او ویې ویل: یوازې شراب. هغه یو جام پورته کړ ویې څښل بیا بل تر څو یې څو جامه پرله پسې وچښل بیا یې خپل د لاس شا خپل پر شونډو تیر کړ او په کراره یې وویل: بالخاش! موږ باید د سپېدو له راختو وړاندې د هرښان له سیمې ووځو.

بالخاش د شراب څو غوړپونه وڅښل او په ډاډمن غږ یې وویل: زړه دې ډاډه اوسه اولجای! که موږ د ورځې له لارې هم تېر شو، هېڅوک جرئت نه لري چې زموږ مخه ونیسي ستا په څېر یو جنگیالی زما زړورتیا نوره هم پیاوړې کوي. اولجای چې دا خبرې ورته نوې وې، د غرور احساس وکړ خپلې وسلې ته یې لاس کړ او په احتیاط یې وویل: باید احتیاط وکړو سوباتای نه غواړي چې د هغه کسان په بې‌ځایه ستونزو کې ځانونه واچوي، جنگېدل زموږ دنده نه ده.

بالخاش خپل خواړه پای ته ورسول څو غوړپونه نور د شرابو وڅښل او موسک شو: موږ د مغول خان د پوځ مخکښ سرتېري یو، چې د شپې په تیاره کې حرکت کوو، او

د دوی لپاره لاره هواروو.

اولجای وخنډل او ویې ویل: ما دا ډول خبرې تر اوسه نه وې اورېدلې.

هغه له ځایه پاڅېده، ایلي چې د بالخاش سټرپا یې محسوسوله، اولجای ته وویل:

بالخاش سټرپا دی لږ وخت ورکړه چې استراحت وکړي.

اولجای چې د شراب مستي یې لږ زور اخیستی و، په شیطاني نظر ایلي ته وکتل

موسک شو او ویې ویل: ورختا کېږه مه بالخاش ډېر وخت لری چې ستا سره عشق

وکړی او په غیږ کېدی ونیسی.

ایلي سمدلاسه تنډی تروش کړ او ناڅاپه یې یو زورور څپېږه د اولجای په مردار مخ

ووهله، اولجای لاس خپل توره ته کړ خو له غلاف یې را ونه ایستله. غوسه یې مخ

تک سور کړ او په کرکجن غږ یې وویل: افسوس چې ښځه یې! که ته نر وای داسې

به مې ادب درکړی وایې چې عمر کېدی هیر کړی نه وای.

بالخاش چې د جگړې هوا یې احساس کړه سمدلاسه خپل لاس د اولجای پر اوږه

کېښود او په سره سینه یې وویل: ملگریه ومنه چې ناسمې خبرې دې وکړې شاید

نایاکي فاش ښځې دا ډول خبرې خوښ کړي، خو ایلي یوه پاکه نجلۍ ده او د

سوباتای باوري کس ده.

اولجای نیم مخ بالخاش ته وگرځاوه، سترگې یې را نږدې کړې، او په غوسه یې

وویل: تر اوسه مور نه دې زېږولي چې زما پر مخ څپېږه ووهي، زه به د ایلي د دې

څپېږې بدل ضرور اخلم دا زما لپاره ستره سپکاوی ده، چې یوه فاحشې راته څپېږه

راکړه.

بالخاش چې نور یې دا سپکاوی نشو زغملی په سخت غږ ورته وویل: خپل دا خبرې

دی بېرته واخله که نه نو له ما سره به مخ شې.

اولجای لکه چې کومه درنه سپکه یې اورېدلې وي ساه بنده شو، مخ یې لاپسی تک

سور شو سترگې یې بالخاش ته واړولې او غاښونه یې سره وچيچل، په کلک غږ یې

وویل: زه غواړم هغه خبره چې دی وکړه یو ځل بیا واورم، څه دی وویل؟

بالخاش په امرانه لهجه وويل: هغه سپكې خبرې چې تا ايلي ته وكړې، بېرته يې واخله.

اولجاى چې لا هم په قهر نيم نظر د بالخاش خواته وو ناڅاپه يې د لاس په څنگل
بالخاش كلك پر سينه وواهه او ويې ويل: خپل حد وپيژنه ته اوس دومره شى شوى
چې پر ما امر كوى؟

بالخاش پر همغه جدي غږ پرته له دې چې شاتگ وكړي ورته وويل: داسې يو كار مه
كوه چې د يو سپى پشان دى ووژنم.

اولجاى ناڅاپه حركت وكړ، د يو وحشي حيوان په څېر د بالخاش مخ ته ودرېد او په
غوسه يې وويل: ته غواړې ما لكه سپى ووژنې؟! بدبخته كه ما ستا د وړلو ماموريت
نه درلود نو ستا د دى خبرو ځواب مې خپل د تورې په ژبه دركاوه.

بالخاش چې لكه د غر ولاړ و د خپلې زړورتيا څرگندونه وكړه لاس يې د اولجاى پر
اوږه وواهه او په كلك غږ يې وويل: مخكې ولاړ شه، د ايلي مخكي زنكون ووهه او د
خپلو سپكو خبرو بېننه ورڅخه وغواړه.

اولجاى چې نور يې صبر تمام شوى و، د بالخاش گربوان ونيوه بالخاش د برق په
تېزۍ د خپل قوي لاسونو لاندې د هغه مټ كلك كړ يو ناڅاپي حركت يې وركړ، او د
اولجاى لاس يې تاو كړ اولجاى چې د دې حركت تمه نه درلود خپل د بدن كنټرول يې
له لاسه وركړ بدن يې چرخ وخوړ او شاته بالخاش ته ودرېد، ايلي چې د وېرې له
امله يې شونډې شنې شوې وې او دا شخړه هم د دې له امله رامنځته شوې وه په
وېره، وېره هغه دواړو ته كتل ناڅاپه يې په ژرغوني غږ يې وويل: بس كړئ! ... تاسو
يو د بل ملگري ياست زه نه غواړم ستاسو دواړو څخه د كوم وينه توى شي.

بالخاش چې لا هم په قهر و د غضب له جذبې پك غږ سره وويل: دا احمق بايد پوه
شي چې له چا سره مخ دى!

اولجاى چوپ و خو سترگې يې لا هم له قهره سوځېدې، ايلي په تلوار وويل:
بالخاش، ما هغه وېښلو، پرې يې ږده!

بالخاش چې لا هم قهرجن و، يو گام وړاندې شو، او د قسم په اخيستو يې وويل: په ستر خداى مې دى قسم وى، كه اولجاى ستا مخې ته زنگون ونه وهي او بېنه ونه غواړي نو ته به نن شپه د هغه د وينې تويېدل دلته پر دې فرش وويني.

اولجاى چې د خپل غرور ساتل ورته مهم و، ناڅاپه يې خپل ټول قوت را ټول كړ چې له دې حالت ځان خلاص كړي، خو كوشش يې بې گټې وو، هغه داسې احساس كول لکه چې د بالخاش په مقابل كې كمزورى شوى دى! بالخاش خپل پر پېنه د اولجاى زنگون په كلك وواهه، اولجاى د خپل بدن كنټرول له لاسه وركړ، او له خپل هغومره غرور سره پر زنگونو ولوېد، بالخاش چې په قهر و په كلك غږ وويل: زنگون وواهه كه نه ستا وينه به دلته تويېږي.

اولجاى د درد له امله ورو وويل: بالخاش! ته د اور سره لوبى كوي زه به ستا دا سپكاوى هېڅكله هېر نكړم.

بالخاش په يوه غوصه ناك خدا اولجاى ونيوه او د كوټې ديوال ته يې ورتېل وواهه. د اولجاى تندي په شدت سره له ديوال سره ولگېد. ايلي چې وېرېدلې وه ژر يې وويل: بالخاش ته خپل ځان وژنې! دا احمقانه كارونه بس كړه.

اولجاى چې له درد له امله يې تندي تروش كړى وو له قهر او غوسې په لړزېدلى غږ وويل: هغه خپل قبر په خپل لاسونه كيندلى، د دى لوبې پاى د هغه مرگ دى او بس. بالخاش چې لا هم شاتگ ته نه و تيار د اولجاى له ملا څخه د هغه د توري تېره خنجر را وويسته، او د هغه تيزه څوكه يې د اولجاى پر ستوني كېښوده.

بالخاش - اوس هر څه چې زه درته وایم بايد وكړې.

اولجاى چې نور يې توان ختم شوى و او پوهيده چې بل انتخاب نه لري، ورو د قهر له لړزې سره، د ايلي مخې ته پر زنگونو كېناست. ايلي چې دې وضعيت ته حيرانه وه يو گام شاته شوه بالخاش د اولجاى لاس پرېښود او امر يې وكړ: شابه بخښنه وغواړه.

اولجای همغه کار وکړو کوم چې بالخاش غوښتی وو، هغه د ایلي څخه ښه وغوښته.

بالخاش- اوس هم راپاسېږه چې دتگ وخت دې.

اولجای کرار لځایه پاسیده د هغه د سترگو وړاندې یو توره پرده د کرکي او غوسي نیولې وو، دا د ده د مات شوی غرور کینه وه، او په زړه کې د انتقام اور بل و.

بالخاش بې له دې چې د اولجای له کینې او راتلونکي غچ څخه ووېرېږي، د بریا احساس کاوه هغه نور یوازې یو تنبیدونکی زندانی نه و هغه د خپل فکر او ذهنیت یو نوې بڼه موندلې وه.

د هغه ذهن یوازې په یوه موخه ګرځېده: انتقام له مغولانو او غایر خان څخه. هغه لا دمخه خپل پلان عملي کړی و په جند کې یې د مغولو دوه مهم جاسوسان، قربان ګلدي او عبدالغفور، وژلي وو. دا یوازې د هغه د ستر هدف لومړی ګام و. اوس یې هوډ درلود چې د مغولو د جاسوسي شبکې ریښې وباسي، او بیا د غایر خان سره د خان سلطان په زوره وړل او د ده د مرګ پلان جوړه ولو حساب خلاص کړي، بالخاش له مرګه وېره نه درلود هغه خپل میړانه هغه وخت چې د غایر خان په زندان کې وو او هغه شکنجه کاوه ترڅو ورڅخه د "چپه نویان" او "سوباتای" سره د لیدو دلیل بیان کړي او معلومات ورکړي، خپل دلاوری ټولو ته ښکاره کړی وو خو اوس، یوه بله اندېښنه هم موجوده وه ایلي!

ایلي چې د کوتې په یو کونج کې ولاړه وه د بېړۍ له امله یې بدن رېږدېده. هغه مغولان ښه پېژندل هغه پوهېده چې اولجای او د هغه قوم څنګه انتقام اخلي. هغه د اولجای په تیاره څېره کې لوستلای شو چې دی به خامخا خپل انتقام د بالخاش څخه اخلي. اولجای چې اوس د یو خاموش طوفان پشان چوپ وو، خو کینه او کرکه یې زړه نیولی وو او د غچ اخیستلو په فکرونو کې ډوب وو.

بالخاش د اولجای خواته وکتل او ویې ویل: د دې څخه وروسته باید پوه شې چې د یو ښځې سره څنګ چلند وکړي.

اولجای د هغه خواته وکتل خپل خاموشي ماته کړل او ويې ويل: کله چې د قيچاق دښمني ته ورسيدو ستا د دې ټولو سپکاويو ځواب درکوم، زه د چنگيز خان سرتيري يم! او د کم ذات او سپک انسان ځواب په توره ورکوم، که نن ماينام مې لاس توري ته ور نه وړو ستا څخه د وېرې له سببه نه ده، بلکې د هغه ماموريت له سببه ده چې "سوباتای" راکړی دی.

بالخاش وخنډل او ويې ويل: دا ووايه که ته يو سلنه هم کامياب شوی وایي او زه دی رانيولی وایي بيا هم جرئت دی نه درلود چې ما ووژني، ځکه سوباتای چې کوم معلومات غواړي هغه زما سره دی، او هو زما منې دا پيښه یو دم له ذهنه وباسه او د غچ اخیستلو په فکر کې مه اوسېده خدای خبر کامياب شی هسی به دی ژوند له لاسه ورکړی وی.

اولجای د کرکي او کيني څخه په لوړ غږ وخنډل او ويې ويل: ستا مرگ به یوازینی سبب وی چې دا پيښه له ذهنه وباسم. بالخاش هم د هغه پشان وخنډل او ويې ويل: شابه روانيږه او نور بيځايه خبری هم مه کوه.

ایلي خاموشي ماته کړه او په داسي غږ چې له وېرې لږیده وويل: بالخاش مه ورسره ځه، هغه به تا ووژني.

بالخاش خپل سر وخوځاوه او ويې ويل: تر هغه چې د سوباتای خیمې ته رسېږو، د اولجای لخوا مې فکر ارامه دی او پوهیږم چې کوم حماقت نه کوی، د هغه وروسته هم سوباتای باید پریکړه وکړی.

بیا یې د کوټې له مینځه د اولجای توره راوخیسته او هغه ته یې ورکړه او ويې ويل: واخله توره مې هم درکړه ترڅو بیا ونه وایې بالخاش زما څخه وېرېده او توره یې نه راکوله، دا واخله او پوهه شه زه ستا څخه وېره نلرم.

اولجای- د قېچاق تر دښمني هېڅ پېښه به نه کېږي خو هلته په رسېدو به زه تا د جگړې میدان ته راوبلم او بالاخره زموږ د دواړو څخه به یو له منځه ځي.

بالخاش- شايد سوباتای هم همدا نظر ولري، يو سخت او وينه تويونکی جنگ، هڅه وکړه چې داسې توره غوره کړې چې د جگړې تر پايه دې ساتنه وکړای شي.

د دې خبرو سره سم بالخاش په کلک گامونه د ايلي خواته ورنږدې شو، د هغې سترگو ته يې وکتل او ويې ويل: نه پوهېږم چې له دې سفره به بېرته ژوندی راشم او کنه؟ خو که زما د مرگ خبر يې درته راوړو نو ما هېر کړه، او خپل ژوند وکړه. ايلي بې اختياره په ژړا شوه هغې په سختۍ سره ژپل، خپل سر يې د بالخاش پر اوږه کيښود او ويې ويل: خو زه... زه نه غواړم چې ته ووژل شې تا نه بايد له اولجای سره دومره سخت چلند کړی وای.

اولجای د يو جنگيالي پشان په غرور وويل: غم مه کوه د بالخاش د وژل کېدو خبر به زه خپل تاته راوړم.

بالخاش د ايلي زنې ته لاس وروړ د هغې سر يې اوچت کړ او د هغې له اوښلنو سترگو سره يې نظر ټکر کړ بيا يې په مسخره خندا سره وويل: هو گرانې شايد دا د اولجای حق وي چې زما د مرگ خبر درکړي، ته د همدا اوس څخه خپل تر ټولو ښه شراب چمتو کړه، چې کله هغه بريالی راستون شي، نو يو پيال له برياو وڅښي! هغه د ايلي مخ ښکل کړ او ترې جلا شو... اولجای وويل: شپه ډېره تېره ده، بايد بېرته وکړو.

بالخاش خپل خنجر پر ملا وتړو او د کوټې د دروازې خوا ته لاړ او بغير د کوم څه د ويلو څخه د کوټې ووت، ايلي څراغ راواخيست او په منډه د بالخاش پسې ولاړه. اولجای چې د دوی پسې روان و په کرکجن خندا وويل: دا څراغ به ډېر ژر د بالخاش د قبر پر سر کېږدی او ورته به وژاړی.

بالخاش چې له زينو ښکته کېده وويل: ايلي له همدا اوس نه بايد وعده راکړې چې زما جسد به هرسابان ته وږي او د ښار هديره کې به مې ښخوي، خو ته وکولی شې د قبر پر سر مې دا څراغ بل کړي.

ایلي ناخپه چيغه کړه: بس کړئ زه دا خبرې نه شم اورېدلای. ټولو چوپ شول دوی د طویلي تر شا دروازې ته ورسېدل، او ډېر ژر یې خپل اسونه زین کړل بالخاش پر اسب سپور شو، ایلي ته یې وکتل او ویې ویل: کرانۍ خدای پامان، زما لپاره دعا کاوه.

ایلي د طویلي دروازه پرانیسته او هغوي دواړه له طویلي څخه ووتل، ښار خپل په خاموشي کې ډوب و د اسونو د پښو ټک ټک د شرابخونې شاوخوا چوپتیا مات کړ. ایلي چې څراغ یې په لاس کې و د طویلي دروازې ته ولاړه وه، او د بالخاش د سیوري پسې یې سترگې اړولې، کله چې د هغه سیوري د تیاري تر شا ورک شو، غوږ یې ونيو یوازې د اسونو قدمونه اورېدل کیدل او څو شیبې وروسته هغه هم ورک شو او کامل چوپتیا خپره شوه.

کله چې د اسونو ږغونه هم ورک شول ایلي د اوښکو ډک سترگې بیرته طویلي ته روانه شوه دروازه یې بنده کړه، او ورو ورو روانه شوه. ټول فکر یې د بالخاش شاوخوا راټول و "آخر اولجای به هغه ووژني" په دې فکر سترگي له اوښکو ډکې شوی، دومره چې نږدې وه له زینو ولوېږي. ځان یې ونيو خو داسې احساس یې کاوه لکه چې د بالخاش بغیر ژوند ورته د جهنم څخه لا زیات سخت شوی. ایلي فکر کاوه چې د بالخاش له تگ سره یې ژوند پای ته رسېدلی او نور هیڅ هیله نه لری. هغې تازه د بالخاش تر څنگ د خوښۍ خوند څښلې وو، خو اوس دا خوښي په غم او ترخو یادونو بدله شوې وه.

کله چې ایلي خپل کوټې ته ننوته، ورو یې د ځان سره وویل: که د بالخاش د مرګ خبر د اولجای له خولې واوړم، زه به زهر د هغه په شراب کې واچوم. هغې څراغ د کټ ترڅنگ کېښود او په ژړا خپل پر بستری پرېوته...

لمر تازه لوېدلی و چې د مغولو د پوځ څارونکي وليدل چې دوه سپاره له لرې راروان دي، کله چې سوباتای ته دا خبر ورسېد، هغه اټکل وکړ چې دا به اولجای او بالخاش وي! هغه سمدستي دوه سپاره ولېږل چې دوی ته ښه راغلاست ووايي. هوا ورو ورو تیار کیده چې بالاخره اولجای او بالخاش کمپ ته راورسېدل، په داسې حال کې چې دوه سپاره د دوی تر شا روان وو. دوی ښغ په ښغ د سوباتای د خبي لور ته ولاړل. سوباتای له ډېر وخت راهیسې د بالخاش راتګ ته انتظار کاوه. هغه غوښتل دا نوی جاسوس وازمويي، د هغه د کار پایله معلومه کړي، او پرې باور وکړي.

بالخاش او اولجای د خيمي مخې ته له اسونو ښکته شول، د لارې دورې يې پر شونډو او مخ ناست وه او ستړيا يې د تود لمر وهلې خبرې څخه له ورايه څرګنده وه. بالخاش خپل کالی و ځنډل او د خيمي پرده يې پورته کړه او دننه شو. هغه د سوباتای مخې ته سر تيب کړ او په قوي غږ يې وويل: سلام سوباتای! د ستر چنګيز خان لوی سرداره.

سوباتای چې دا واورېدل د وياړ او غرور موسکا يې پر شونډو خپره شوه او ويې ويل:

سلام پر بالخاش د اترار پر غښتلي ځوان! ته کولی شې چې کښېنې. بالخاش د هغه تر څنګ پر يو کټ چې ورباندې څرمنه خوره وه کښېناست. اولجای همغسې ولاړ وو.

سوباتای بالخاش ته وکتل او ويې ويل: زما اټکل ستا په اړه ناسم نه و. بالخاش ځواب ورکړ: کله چې د اترار د امير څخه د انتقام اخيستلو خبره منځ کې اوسېږي زه د مغول خان وفادار یم. سوباتای لږ موسک شو او ويې ويل: عجيبه ده چې تا تر اوسه د غاير خان څخه د غچ اخيستلو فکر نه دی هېر کړی!

بالخاش لږ وڅوڅېده او ويې ويل: هغه ما ته داسې ضربه راکړې چې يوازې د هغه وژل کولی شي زما درد کم کړي.

سوباتای پوښتنه وکړه: موږ ته دې څه کړي؟ قربان گلدي دې وليد؟
بالخاش ځواب ورکړ: هو، جنابه هغه معلومات مې راټول کړل چې تاسې غوښتل.
سوباتای موسک شو: زه پوهېدم چې ته به بريالی شې.
بيا يې اولجای ته وکتل او ويې ويل: موږ يوازې پرېږده.
خو اولجای له ځايه ونه خوځېد، سوباتای په تعجب ورته وکتل او ويې ويل: څه
خبره ده؟ غواړې څه ووايې؟

بالخاش اولجای ته د خبرو وار ورنکړو او ويې ويل: زما او اولجای تر منځ په هر سېان
کې يو څه تېر شوي، چې يوازې تاسو پرېکړه کولی شې.
اولجای- زه بالخاش ته د يو پر يو جگړې بلنه ورکوم.
سوباتای تندې تروش کړ په تعجب يې دواړو ته وکتل او ويې ويل: ستاسو په خبرو
زما سر خلاص نشو!
بالخاش- قربان د اولجای وړانديز د يو پر يو جگړې لپاره ومنئ، ترڅو هغه له خيمې
ووځي او زه خپل معلومات ستاسو سره شريک کړم.
سوباتای اولجای ته وکتل او ويې ويل: د سبا لپاره ځانونه تيار کړئ!
اولجای له خيمې په خندا ووت...

بالخاش هغه معلومات چې د جند ښار، د دېوالونو، سرتيرو او خلکو په اړه يې ترلاسه
کړي وو، سوباتای ته بيان کړل. همداراز، د "قربان گلدي" او "عبدالغفور" د وژل کېدو
کيسه يې هم ورته وکړه، خو هغه يې په بل رنگ وړاندې کړه. سوباتای، چې کله د
خپلو دوو جاسوسانو د وژل کېدو خبر واورېد، حيران شو او فکر ته لاړ، هغه هېڅکله
نشو کولی پر بالخاش شکمن شی، ځکه دليل د شک يې نه درلود.
بالخاش وويل: که ما لږ غفلت کړی وای، بې شکه زه به هم اوس مړ وای.

سوباتای لا هم چوپ و، بالخاش د جاسوسانو د وژل کېدو کيسه داسې جوړه کړې وه،
چې ښکارېده هغوی د جند د حاکم سرتېرو وژلي دي، دا کيسه دومره ښه جوړه شوې
وه چې شک پکې نه شو کېدای سوباتای خپل لاس د بالخاش پر اوږه کېښود او ويې

ویل: ستا موریت بریالی و، زه له تا منندوی یم د هغوي وژل کیدل دومره هم د افسوس وړ نه دی ځکه موږ په جند کې نور کار نه لرو، دا معلومات ما ته مخکې هم را رسېدلي وو، او اوس ستا وفاداري مغول خان ته ثابتې شوه. اوس غواړم د اولجای او ستا کیسه واورم؟ تاسو ولې داسې یو بل ته پېرسېدلې واست؟

بالخاش د هرسبان د شرابخانې کیسه ورته بیان کړه، او دا یې هم وویل چې د اولجای سره د یو پر یو جگړې ته راغلی دی، سوباتای ورو خپل سر وخوځاوه او ویې ویل: تا باید پرې ایښي وای چې اولجای ایلي ته ادب ورکړي وای، او خپل زړه یې یخ کړې وای.

بالخاش- خو ما اولجای ته ادب ورکړ.

سوباتای- زموږ ترمنځ داسې دود نشته.

بالخاش- زه اوس باید څه وکړم؟

سوباتای- ته باید له اولجای سره جگړه وکړې هغه یو زړور جنگیالی دی.

بالخاش- د جگړې په پای کې زموږ څخه باید یو مړ شي.

سوباتای- خو زه نه غواړم دا جگړه ومنم.

بالخاش- خو بله چاره نشته، اولجای زما سره کینه اخیستې ده او کېدای شي که

تاسو دا ونه منی د شالخوا په نامردۍ کې می ووهی.

سوباتای- ته د هغه مقابله نشې کولی بالخاش!

بالخاش- معلومه نه ده قربان.

سوباتای- نو ځان چمتو کړه.

بالخاش له ځایه پورته شو سوباتای وویل: هغه خیمې ته لاړ شه چې ستا لپاره ټاکل

شوې استراحت وکړه سبا د مرګ یا بریا ورځ ده.

بالخاش- دا مرګ یا بریا زموږ دواړو لپاره ده، حتی تاسو هم پکې برخه لرئ.

سوباتای څه ونه ویل بالخاش له خیمې ووت، یو سړی چې د خیمې ترڅنګ ولاړ و

هغه بالخاش یې د هغه خیمې خواته ویوړ کوم چې د هغه لپاره ټاکل شوی وه.

بالخاش د پراخې څرمنې پر سر کښېناست، خپل بوتان يې وايستل کالي له ځان څخه لرې کړه او يوې خواته يې وغورځوله لږ وروسته د هغه لپاره يو څه خواږه راوړل شول. هغه په بشپړه اشتها سره وخوړل بيا يې ځان اوږد وغځاوه خپل خنجر يې د بالښت لاندې کيښود سره له دې چې ډېر ستړی و خو خوب يې سترگو ته نه راتله د سبا خونړۍ جگړې په فکر کې و هغه سبا چې يا به مرگ و يا به برياً...

د مغول خان د پوځ په دې کوچني کمپ کې بې سارې شور ماشور و، د لمر له ختو سره سم د اولجای او بالخاش د يو پر يو جگړې خبر د هر چا تر غوږه رسېده او هر يو له خپلو خيمو راووتل. د بالخاش نوم ټولو ته نااشنا و، هر چا غوښتل پوه شي چې دا سپړی څوک دی؟ له کومه راغلی؟ او څه ډول انسان دی چې دې جگړې ته چمتو شوی؟ د اولجای ملگري د هغه خېمې ته ورغلل چې له هغه پوښتنې وکړي چې څه کيسه ده؟ خو اولجای چې خپله د مغولو له پټو جاسوسانو څخه و غلی پاتې شو او هېڅ يې ونه ويل.

د سهار گرم او نرمه لمړينه روښنايي هر ځای خپره شوې وه، سوباتای له خپلې خيمې راووت او هغه ځای ته لاړ چې د يو پر يو جگړې لپاره ټاکل شوی و. بالخاش لا هم په خپلې خيمې کې و، د باندې تگ راتگ ته يې پوره پام و. د جگړې فکر يې له ذهنه نه وت، هغه يوازې د خپلې برياً په اړه سوچ کاوه. د اولجای د گوزارونو د مخنيوي لپاره يې پلانونه جوړول او يا دا چې خپله څنگه برید وکړي.

ناخپه هغه سپړی چې تېره شپه يې دې خېمې ته راوستی و ورننوت او ويې ويل: سوباتای او قوماندانان درته انتظار باسي ځان چمتو کړه.

بالخاش موسک شو او ويې ويل: زه ډېر وخت مخکې چمتو وم.

بيا د هغه سپړي پسې له خيمې راووت، کله چې د کمپ سرتېرو بالخاش وليد، شور ماشور جوړ شو هر چا د هغه په اړه خبرې کولې. بالخاش نېغ وړاندې روان و،

ګامونه يې درانه او حساب شوي وو، بغير له کوم وېرې روان وو او له ځان سره يې تکراروله: مړينه يا بريا ...

همدا چې سترګې يې پر اولجای ولګېدې ورو يې سر وخوځاوه اولجای خپل کميس ويستلې وه، د هغه غښتلي بدن د لمر په رڼا کې ځليده. سوباتای خپل لاسونه پورته کړل او ټولو ته يې د چوپټيا بلنه ورکړه، بيا يې بالخاش او اولجای ځان ته راوغوښتل هغوی هغه ځای ته لاړل چيرته چې سوباتای او د کمپ څو مشران ولاړ وو کله چې نږدې شول ودرېدل.

سوباتای بالخاش ته وکتل او ويې ويل: ستا د بريا هيله پر اولجای ډېره کمزورې ده، زما پر کومان غوره به دا وی چې ته خپل د تيز او نادوستانه خبرو او کارونو لپاره د اولجای څخه بښنه وغواړې شايد هغه له دی جګړې تير شي. بالخاش چې سر يې جګ نيولی و په قاطعيت او کلک هوډ سره وويل: ما هغه د دې لپاره ادب کړ چې د ايلي سره يې سخت چلند وکړ. او اوس چمتو يم چې د خپل عزت او حيثيت دفاع وکړم نه، زه هېڅکله له هغه بښنه نه غواړم.

اولجای په تروش تندي د بالخاش خبرو ته غوږ نيولی و، کله چې د بالخاش خبرې پای ته ورسېدې سوباتای اولجای ته وکتل او ويې ويل: ژر به يوه سخته او خونړۍ جګړه مخ ته ولرې، اولجای..

اولجای چې لا هم يې تندي تريو و، نيم مخ د بالخاش لور ته وګرځېد، بد نظر يې ورته واچوه بيا يې بېرته سوباتای ته وکتل او ويې ويل: زه د مغول خان يو جنګيالی يم او هېڅکله به اجازه ورنکړم چې يو پردی سړی لکه بالخاش پشان چې يو تېښتېدلی بندي دی زما سره دغسې سپين سترګې چلند وکړي زه به هغه ووژنم او يوازې همدا به ماته ارامی راکړي ځکه بيا به دا پردی سړی شتون ونه لری چې زه ورته په زړه کې کينه وساتم.

سوباتای په غوسه شو او په تنده لهجه یې وویل: چوپ شه اولجای! دا سپی بیګانه نه دی دی زموږ له پلې دی، قسم یادوم که په دې جگړه کې ته ژوندی پاتې شې، د خپلو ناسم خبرو سزا به خامخا ووينې، د وسلې انتخاب ستا اختیار دی انتخاب وکړه.

اولجای خپل لاس خپل پر اوږو تیر کړ او ویې ویل: زه غوره ګڼم چې بې وسلې د بالخاش سره مخ شم. یو شېبه غلی شو بیا یې په مردار خندا وویل: ځکه چې زه غواړم هغه په خپلو لاسونو خفه کړم.

سوباتای د بالخاش خواته مخ کړ او ویې پوښتل: ته څه وایې زموږ ملګری؟
بالخاش په قوي لهجه ځواب ورکړ: زه د اولجای د خبری سره موافق یم.
سوباتای - سمدۀ نو چمتو شئ.

دواړه خپل ځای ته وګرځېدل او یو بل ته مخامخ ودرېدل بالخاش خپل کالې وویستې او یوې غاړې ته یې وغورځولې خپل لاسونه یې سره موبښل، سر یې لږ ټیټ کړ خپل لاسونه یې دواړو خواوو ته وغځول او په داسې حال کې چې یې اولجای ته کتل ورو ورو د هغه پر لور لاړ اولجای چې شیطاني بڼه یې اخیستې وه، خپل لاسونع د بالخاش پر لور ونيول له سختې کرکې او نفرت نه یې غاښونه سره کلک کړل.
داسې ښکارېده چې د هغه سترګې له غوسې سور اور اخلي، هغه یوازې په یوه خبره فکر کاوه: "بالخاش به وژنم" هغه هم په هغه مټو چې ډېر ورباندې باوری وو.

ټوله کمپ په مرګوني خاموشۍ کې ډوب وه هېچا څه نه ویل ټول سترګې په اولجای او بالخاش څښې وې چې دواړه د یو بل د وژلو فکرونه لرل، ټول د مغولخان د خاورې خلک او مغول ول، یوازې بالخاش د دوي په مینځ کې یو بیګانه و خو سوباتای هغه 'خپل ملګری' بللی و. خاموشۍ داسې درنه و لکه چې وخت درېدلې وې تماشاګوونکي د لمر وهلي څیرو سره د ویرې او اندېښنې احساس کاوه ټولو د اولجای د بریا هیله درلوده او ډاډمن وه چې اولجای به یې ګټي، حتی سوباتای هم د

بالخاش د بریا تمه نه لرله د دوی لپاره اولجای یو نه ماتیدونکی جنگیالی و، د هغه اتلولۍ یې اورېدلې وې او لیدلې وې، خو د بالخاش په اړه په څه نه پوهېدل.

سوباتای چې بالخاش یې تر ټولو ښه پېژانده، فکر کاوه چې هغه به ډېر ژر د اولجای پر وړاندې ماتې وخوري او ژوندی به پاتې نه شي، دواړه یو بل ته ور نږدې شول... اولجای په کراره وویل: زه به ستا مری دومره ټینګه ونیسم، ترڅو خپل پر سترګو ستا د مرګ صحنه ووينم.

بالخاش یو کمزوری مسکا وکړه خو هیڅ یې ونه ویل، ناڅاپه د خلکو له منځه یو سړي چغه کړه: اولجای فرصت مه ورکوه مړ یې کړه.

بیا چوپتیا خپره شوه... د دواړو ترمنځ فاصله هره شیبه کم کېدل اوس یوازې دوه ګامه سره لرې ول، او هر یو د برید په فکر کې و. ناڅاپه بالخاش د ځایه وخوځېد او یو ناڅاپي برید یې وکړ. خو همدا چې لاسونه یې د اولجای بدن ته ورسېدل، پوه شو چې سیال یې یو چل کړی لاسونه یې بې واکه ښکته شول، اولجای زهرجن خندا وکړه او برید یې وکړ خو بالخاش یې خوله په یو قوي سوک ووهله اولجای شاته ولوېد او پر ملا په مخکې پرېووت.

د خلکو له منځه چیغې پورته شوې، بالخاش د جګړې له ډګره ووت او د سوباتای خواته لاړ ټولو حیران ورته کتل. سوباتای په خنډېدو ورته وویل: له وړاندې معلومه وه چې ته زموږ د جنگیالي مقابله نشې کولای، خو اوس ناوخته ده بالخاش! تا د جګړې بلنه منلې او میدان ته ښکته شوی یی، هغه به تا ووژني.

بالخاش- دلته یو چل روان دی!
سوباتای خپل تندي تروش کړ او په حیرانتیا یې وویل: د څه چل؟ دا یو پر یو جګړه ده.

په هماغه شېبه کې اولجای د هغوي خوا ته منډه کړل او غوښتل یې چې بالخاش له شا لخوا ناڅاپه راګیر کړي خو سوباتای ورباندې چیغه کړه: هملته خپل ځای کې

ودرېږه اولجای.

او بیا خپل د بالخاش مخ ته ودرېد او ورته وېې ویل: خبرې وکړه د څه چل روان دی؟

بالخاش - اولجای خپل بدن غوړ کړی ترڅو زه پرې لاس وانه چوم، همدا لامل و چې ده د بې وسلې د جگړې کولو وړاندیز وکړو!

سوباتای د دې خبرې په اورېدو قهرجن شو او شاوخوا خلک هم حیران شول. سوباتای په غوسه وویل: که دروغ دی ویلې اوسیدې بالخاش! زه به خپل پر لاسونو ستا ژبه پرې کړم.

بالخاش - که هغه دا کار نه وای کړی نو ما به هېڅکله د جگړې میدان نه وای پرې ایښی.

سوباتای له خپل ځایه ووت څو ګامونه یې واخیستل او ودرېد او بیا په لوړ غږ یې اولجای ته غږ وکړ: دلته رانږدې شه اولجای.

اولجای احساس وکړ چې چل یې افشا شوی، نو زړه یې ټکراره شو، په وېرېدلی غږ یې وویل: زه په تمه یم ترڅو بالخاش بیرته میدان ته راشی.

سوباتای - خو بالخاش ادعا کوي چې تا خپل بدن غوړ کړی دی؟ که دا خبره رښتیا وي نو زه به بالخاش ته وسله ورکړم، او ته به اړ یې چې بې وسلې ورسره وجنگېږې.

اولجای بې باوره ګام پورته کړ، سوباتای لاس د هغه پر شا او اوږو تېر کړل او ناڅاپه یې یو زورداره سوک د هغه پر سینه وواهه او وویل: اوس له څه شي نه دفاع کوي؟ له شرافت؟ هغه شرافت چې ته یې هیڅ نه لرې بیغیرت!

او په قهر سره بېرته خپلې ځای ته ستون شو او بالخاش ته یې وویل: د وسلې انتخاب ستا په لاس کې دی.

بالخاش توره وغوښته، د سوباتای له کسانو څخه یوه خپل توره بالخاش ته ورکړل سوباتای په لوړ غږ خلکو ته وویل: اولجای غوښتل د چل او فریب په وسیله جگړه وکړي، هغه نور یو وفادار جنگیالی نه دی، مګر که په دې جگړه کې بریالی شي.

د اولجای د چل خبره خوله پر خوله ټول خلکو ته ورسېد، سوباتای بالخاش ته وکتل او ویې وویل: د اولجای په اړه فکر مه کوه، موږ به هغه ته وسله ورنه کړو. بالخاش- نو دا بیا یو پر یو جگړه نشي بلل کېدای، زه غواړم تاسو هغه ته هم توره ورکړی.

سوباتای څو شېبې په حیرت بالخاش ته وکتل بیا یې امر وکړو تر څو یوه توره اولجای ته هم ورکړی شی او یو ځل بیا دواړو یو بل مخامخ شول، اولجای داسې حملې کولې لکه چې غواړي بالخاش ټوټې ټوټې کړي په زړه کې یې یو عجیبه کینه راټوله شوې وه. بالخاش پرته له دې چې د هغه له چټکو او پرله پسې بریدونو څخه شا ته شي په بې ساري زړورتیا یې حملې ځوابولې هغه یو ځانګړی تخنیک کاراوه غوښتل یې چې اولجای د بې فایده هڅو نه ستړی کړي، او بیا په یو چټک برید یې پای ته ورسوي.

داسې شیبې راغله چې دواړو خپل تورې پورته نیولې وې او یو بل ته سینه په سینه ولاړ وه هر یو هڅه کوله چې بل شا ته کړي، بالخاش ناڅاپه ځان شا ته کړ، اولجای خپل تعادل له لاسه ورکړ، او په هماغه شېبه بالخاش په زور سره د هغه پر شا یو قوي لغته ووهله، اولجای پر سینه باندې پر ځمکه پرېوت! د خلکو شور ماشور ناڅاپه خاموشي ونیوه هیچا دا تمه نه لرله، سوباتای احساس وکړ چې د بالخاش په اړه یې غلط فکر کړی و، او ښايي مغرور اولجای به ماتې وخوري.

اولجای چې غوسه یې عقل ته لاره نه ورکوله په بېرته راپاڅېد، له زمکې پورته شوه او پرته له دې چې حالت ته پام وکړي، برید یې وکړ بالخاش چې له وړاندې ورته متوجه و، د توری څوکه یې د اولجای کین لاس ته ژور زخم ورکړ. وینه د اولجای له لاسه وبهېده او جگړه د وینې رنگ واخیست. دواړو له ستړیا خپل د تندي څخه خولې پاکولې، اولجای په ستمي کولو جگړه کول د هغه د قهر او غوسي ترشا یو ډول پټه اندیښنه حس کېده. هغه تر اوسه خپل سیال دومره قوي نه و ګڼلی، خو اوس یې

وېره او سترپا احساسوله. بریدونه یې بې ترتیبه وو. بالخاش هڅه کوله چې هغه په یو سخت برید راوغورځوي...

ډېر وخت نه و تېر شوی چې دوهم زخم باندې یې د اولجای سینه په وینو ولړله. کله چې بالخاش د خپل سیال سترپا احساس کړه، نو برید ته یې زور ورکړ. د اولجای دفاع له ویرې او بې نظمي ډکه وه. داسې ښکارېده چې هغه نور پخوانۍ ځواک نه لري. د تورې حرکت یې ښودله چې سترپې شوی او د بالخاش قدرت وېرولی دی. د خلکو له منځه یو سړی چیغه کړه: بالخاش، هغه ووژنه هغه زموږ جنگیالی نه دی.

اولجای د بالخاش د پرله پسې گوزارونو له کبله شاته تللو او ناڅاپه یې له دې چې فکر وکړي برید یې وکړ. دا د هغه وروستی برید و. بالخاش په کلک ځواک د اولجای وسلواله لاس وواځه، او همدا چې توره یې له لاسه ولوېده، د بالخاش د تورې څوک د اولجای سینه څېرې کړه، اولجای لږ وړاندې او وروسته زنگېد لاسونه یې په سینه کېښودل، وینه یې په شدت روانه وه. توره یې د زړه له لارې تېره شوې وه. سترگې یې پراخې شوې، او د بالخاش په لور یې کتل ناڅاپه پر ځمکه راوغورځېدې حرکت پاتې شو.

د خلکو د تشویق چیغې میدان ولړزاوه بالخاش څو شېبې د اولجای پر وینو لږلې مړي ته ودرېد بیا یې توره پر ځمکه وغورځوله، سر یې ښکته کړ او د جگړې له ډگره د خپلې خیمې پر لور روان شو.

- و درېږه بالخاش!

دا د سوباتای غږ و بالخاش ودرېد. سوباتای ځان ور ورساوه لاس یې د هغه پر برېښ اوږه کېښود او ویې ویل: ته یو ریښتینی جنگیالی او زموږ وفادار ملگری یې. بالخاش چې سر یې ښکته و وویل: خو زه به تل ستاسو په منځ کې یو پردی اوسېدم.

سوباتای خپله توره له ملا خلاصه کړه د هغه لاستې یې د بالخاش لاس ته ورکړه او

ويي ويل: زه خپله توره د دوستۍ او وفادارۍ د نښې په توگه تاته درکوم! ته له دې وروسته کولی شې ځان زموږ له ډلې وبولې.

بالخاش د سوباتای سترگو ته وکتل او ويي ويل: زه ستاسو په خدمت کې یم. سوباتای وخنډل او ويي ويل: زه پوهیږم زما دوست، ته اوس بیرته خپل خیمې ته لاړ شه او استراحت وکړه.

بالخاش روان شو او له ځانه سره یې وویل: دا لا پیل دی، زه هغه ورځ لیدل غواړم چې تا خپل په وینو ککړ اوسیدي.

هغه د مغولانو د وینو تږي و هغوی یې د خوارزم د خلکو لپاره د خدای غضب بلل، مغولان یې رحمه او وینې زبېښونکي دښمنان وه کله چې خپلې خیمې ته ورسید، هغه توره چې سوباتای ورکړې وه، په یوه کونج کې کېښوده او خپله پر څرمي کټ وغځېد د سترپا له وجې یې د مخ پر پوستکي د خولو دانې راټوکېدلې وې. هغه د یوې خونړۍ جگړې څخه ستړی و، یو داسې جگړه چې ټول یې په حیرت کې اچولی وه، هغه یو مغولی وژلی و، داسی یو مغول چې د دوی دلاور او پهلوان و.

څه موده وروسته یوه مغولې نجلۍ خیمې ته داخله شوه.

بالخاش وپوښتل: څه کار لرې؟

نجلۍ په مسکا سره وویل: سوباتای زه دلته راوستولم ترڅو چې ستا سره اوسم.

بالخاش لږ موسک شو او ويي ويل: نو سوباتای ته زما د بریا په انعام کې راکړی یی؟ نجلۍ د بالخاش تر څنگ کېښناسته هغه نرۍ ټوټه چې ورسره وه، د بالخاش پر مخ کېښوده، څو د هغه خوله پاکه کړي.

بالخاش وپوښتل: ستا نوم څه دی؟

نجلۍ ځواب ورکړ: آدینه گل.

بالخاش موسک شو: ډېر ښکلی نوم لری.

انجلۍ د بالخاش په خبره خوښې وښوده او ويي ويل: موږ ټول خوښ یو چې تا

اولجای وواژه، هغه یو چلباز انسان وو.
بالخاش وپوښتل: ته څنگه؟ ته خوشحاله یی؟

آدینه گل سر ښکته کړ، ورو یې د بالخاش مخ ښکل کړ او ویې ویل: دا هم زما
ځواب.

بالخاش له ځایه پاڅېد، د هغی مخ ته کښېناست او په آدینه گل یې سترگې څښې
کړې او ویې ویل: سوباتای ته د دې کارونو لپاره را استولی یې؟!
آدینه گل په خوښۍ ځواب ورکړ: هغه زه د تل لپاره تا ته درکړې یم.
بالخاش - خو زه تا ته اړتیا نه لرم.

آدینه گل وپوښتل: ولې؟ له ما دی بد راځي؟
بالخاش ځواب ورکړ: نه برعکس زه تا خوښوم ته ډېر ښایسته یې خو زه غواړم تل
یوازې واوسم.

آدینه گل لاس د بالخاش پر برېښ اوږه کېښود او ویې ویل: موږ باید پرې نږدو چې
داسې یو جنگیالی یوازې پاتې شي.
بالخاش موسک شو: ښه نو ته همدلته پاتې شه.

آدینه گل په خوښۍ له ځایه پورته شوه په بېړه له خیمې ووته او منډه یې کړه،
ترڅو دا زېږی خپلو ملګرو ته ورسوي بالخاش د سختې ستړیا له امله ژور خوب وکړ.
کله چې آدینه گل د غرمې ډوډۍ پر وخت راوینښ کړ، هغه له زحمت سره خپلې
سترگې پرانیستې.

د آدینه گل عجیب مینه د بالخاش سره پیدا کړې وه، نجلۍ به مړۍ د هغه خولې ته
ور اچوله، او له دې چې د بالخاش توجه یې ځان خواته جلب کړې وه، له خوښۍ په
ځان نه پوهیده، شپه نیمایي ته رسېدلې وه چې بالخاش د سوباتای خیمې ته ننوت.
د مغول خان جاسوس یوازې ناست و، او بالخاش یې د یوې مهمې موضوع لپاره
احضار کړی و. بالخاش د سوباتای له اجازې وروسته د هغه مخې ته کښېناست.

هغه د مغول خان د ځيرک سړي خولې ته ځير شو، او اټکل يې وکړ چې بايد کومه نوې دنده ورته وسپارل شي.

سوباتای عادت درلود چې د شپې کله چې ټول ويده وو خپل کسان خيمې ته راوغواړي او د هغوی ماموريت ورته اعلان کړي.

سوباتای وويل: نن دې ثابته کړه چې يو دلاور او زړور سړی يې.

بالخاش ځواب ورکړ: خو ما خپل بریا ته ډېر اميد نه درلود.

سوباتای موسک شو: ټولو ستا جگړه او دلاوری خوښه شوه.

بالخاش - ټول زما ملگري دي.

سوباتای وويل: زه تا د خپلو زړورو کسانو له پلې شميرم.

بالخاش وخنډل او ويې ويل: هغه انعام چې ما ته دې را لېږلی و ډېر ارزښتناک و.

سوباتای په لوړ غږ وخنډل او ويې ويل: دا زموږ د هېواد يو پخوانی رسم دی موږ يو فاتح جنگيالی ته همداسې قدر ور کو.

بالخاش پوښتنه وکړه: د هر بریا لپاره يې همداسې انعام ورکوی؟

سوباتای ځواب ورکړ: هو که بریا يوازې د يو تکړه سرتېري په نوم ثبت شوې وي.

بالخاش په معنا دار موسکا وويل: که داسې وی نو دا به درته لويه ستونزه جوړه

کړي، ځکه يو تجربه کار او زړور سرتېری ته که هر ځل يو شان انعام ورکول شی نو

کېدای شي د لوی لښکر بنسټ کېږدي.

سوباتای په لوړ اواز وخنډل او ويې ويل: نو ته دا اراده لرې چې داسې يو لښکر جوړ کړې، زموږ پر انعاماتو؟

دواړو څو شيبې په دی خبره وخنډل، او بيا سوباتای وويل: زه غواړم يو مهم

ماموريت درکړم او فکر کوم...

بالخاش د هغه خبره پرې کړه او ويې ويل: او حتماً دا ماموريت د خوارزم په خاوره

کې دی؟

سوباتای وخنډل او ويې ويل: هو همداسې ده.

بالخاش وپوښتل: چېرته بايد لاړ شم؟

سوباتای ځواب ورکړ: اترار ته!

بالخاش لږ سوچ وکړ بيا ويې ويل: دا خطرناک ماموريت دی، کېدای شي په دی ماموريت کې ما لاسه ورکړئ، هلته که يو نفر لا ما وپيژني، نو غاير خان به د ټول ښار دروازې بند کړي، تر څو زه و نه تښتم!

سوباتای ډاډ ورکړ: زه پوره باور لرم، چې هلته به څوک تا و نه پېژنی ته به د يو سوداگر په بڼه اترار ته داخلېږې، له تا سره به پنځوس نور سوداگر هم وي نو هېڅ اندېښنه مه لره، هېڅ خطر به درته نه وي.
بالخاش وپوښتل: زما ماموريت څه دی؟

سوباتای- ته به له يوه بل مامور سره يوځای، له اترار نه د خوارزم پلازمېنې ته ځې.
بالخاش- نو دا واقعاً يو مهم ماموريت دی.

سوباتای موسک شول: هغه څه هم زيات، چې ته يې فکر کوې.
بالخاش- په پلازمېنه کې به څه کوم؟

سوباتای- هغه مامور چې له تا سره يوځای کېږي، د نقشبې ټول جزئيات به درته تشرېح کړي.

بالخاش موسک شو او طنز اميز توگه يې وويل: اممم نو له دې معلومېږي چې زه به ډېر وخت له هغه انعام سره تېر نه کړای شم، چې ما ته مو راکړي؟!

سوباتای وخنډل او ويې ويل: هر وخت چې بېرته راشې هغه ستا ده.

بالخاش لږ شېبه چپ پاتې شو بيا يې وويل: زه پوهېږم چې د داسې انعام ردول يو ډول سپکاوی ښکاري خو زه نه غواړم د هغې ژوند خراب کړم.

سوباتای ورو سر وخوځاوه او ويې ويل: زه پوهېږم چې هېڅ نجلۍ نشي کولی د خان سلطان ځای ستا په زړه کې ونيسي، خو آدينه گل بايد ضرور ومنی.

په هماغه شېبه کې ناڅاپه د يوې ښځې زوروره او دردوونکې چيغه د کمپ خاموشي او سکون مات کړ، سوباتای او بالخاش يو بل ته وکتل او دواړه له ځايه راپورته شول.

بالخاش- کېدای شي یو چا هغې ته زیان رسولی وي باید مرسته وکړو.
سوباتای ځواب ورکړ: زه فکر کوم یو بیګانه سړی کمپ ته راننوتی.
بالخاش- اجازه راکړئ، چې زه لار شم او هغه ښځه وژغورم.
سوباتای سر وښور او ده: نه ته همدلته پاتې شه دا د ساتونکو دنده ده.
بالخاش- ممکن هغه کس چې هغې ته یې زیان رسولی لا له کمپ څخه تښتېدلی وي؟
سوباتای- هېڅ امکان نلری ساتونکو به هغه ضرور راگیر کړی وی.
بالخاش- د هغې چیغې ښودله چې په جدي خطر کې ده، او ډېر خوږه شوی؟
سوباتای په کمزورې موسکا وویل: فکر وکړه چې دا ښځه وژل شوې ده! زما لپاره
مهمه دا ده چې قاتل پیدا کړم.

سوباتای د خیمې مخې ساتونکی راوباله او ورته ویې ویل: سمدستي لار شه او
وګوره چې څه پېښ شوي دی؟
ساتونکی په بیرې له خیمې ووت ډېر وخت نه و تېر شوی، چې د ساتونکو مشر خیمې
ته راننوت او د سوباتای نه یې د یو مهم موضوع د ویلو اجازه وغوښته.
سوباتای وویل: نزدې راشه.

ساتونکی وړاندې لار، د سوباتای ترڅنګ پر زنگڼو شو او د هغه په غوږ کې یې څه
ووویل بیا ودرېد او ورو ورو له خیمې ووت، د سوباتای د څهرې رنګ بدل شو او تندي
تروش کړو بالخاش چې هغه ته ځیر و اټکل وکړ چې شاید مهم خبر سوباتای ته
رسیدلی وی؟

بالخاش وپوښتل: ایا هغه ناپېژاند کس یې راگیر کړی؟
سوباتای چې لا هم تندي تروش وو او مخامخ یې کتل ویې ویل: نه تر اوسه نه دي
توانېدلي، خو هغه وژل شوې ښځه ...

هغه څو شېبې چې پاتې شو بیا یې وویل: زه غواړم چې له تا سره یوځای هغه
خیمې ته لار شم چې هغه ښځه پکې وژل شوې ده.

دواړه له ځايه ودرېدل، بالخاص فکر وکړ چې شايد هغه ښځه د سوباتاي د خوبنې ښځه وه چې داسې خفه شو؟ ځکه د هغه د روپې له بدلون څخه له ورياه ښکاره وه چې دا قتل سخت ځورولی دی، سوباتاي څو شېبې ولاړ و بيا له خيمې ووت بالخاص هم ورپسې روان شو. يو ساتونکی چې مشعل يې په لاس کې و د دوی مخکې روان و. د ساتونکو مشر د سوباتاي تر شا قدم په قدم روان و او بالخاص ورسره اوږه په اوږه مخ ته تله د کمپ فضا گډوډه شوې وه سرتيري زنګېدلي ولاړ وو او شور ماشور جوړ و، هر چا له يو بل څخه پوښتل: څه پېښ شوي؟

کله چې هغوی د سوباتاي له خيمې يو څه فاصله واخيسته د کمپ قوماندان هم ورسره يوځای شو هغه له سوباتاي وپوښتل: دا وژل شوې ښځه څوک وه؟ سوباتاي ځواب ورکړ: ور به شو چې جسد وگورو، بيا به درته ووايم چې دا د کمپ له ښځو څخه وه که نه؟

ډېر ژر هغوی د بالخاص خيمې ته ورسېدل، يو شمېر ساتونکي او سرتيري، چې له خپلو ځايونو راوتلي وو، د خيمې شاوخوا ولاړ وو بالخاص چې دا حالت وليد حيران شو.

سوباتاي د خيمې مخې ته ودرېد بالخاص ته يې وکتل او ويې ويل: هغه ښځه ستا په خيمه کې وژل شوې ده.

بالخاص، چې لا هم حيران و وويل: ولې زما په خيمه کې؟! هسې نه چې آدينه گل وژل شوې ده؟

سوباتاي ورو سر وخوځاوه او ويې ويل: هو تا سم اټکل وکړ.

بالخاص چې دا خبره واورېده، سخت اغېزمن شو د سوباتاي له اجازې پرته په بېرته خيمې ته ننوت هلته د آدينه گل په وينو ککړ جسد وليد چې يو چاقو يې له شا لخوا په زړه وهل شوی وو. د بالخاص قدمونه درانه شول له ځايه يې حرکت نشو کولی... سوباتاي او د کمپ قوماندان هم خيمې ته ننوتل.

آدینه گل د بالخاش د بستر څنگ ته غورځیدلی وه، د هغې وینه د فرش پر غالیو او بستر پاشل شوی وع چاقو لا هم د هغې په شا کې نښتې وه. بالخاش ژور ساه واخیسته د هغې مړي ته یې کتل او ویې ویل: دا بېچاره نجلۍ چا په دومره بې رحمۍ ووژله؟!

د کمپ قوماندان وویل: کېدای شي قاتل زموږ دښمن وي...
سوباتای په کمزورې موسکا سره، وویل: که قاتل زموږ له دښمنانو څخه وای، نو باید ته او زه یې وژلی وای نه دا بېچاره نجلۍ! زه پوره ډاډه یم چې قاتل زموږ له خپلو کسانو څخه دی باید پلټنه وکړو.

بالخاش چې سخت خواشینی و وویل: تاسو باید هماغه وخت چې د آدینه گل چیغې مو واورېدې، ما ته اجازه راکړې وای چې مرستی ته یې ورشم، که ما ته مو اجازه راکړې وایې اوس به مې قاتل راگیر کړی وای لرلی!
سوباتای په بې پروایۍ وویل: لا هم ناوخته نه دی زما کسان به ډېر ژر قاتل معلوم کړي.

د کمپ قوماندان د مړي شاوخوا وکتل هر څه یې ویلې بیا یې وویل: پرته له دې چاقو چې د مقتولې په شا کې نښتې ده بله هېڅ نښه د قاتل نه ده پاتې.
سوباتای پر مړي ورتپت شو د هغې د شا څخه یې چاقو را وویست، په وینې ککړ چاقو ته یې به ځېر وکتل او ویې ویل: همدا کافي ده، همدا په وینو لړلی چاقو به موږ ته د قاتل نښه راکوي.

بالخاش چې د مړي څنگ ته پر گونډو ناست و، د آدینه گل وېښته یې له مخه لرې کړل د هغې پر څېره د سخت درد نښې پرتې وې. هغه چې له غوسې ډک و وویل: قاتل چې هر څوک وی زه به یې خپله سزا ورکوم.

سوباتای په معنادار موسکا وویل: ایا دا ته نه وې چې هغه دی یو څو شیبی مخکی رد کول! او ویل دی واخله خپل ډالۍ؟ تخو اوس باید خوشحاله اوسېږی ځکه نور آدینه گل نشته چې درسره د محبت خبرې وکړي.

بالخاش چې سخته خواشینی و وویل: منم چې ما هغه نه غوښتل، خو پر مرگ مې

هم نه وه پيرزو د هر بې گناه كس مرگ ما ته درد راکوي! تاسو ملامت ياست چې دا نجلۍ مو له هغه سړي جدا كړه، چې هغه يې خوښوله، او دلته مو رالېږله. قاتل بايد هماغه سړی وي چې د انتقام لپاره راغلی وي.

د كمپ قوماندان وويل: زه هم فكر كوم چې خبره همداسې ده، لكه بالخاص چې وايي.

خو سوباتای په خپله زېره كه لهجه وويل: نه! زه فكر نه كوم چې د آدينه گل وژنه دې يوازې د انتقام لپاره شوې وي بايد بله ژوره وجه ولري. بالخاص چې تيزهوشه او چټك فكره سړی و وويل: كه زه اشتباه نه يم پوهه شو نو قاتل اصلاً غوښتل چې ما ووژني خو په غلطۍ كې يې دا بې گناه نجلۍ قرباني كړې ده!

سوباتای چې ژور فكر يې كاوه سر وښور او ويې ويل: زه هم همدا گمان كوم، قاتل د دې لپاره خېمې ته داخل شوی و، چې تا ووژني، هغه گمان كړی وو چې په بستر كې ته ويده يی؟ خو د غلطی څخه يې دا بې وسه نجلۍ ووژله، خو زه بايد ووايم چې ته يو ډېر زيرك سړی يې، او دا چې دومره ژر دی خبری ته فكر لاړو او درك دی كړه زه دی نور هم حيران كړم زه ډاډه يم چې ته به زما له مهمو او غوره جاسوسانو څخه شې او ستا خدمتونه به د مغول خان له پاره ارزښتناك وي.

د كمپ قوماندان چې د بالخاص خبرو ته يې په غور غوږ نيولی و وپوښتل: تا څنگه دا فكر وكړ چې قاتل اصلاً ستا د وژلو نيت درلود؟ په داسې حال كې چې ته هغه نه پېژني؟

بالخاص په ډاډه لهجه ځواب وركړ: دا ځكه چې ما په ميدان كې 'اولجای' وواژه هغه دلته ډېر دوستان لری داسی حال كې چې ټولو فكر كاوه زه به د هغه په لاس ووژل شم مگر زما بريا ممكن د اولجای دوستانو وسوسه كړې وي چې د هغه انتقام له ما واخلي.

سوباتای، له لنډې خندا سره وویل: او هغوی ډېر ژر اقدام وکړ د غچ اخیستو. بیا یې د کمپد قوماندان پر اوږه لاس کېښود او دواړه له خیمې ووتل، بالخاش یو شېبه د آدینه گل بې حرکتې جسد ته ځیر شو، بیا یې داسې حال کې چې زړه له خفګان او غوسې ډک و ژوره ساه واخیسته او خیمه یې پرېښود. په ذهن کې یې یوه جګړه روانه وه یو خوا یې د آدینه گل بې ګناه مرګ ځوروه، او بل خوا د قاتل د پیدا کولو ژمنه یې زړه ته اور اچولی و.

هغه د خیمې څخه لری شو د لږ مزل وروسته د کمپ مشر د هغوی څخه جلا شو، یو باتای بالخاش ته وویل: کوم نوی خیمه یې چې ستا لپاره تیاره کړې هلته ورشه، خو پام کوه د آدینه گل قاتل لا هم نه دی گیر شوی امکان لری بیا درته په کمین کې ناست وی؟!

بالخاش په غوسه وویل: کاش همداسې ویی او د سهار د رڼا راختو مخکې ورسره ووینم.

سوباتای چې د بالخاش د خبرو له اندازه یې خوند اخیست وی خندل او ویې ویل: زه دا منم چې ته یو دلاور او هوشیار سړی یی، خو زیات غرور هم ښه نه وی، مغولان هغه ډله چې زه هم یو له هغوی یم نه یوازې چټک بلکې انتقام غوښتونکي خلک دي. که ته غواړې ژوندی پاتې شې نو احتیاط وکړه.

بالخاش په آرامه ساه واخیسته بیا یې په ډاډه غږ وویل: زه هیڅکله په خپل ځان مغرور شوی نه یم، حتی هغه مهال چې 'اولجای' مې ووژا زه مغرور نه وم، ځکه پوهېدم چې دا یوازې د تقدیر یوه لوبه ده که زما برخلیک دا وي چې د آدینه گل د قاتل په لاس ووژل شم نو هېڅ ځواک به دا تقدیر بدل نشی کړی، او زه له هرې وېرې پرت خپل تقدیر ته هرکلی وایم.

سوباتای چې د بالخاش زړورتیا یې ستایله په ژور فکر کې شو بیا یې وویل: زه تر اوسه له داسې سړي سره نه وم مخ شوی چې ستا په څېر فکر وکړي ته که څه هم مغول نه یې، خو زه تا له خپل د قوم له کسانو څخه حسابوم او هیله مند یم چې د

راتلونکو جگړو په سختو میدانونو کې بریالی شې. اوس هم خپل نوي ځیمې ته لاړ شه او ځان ته پام وکړه که له قاتل سره مخ شوې، نو هڅه وکړه چې هغه ژوندی ونیسې دا مهمه ده چې هغه ژوندی راوړي ځکه باید له پوښتنو وروسته سزا ورکړل شي.

بالخاش چې د سوباتای خبرې ورته شکمنې ښکاریدې په پوسخند وویل: ژوندی نیول؟ هغه هم د داسې سړي چې زما د وژلو پلان لري او د آدینه گل د بې گناهی پروا یې ونه کړه؟ دا خو یو خطرناک کار دی او شاید هم ناممکن وي؟! هغه یوه شېبه چوپ شو بیا یې په نیوکه وویل: هسې نه چې ته غواړې زه هم د آدینه گل په څېر قرباني شم؟

سوباتای په لوړ غږ خنديد او ویې ویل: ته زما په ملاتړ کې یې، د ساتونکو مشر ته مې حکم ورکړی چې څو تنه نگهبانان په پټه ستا د ځیمې شاوخوا وټاکي که کوم وخت ...

بالخاش د هغه خبرې پرې کړې او ویې ویل: ما یوازې پرېږده، زه ساتونکی ته اړتیا نلرم که قاتل احساس کړي چې څو کسان په کمین کې ورته ناست دي، نو بل پلان جوړوي چې ما داسې له منځه یوسي چې څوک متوجه نشي. سوباتای په حیرانتیا سره وویل: نو ته غواړې چې یواځې ورسره مخامخ شې؟ بالخاش- هو زما په اړه فکر مه کوئ.

سوباتای- ته یو زړور او جرات لرونکی سړی یې.

بالخاش- خو زه چندان ډیر امید ځانته نه لرم.

سوباتای- ته کولی شې چې خپل ځیمې ته لاړ شې.

او بیا د ساتونکو مشر ته وکتل او ویې ویل: بالخاش ته لارښوونه وکړئ.

دوی له یو بل څخه جلا شول، بالخاش د ساتونکو مشر سره هغه ځیمې ته لاړ چې د هغه لپاره ټاکل شوې وه. د دېچ ځیمې ځای تقریباً د کمپ په پای کې و. هلته چې ورسیدل د ساتونکو مشر پوښتنه وکړه: آیا کوم څه غواړئ؟

بالخاش وويل: زما لپاره دعا وکړئ.

د ساتونکو مشروويل: ته يو زړور سړی يې

بالخاش - اميد لرم چې همداسې وي.

او خپل خيمې ته داخل شو، د ساتونکو مشر د درنو گامونو غږ چې له هغه ځايه ليرې کيده په څرگنده توگه اوريدل کيده. بالخاش په چوپتيا سره د خيمې يوه تياره کونج ته تکیه ورکړه او خپل خنجر يې کلک ونيوله، د شپې سره هوا يې بدن ولړزوه د هغه ذهن د آدينه گل د وينې توييدو انځور ته تللی و چا دا معصومه نجلۍ وژلې وه؟ ايا دا د انتقام يوه بله لوبه وه؟ که نه يو پټ راز پکې نغښتی و؟

بيرون کمپ کې يو غيرعادي چوپتيا خپره وه، يوازې د باد نرم زمزمه د جنگی اسپو کمزوري حرکات او د ساتونکو گامونه اوريدل کېدل. بالخاش له ځانه سره وويل: قاتل به حتمي راځي... خو زه بايد مخکې له دې چې هغه ما ووژني پوه شم چې ولې يې دا قتل وکړ؟ شپه اوږده وه خو هغه خوب ته نه و تيار سترگې يې د خيمې د دروازې پر خوا ټينگې کړې او غوږونه يې د هر ډول مشکوک حرکت په لټه کې ول آيا قاتل به نن شپه راڅرگند شي؟ که نه هغه د بلې مناسبې شېبې انتظار باسي؟

بالخاش د هغه سړي انتظار درلود چې د ده پر ځای يې آدينه گل وژلی و. تقريباً يې باور درلود چې د سپېدو مخکې قاتل د ده د وژلو لپاره راځي، سترگې يې تيارې ته روږدې شوې وې او ټول حواس يې د خيمې بهر خوا ته وو دومره يې اميد نه درلود چې ژوندی پاتې شي، د سوباتای خبرې يې د خطر زنگ پشان په ذهن کې تېرولې: مغولان چې زه هم يو له هغوی يم سخت غچ اخيستونکي او چټک دي، ځان ته پام کوه. کمپ په خاموشي کې ډوب و، خو د بالخاش د خيمې چوپتيا وپروونکې وه يو سړی د دې لپاره خيمې ته راغلی و چې هغه ووژني خو پر ځای يې يوه بې گناه نجلۍ وژلې وه دا وژنې د هغه ارام اخيستی وو.

ځان سره وویل: شاید زه غلط شوی اوسپرېم او همغه کس چې آدینه گل یې وژلې، اصلي هدف یې همغه وه؟ خو نه سوباتای هم زما نظر تایید کړو هغه زیرک او هوبنیار سړی دی، هېڅکله نه تېروځي..

یوه یا دوه ساعته همداسې تېر شول بالخاش د خیمې په یوه کونج کې ناست و، چوپتیا له وېرې سره یو ځای شوې وه، بالخاش ناڅاپه د پښو ورو غږ محسوس کړ ځان سره یې وویل: خپله دی را روان دی...

پاڅېده او ودرېد د پښو غږ هم ودرېد لږ وروسته بیا یې واورېد داسې ښکارېده چې څوک خیمې ته نږدې کېږي ډېر احتیاط کوي او ښايي لوڅي پښې وهې! غږ ورو ورو واضح کېده داسې ښکارېده چې ناشناخته کس د خیمې تر شا ولاړ دی خو بیا غلی شو.

بالخاش د خپل خنجر لاستې ټینګه ونيوه ټول تمرکز یې د خیمې دروازې ته و کله چې د پښو غږ بیا واورېده ساه یې بنده کړه. ناڅاپه د خیمې د دروازې مخې ته یو سیوری رانېکاره شو لومړی یې فکر وکړ چې هسی د ده خیال او وهم دی! خو دا یو سړی و چې ورو ورو دننه کېده، بالخاش په خپل ځای ګنګس ولاړ و سترګې یې په هغه سیوري خښې کړې وه، داسې ښکارېده چې دغه ناشناخته کس هم په لاس کې خنجر لري...

سړی ورو ورو ښکته شو پر ګوتو کېناست او په احتیاط یې لاسونه پر ځمکه کش کړل داسې ښکاره کېده چې د بالخاش د بستر ځای معلوموي! کله چې ډاډه شو چې بستر ته رسېدلی ورو پاڅېد دا هماغه شیبه وه چې غوښتل یې خپله شومه دسیسه عملي کړي، هغه لاس چې خنجر یې نیولی و، پورته کړ او بیا یې په چټکۍ ښکته راوړ د خنجر تېره څوکه هوا خپرې کړه او په بستر کې کېناست خو دقیقاً هماغه لحظه بالخاش له شا ځان پرې وغورځاوه د خنجر تېره څنډه یې د هغه تر ستوني لاندې کېښوده او په ګواښ آمیزه لهجه یې وویل: که مقاومت وکړې سر به دې له تنه جلا کړم.

سړې له وېرې ژبه وچه شوه حرکت یې ونه کړ.
بالخاش وپوښتل: ته څوک یې؟ نوم دې وایه او خنجر دې د خیمې بلې خواته
وغورځوه.

سړې ځواب ور نه کړ بالخاش چې یو لاس یې د هغه تر زنې لاندې و فشار یې ورکړ،
د سړې سر یې شا ته کش کړ او ویې ویل: اوس د آدینه گل د انتقام اخیستو وخت
دی! خنجر دې وغورځوه.

سړې لا هم چوپتیا غوره کړې وه، ناڅاپه هغه خپل وسله وال لاس پورته کړ او په
چټکۍ یې ځان وخوځاوه تر څو بالخاش ناڅاپه راگیر کړي او د خنجر یوه ضربه
ورکړي او ځان خلاص کړي، خو بالخاش پرته له دې چې ووېرېږي، سړې په زوره
مخکې ووهلو او خپله یې شاته ټوپ کړ.

سړې چې لاس یې پورته کړی و د دې ناڅاپي حرکت له امله تعادل له لاسه ورکړ او
پر مخ پر بستر پرېوت او تر هغه مخکې چې پورته شي د بالخاش د بدن دروندوالی
یې احساس کړ، بالخاش د هغه اوږده ویښتان له شا ونيول، او په داسې حال کې چې
له سختې غوسې لړزېده څو ځله یې د هغه سر پر ځمکه وواهه د سړې غږ د سخت
درد له امله د ستوني په منځ کې بند پاتې و...

بالخاش نور خنجر ته اړتیا نه لرله سړې ته یې داسې حالت ورکړی و چې پرته له
وسلې هم کولی شو هغه ووژني خپل خنجر یې یوې خوا ته وغورځاوه او د
ناشناخته سړې وسله وال لاس یې کلک ونيوه پورته یې کړ او ناڅاپه یې په ټول قوت
تاو کړ. سړې د سختې درد له امله چیغه وکړه او خنجر یې له لاسه ولوېد. بالخاش د
هغه د کالو یخن کلک ونيوه له ځمکې یې راپورته کړ او د خیمې څخه یې بهر کش
کړ. سړې سکوت مات کړ او وویل: تا به ضرور وژني ...

د هغه غږ بالخاش ته اشنا ښکاره شو لږ یې فکر وکړ بیا یې په حیرت وویل: بالاخره
مې وپېژندلی ته هماغه قا آن یې د اولجای نږدې ملگری کنه؟
قاآن د غوسې او کینې څخه په پک غږ وویل: زما ملگری به تا ژوندی پرېږدي!

بالخاش هغه په زوره وړاندې ووهلو قا آن چې خپل تعادل يې له لاسه ورکړی و څو قدمه لاړ خو ځان يې نشو کنټرولولی او پر مخ پر ځمکه ولوېد. بالخاش ورو ورو ورنژدې شو. قا آن نور د پورته کېدو وس نه درلود مخ يې له وينې ډک و او سخت درد يې احساساوه. بالخاش په لوړ غږ چيغه کړه: ساتونکو! ساتونکو! د کمپ خاموشي يو ځل بيا ماته شوه د څو کسانو د پښو گرندۍ قدم اخيستل واورېدل شو چې د بالخاش د خيمې پر لور منډې وهي.

قا آن هڅه وکړه چې له ځمکې پورته شي خو بالخاش خپله پښه د هغه پر غاړه کېښوده او ويې ويل: کاشکې مې وژلی وای، خو نه ته بايد د ټولو په وړاندې محاکمه شۍ.

قا آن چې غږ يې په سختۍ اورېدل کيده و وويل: ته زموږ دښمن يې او ډېر ژر به ووژل شۍ.

بالخاش د هغه پر غاړې زور ورکړ او وويل: زه به له سوباتای وغواړم چې اجازه راکړي تا ووژنم زه بايد د هغې بې گناه نجلۍ انتقام واخلم.

په دې وخت کې څو ساتونکي راوړسېدل يو يې مشعل پورته نيولی و، بالخاش ساتونکو ته مخ کړ او ويې ويل: دا هماغه کس دی چې آدينه گل يې وژلی، نوم يې قا آن دی.

ساتونکو يو بل ته وکتل او له تعجبې يې دا نوم تکرار کړ: قا آن؟!

بالخاش خپله پښه د قا آن له غاړې پورته کړه او ساتونکو ته يې وويل: له دې ځای بوږی.

دوه ساتونکي رامخکې شول قا آن يې له ځمکې راپورته کړ د هغه مخ له دورو او وينو ډک و، په همدې وخت کې د ساتونکو مشر په بېړه ځان راوړساره. کله يې چې قا آن وليد له حيرانۍ يې سترگې پراخې شوې بالخاش د ساتونکو مشر ته وکتل او ويې ويل: دی د سوباتای خيمې ته يوسي.

د ساتونکو مشر په درنښت وويل: ته يو زړور او بهادر سپی يې.
بالخاش موسکی شو او وويل: او تاسې هم زما لپاره دعا کړې وه.
ساتونکو قا آن رابښکلو او له هغه ځايه يې بوتلو.

لمر تازه د غرونو له شا راختلی و، او د پراخ قپچاق دښتې ته يې زرين رڼا ورکړې وه.
هغه سهار د مغولو په کوچني کمپ کې غيرعادي شورماشور و، هر چا يو له بله
پوښتل: "قاتل به څه وخت اعداموي؟" په کمپ کې د انتظار فضا خپره وه. د آدينه گل
قتل هغه هم د بالخاش په خيمه کې ټولو ته حيرانوونکی و. خو د کمپ ډېرو کسانو
ته لا معلومه نه وه چې آدينه گل ولې وژل شوې؟ يوازې د قا آن نوم چې د هغې د
قاتل په توگه يادېده د هر چا پر ژبه و، نور نو داسې څوک نه و چې د بالخاش نوم
يې نه و اورېدلی هغه چې د اولجای پر وړاندې يې د يو پر يو جگړې په پايله کې
اولجای وژلی و

او له گمنامۍ راوتلی و او د اترار دلاور په توگه مشهور شوی و. په همدې حال کې
سوباتای چې د مغول خان يو له دوو سترو جاسوسانو څخه و په خيمه کې قدم
واهه د هغه څېره سخته فکر کوونکې او اندېښمنه ښکارېده هغه د بالخاش راتگ ته
انتظار و څو شېبې وروسته چې بالخاش خيمې ته داخل شو سوباتای ودرېد او ويې
ويل: بالاخره دې قاتل وپېژاند؟
بالخاش وويل: قا آن يو احمق سپی دی، د دې لپاره چې ما ووژنې عجيب بېړه کوله
او همدا بېړه هغه راگير کړ.

سوباتای په کمزورۍ موسکا وويل: که هغه درغلی هم نه وای ما به د غرمي تر مخه
پيدا کړی وای، ما له مخکې اټکل کړی و چې قاتل به څوک وي! قا آن د اولجای د تره
زوی دی او کله چې ته له هغه سره يو پر يو جگړه کې بريالی شوې، قا آن له تا سره
سخت کينه واخيسته.

بالخاش- که هغه دومره بېړه نه وای کړې، امکان یې درلود چې بريالی شوی وای او زه یې وژلی وای.

سوباتای چې لا هم یې خپل نظر له بالخاش نه و اړولی وویل: نن ټول خلک منتظر دي چې یو ځل بیا ستا زپورتیا وويني.
بالخاش له حیرانۍ وویل: زپورتیا؟ ستاسو پر مطلب نه پوهېږم؟

سوباتای- زموږ د مغولانو ترمنځ یو رسم دی، یو کس که په دوکه وغواړي د یو چا د وژلو هڅه وکړي خو بريالی نشي، نو دواړه مخامخ سره دروو، ترڅو یو له بل سره سپنه په سپنه یو پر یو جگړه وکړي.

بالخاش- خو قا آن قاتل دی، هغه آدینه گل وژلی او باید سزا وويني، نه دا چې د پهلونې میدان ته راشی.

سوباتای- یوه بله لاره هم شته.

بالخاش- کوم لاره؟

سوباتای- دا چې ته باید د جلاد وظیفه پر غاړه واخلي او قا آن ته خپله سزا ورکړې، د هغه غاړه پرې کړې، تر څو بیا څوک جرئت ونکړي داسی کار وکړي.

بالخاش چې سخت ناراحته شوی و وویل: نه! زه هېڅکله دا کار نشم کولی، دا سمه ده چې د قا آن پشان کسانو څخه ویره نلرم خو دا نشم کولی چې د جلاد کار وکړم بل څوک ورته پیدا کړئ.

سوباتای په آرامه خو په امرانه لهجه وویل: ته باید له دې دوو لارو یوه انتخاب کړې. بالخاش- که یو پر یو جگړه کې زه د هغه په لاس ووژل شوم بیا؟ سوباتای ځواب ورکړ: بیا به یې د اس پر شا وتړو او په دښته کې به یې خوشې کړو. بڼه دا ده چې تر بلې پېښې مخکې همدا اوس یې سزا ورکړو.

بالخاش چې تندي تروش نیولی وو وویل: له ما مه غواړئ چې ورسره جگړه وکړم یا د جلاد وظیفه پر غاړه واخلم.

سوباتای په کلک وویل: زه درته امر درکوم، ته باید زما اطاعت وکړې بالخاش!

بالخاش په قهرجنه لهجه ځواب ورکړ: زه د یوه ناسم امر اطاعت نه کوم، که سزا ورکوي ورکړه کنه نو په اس یې وتړئ او دښته کې یې پرېږدئ، خو له ما مه غواړئ چې له هغه سره مبارزه وکړم یا د یوه جلاد کار ترسره کړم. دا کار زما له وسه نه دی. قا آن یو قاتل دی هغه یوه بې‌گناه نجلۍ وژلې او باید سزا وويني.

سوباتای چې لا هم بالخاش ته کتل د هر څومره زغم او تحمل سره لږ غوسه شو د بالخاش توندې او سپینې خبرو وځوراوې، څهره یې سره شوه، لاس یې پورته کړ او بالخاش ته یې څپېړه ورکړه او بیا په قهر یې ورته وویل: داسې کار مه کوه چې خپل پر لاسونو دی ووژنم! ته د زموږ له سرتېرو یې ته باید زما او یا د چپه نویان امرونه ومنې، هېر دې نه شي چې ته د غایرخان په زندان کې وې، هغه ستا د مرګ فرمان ورکړی و، او زما سرتېرو ته هغه وخت وژغورلی چې جلاد دې د وژلو لپاره چمتو ولاړ وو.

بالخاش د ناڅاپي څپېړې له امله سخت غوسه او بې کټېرول شو، خو ځان یې ونیو احساس یې کاوه که غوسه کټېرول نه کړي، نو یو ناسم عمل به ترې وشي چې پایله به یې د ده مرګ د سوباتای له لاسه وی ...

د دوزخ څخه یو سړی د ناول لومړۍ پرېاو پای لیکوال: امیر عشیري.
ژباړن: خواجه-زي

زموږ د داسي نور ښایسته ناولونو او کتابونو د ویلو لپاره زموږ د ټلګرام چینل ته راشي.

دا هم زموږ د چینل لینک: <https://t.me/pashtoonovels0>

دا هم زما شخصي ایډي: @shuhab09

او دا هم زموږ د یوتیوب چینل لینک دلته غږیز ناولونه نشر کو..

چینل لینک: <http://www.youtube.com/@PashtooNovls09>

دا هم د مدیر د جمیل آدرس: shuhabkhan795@gmail.com

دا هم د خواجه زی صیب د فیسبوک ایډی:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=61572668542014>

یا هم کولې شې سرچ کړې: خواجه-زی صیب. نو ایډی به تاسو ته راشې.

او دا هم د خواجه زی صیب د اکس "تویتر" پاڼې ایډی:

دا هم ایډی: <https://x.com/shuhab09?s=09>

انسټاګرام ایډی: <https://www.threads.net/@shuhab09>

